DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

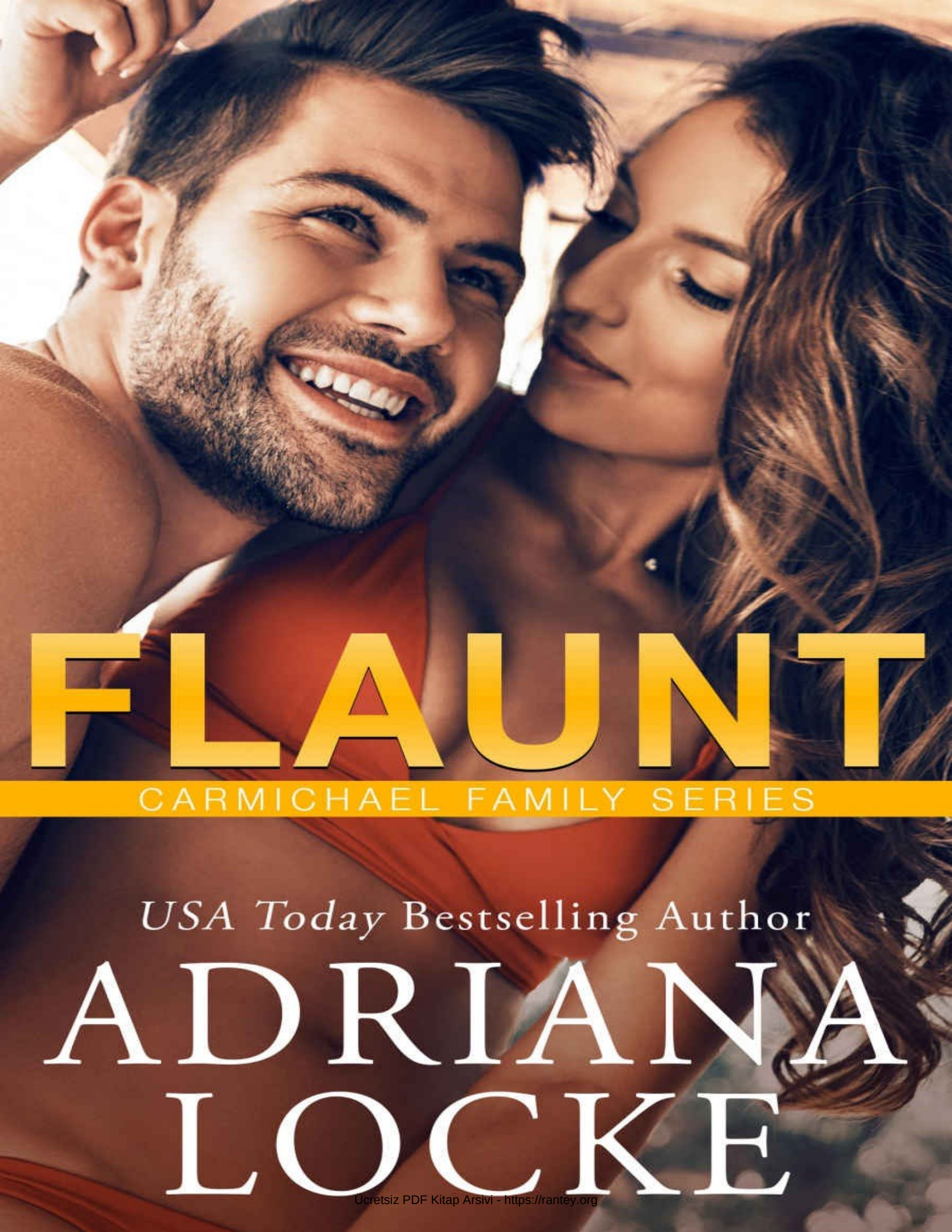

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

FLAUNT

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ADRIANA LOCKE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Adriana Locke'un
Kitapları Adriana'dan Bir
Not Özet

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Sonsöz

Crank: Birinci Bölüm
Teşekkür Yazar
Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ADRIANA'DAN BİR NOT

Merhaba, Okuyucu!

Birçoğunuz Banks'in bu sayfaya gelmesini bekliyordunuz. (O da bekliyor.) Ne diyebilirim ki? Onun için parlama zamanı!

Onu yazmak tam bir zevkti. Birçok yönden de şaşırtıcıydı, bu da sabahları masama biraz daha hızlı gitmemi sağlıyor. Bir hikayede beklemediğim küçük külçeleri ortaya çıkarmak eğlencelidir.

Banks ile vakit geçirmek çok keyifliydi ve umarım siz de onu benim kadar seversiniz.

Bu serideki tüm amacım iyi hissettiren romanslar sunmak. Aşkın tatlı, iç açıcı, yapışkanlığını vurgulamak istiyorum. Sizi gülümsetmek için. (Yapışkanlığın bir kelime olmadığını biliyorum ama editörlerim bunu görmeyecek. Bilmedikleri şey onlara zarar vermez.)

Flaunt'ın son sayfasını kaydırdıktan sonra, umarım gülünç bir sırıtış ve çırpınan bir kalple baş başa kalırsınız. Eğer birkaç saatinizi kahkahalar ve baygınlıklarla geçirdiyseniz, ben işimi yapmışım demektir.

Bu hikayeyi okumayı seçtiğiniz için teşekkür ederim. Sonsuz seçeneğiniz olduğunu biliyorum ve bunu seçtiğiniz için minnettarım.

İyi okumalar,

Adriana

SİNOPSİS

Sahte Nişanlı Arıyorum

Hiç birinin hatalı olduğunu kanıtlamayı tadına varacak kadar çok istediniz mi?

Haklı olup olmamaları önemli değil. Önemli olan oraya gitme cüretini göstermiş olmaları.

Merhaba. Benim. Ben o kişiyim.

Rastgele görüştüğüm adam bana "eş adayı" olmadığımı ve "beklentilerimi düşürmem gerektiğini" söyledi. Onunla yemekte tanıştığım anda beklentilerimi düşürdüğümü fark etmedi mi?

Belli ki öyle değil.

Dar kafalı mıyım? Olabilirsin. Sinirli? Tabii ki. Kararlı mıyım? Kesinlikle.

Yeni nişanımı -*nişanlım* soruyu sormak için sabırsızlanıyordu çünkü ben *o kadar* harikayım- yüzüne vurmama yardım edecek birine ihtiyacım var.

Sorun ne? Bırak koca adayını, erkek arkadaşım bile yok.

Bu da bizi sana getiriyor.

Yakışıklı mısınız? Başarılı mısınız? Olağanüstü bir konuşmacı mısınız?

Delicesine aşık birinin yapacağı her şeyi yapmaya istekli misiniz?

Elini sırtıma koyuyorsun. Alnımdan öpüyorsun. Onsuz yaşayamayacağın bir hazineymişim gibi davranmak. Tüm bunları ve belki daha fazlasını yapmaya hazır olmanı istiyorum.

Bundan çıkarın ne olacak? Şartları görüşmeye hazırım, özellikle de bir iş ve kalacak bir yer içeriyorsa. *Uzun hikaye*.

Bir gece. Tek bir etkinlik. Harika bir gösteri yapalım.

USA Today ve Amazon Listelerinin En Çok Satan Yazarından, oda arkadaşından sevgiliye dönüşen iki düşman arasında geçen "ateşli ve komik!" bir sahte buluşma hikâyesi. Yakınlık ve mavi yakalı, küçük kasaba kahramanlarının hayranları bu hikayeye delicesine aşık olacaklar.

1

Banks

"Fikrimi duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

Kardeşim Maddox'un kaşığının kenarından süt damlıyor ve aşağıdaki mısır gevreği kâsesine sıçrıyor. "Hayır."

"Oh, hadi, Mad. Bu harika bir şey."

Bir yığın meyveli çakıl taşını ağzına atıyor, kasıtlı olarak çiğniyor. Sanki bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi çıtırtılar mutfağında yankılanıyor. *Anlatmaya çalışıyor*. Ama bu benim kabul etmem gerektiği anlamına gelmiyor.

"Bunlar plastik örümcekler. Bir torbada elli tane. Ve-"

"Banks, *hayır.*" Kaşık bir *çınlamayla* kâseye vurur. "Ben artık evliyim. Jess'le her uğraşmak istediğinde hayatımı ve özgürlüğümü riske atamam."

Yüzümde yavaşça bir sırıtma beliriyor. Maddox soluklaşıyor.

Yaptığım saçmalıklar kardeşlerimiz Jess ve Moss arasında eşit olarak paylaştırılırdı. Foxx'a hiç yönelmediler. *Benim için iyi sonuçlanmayan bir iki tanesi dışında*. Brooke taşındığında Moss'u hedef olmaktan çıkarmak zorunda kaldım. Jess de Pippa'yı yanına aldı, artık onunla uğraşmak o *kadar eğlenceli* değil. Geriye hedef olarak sadece son Carmichael kaldı-Foxx.

"Bilmek bile istemiyorum," diyor elini önünde tutarak.

Çok kötü. "Jess değil." Sırıtışım daha da büyüyor.

"*Foxx*." "*Sen aklını kaçırmışsın.*"

"Vakit geldi." Maddox iyi bir koca gibi kâsesini lavaboya götürürken yolumdan çekiliyorum. "Foxx'a hiç bir şey yapmadık."

"Çünkü pipetle yemek istemiyoruz." "Her neyse. Muhtemelen kendini dışlanmış hissediyordur." Maddox kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten mi Banks?"

"Sen, Moss ve hatta Jess artık korkusuz dörtlü olmamıza gerek olmadığına karar verdiğiniz için kendimi dışlanmış hissettiğimi biliyorum."

"Biz hiçbir zaman korkusuz dörtlü olmadık." Başını sallıyor. "Neyin var senin?"

"Sıkıldım," diyorum buzdolabını açıp son kutu Dr. Pepper'ı çıkarırken. "Ve yalnızım. Ve bugünlerde çok fazla boş vaktim var."

"Benim yok. Yönetmem gereken bir emlak ofisim ve eğlenmem gereken bir karım var."

İçkiyi açtım ve kardeşime baktım. "Ashley hayatımı mahvetti."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır, yapmadı." Gülüyor.

"Evet. *Yaptı.*"

Maddox telefonuna bakıyor ve beklememi işaret ediyor.

Sodamdan bir yudum alıyorum ve Maddox'un mutfağına göz gezdiriyorum. Burada çok güzel zamanlarımız oldu. Gece yarısı pizzaları, futbol partileri ve neredeyse acil servise gitmekle sonuçlanan bir güreş maçı. *Jess'in kalıcı yapıştırıcı ve gümüş bant konusundaki becerileri için Tanrı'ya şükürler olsun*.

Ama artık her şey değişti. Her şey değişiyor. Artık kimse eğlenmek istemiyor. Herkes büyüdü.

Aptallar.

Maddox telefonunu cebine koyarken, "Bunun için üzgünüm," diyor. "Randevum otuz dakika öne alındı. Böyle şeylere bayılırım."

"Sorun örümcekler mi?"

Gülüyor. "Hayır, Banks. Mesele örümcekler değil. *Foxx olduğu için bile değil*. Şu anda drama için enerjim yok. Bu büyük fikirlerden birine sahip olduğun son gece, kendimizi hapiste bulduk."

"Ama çıkartmalar yüzünden değil."

"Mesele aynı Banks. Artık bunların hepsini aştım. Tanrı aşkına, ben yeni evliyim. *Karımla* vakit geçirmek istiyorum." Sırıtıyor. "Onu gördün mü? Çok seksi."

"Evet, onu gördüm." Gözlerimi deviriyorum. "Ama o sana bana mal olacak, biliyorsun. En iyi arkadaşım olarak senin yerini alacağım ve buna hazır olduğundan emin değilim."

"Devam et."

Yapmak mı? *Yapmak mı*? "Ne demek *istiyorsun*? Kıskanmıyor musun?" Kafasını sallıyor.

"Azıcık bile mi?"

"Hayır, Banksy, değilim. Bu senin için iyi, dostum. Kanatlarını açıp uçabilirsin." Ona ters ters baktım. "Pencerenden içeri uçacağım ve kanependeki yerimi geri alacağım."

"Sadece içeri girerken hiç sim düşürme."

"Şerefsiz."

Maddox kıkırdıyor, kendisiyle benden çok daha fazla eğleniyor. "İşler nasıldı? Bana bahsettiğin karbüratörü yeniden yapacak birini bulabildin mi?"

"Evet. Marinadaki birinden bir adamın adını aldım. Artık kimse o şeyler üzerinde çalışmıyor. Tam bir baş ağrısı."

Sırıtıyor.

"Ne?" "Ne?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey." Dikkati omzumun üzerinden kayıyor. "Hey, bebeğim." *Ashley'*nin kokusu mutfağı doldururken omuzlarım çöküyor.

Yanımdan geçerken başımın arkasına vuruyor. "Ben de seni gördüğüme sevindim, Sparkles." "Artık onu hiç yalnız yakalayamıyorum."

Maddox onu göğsüne çekip kıç yanaklarını elleriyle kavrarken Ashley gülüyor ve onu ölesiye öpüyor.

İlişkileri hakkında ne kadar saçmalarsam saçmalayayım, onlar için seviyorum. Tanıdığım en iyi

Ücretsiz kitap sitesi: kitapsiteyim.com

insanlardan ikisi onlar. Maddox sadık ve sorumluluk sahibi. Ashley en iyi arkadaş hırsızı ama onun dışında komik ve tatlı - ki bu yüzden birkaç hafta önce onu savunduğum için hapse girdim. Hoşuma gitse de gitmese de o aileden biri.

Hoşuma gidiyor. *Ama kardeşimi gerçekten özlüyorum*. Çift olarak başını belaya sokmak çok daha eğlenceli.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Artık bunların hepsini aştım. Tanrı aşkına, ben yeni evliyim. Karımla vakit geçirmek istiyorum."

Artık *bunların hepsini* aştı. Ben de onun her şeyi aşmasını aştım.

"Oda arkadaşı reklamınla hiç bir şey yaptın mı?" Ashley soruyor. "Paylaşıp paylaşmadığını görmek için sosyal medya hesabını izliyordum."

"Hayır, birkaç ince ayar gerekiyor." Bakışlarımı Maddox'un üzerinde sabitliyorum. "Yeni bir en iyi arkadaş aradığımı belirten bir satır eklemem gerekiyor."

İç çekerek ellerini havaya kaldırır.

"Şaka yapıyorum." İçkimin geri kalanını içiyorum ve kutuyu çöpe atıyorum. "Ama hayır, onunla hiçbir şey yapmadım. Belki de yapmalıyım. Sen ve Brooke için işe yaradı."

"Ve Pippa," diyor.

Jess'in hayalindeki kadını nasıl kaptığını hatırlayarak, "Evet, bir de Pipster," diyorum. "Sadece bir köpek almayı düşünüyorum."

Maddox'un gözleri büyür. "*Yapma bunu.*"

"Neden?"

"*Banks*. Kendini nasıl besleyeceğini bile bilmiyorsun. Kendi başının çaresine bakamayan başka bir canlının sorumluluğunu almak senin için pervasızlık olur."

"Siz az inançlısınız."

Maddox'un telefonu çalıyor. Sivri bakışları telefonuna geçmeden önce de devam ediyor. "Gitmem gerek. Birkaç saat içinde evde olurum. Seni seviyorum Ash."

Ashley onun yanağına bir öpücük kondurur. "Görüşürüz o zaman." Kardeşim yanımdan geçerken "Hoşça kal," diyorum.

"Sonra görüşürüz."

Tezgâha yaslandım. Ashley mutfağı dolaşıyor, çeşitli sebzeler, bir paket et ve birkaç tencere ve tava çıkarıyor.

"Günün nasıl geçti?" Gerçekten eve gidecek gibi hissetmediğim için soruyorum.

Omzunun üzerinden bana gülümsüyor. "Gerçekten çok iyiydi. Aslında bütün günü annenle geçirdim.

Sana bir şey söylersem kimseye tek kelime etmeyeceksin, değil mi?" Başımı salladım.

"Söyle. Bana söz ver," diyor.

"Bana söyleyeceğin çok gizli bilgileri tekrar etmeyeceğime söz veriyorum, süper hafiye."

Gözlerini deviriyor. "Kanepelere bakmaya gittik." Alnıma vurarak onu güldürüyorum.

"Onu baktığı şeyden vazgeçirebildin mi?" diye sordum.

"Evet. Yaptığımı biliyorsun."

"Bu kanepe durumu benim sonum olacak. Hepimiz çifte ajan gibi gizlice dolaşıyormuşuz gibi hissediyorum." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu seviyede bir stres için yaratılmamışım Ash. Ben sadece değildim."

Gülüyor.

Telefonum titriyor ve yere bakıyorum.

Örümceklere hayır.

Ben: Durumla ilgili duygularınızı not ettim.

Ciddiyim Banks. Ve kutsal olan her şey aşkına, Foxx'a bir şey yapma. Seni ondan kurtaramam.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - Fuzuli Kütüphanesi

Hayatımın sonuna kadar bu suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalacağım. Bunu bana yapmak istemezsin, değil mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben: Mesaj atıp araba kullanmamalısın. Bu güvenli değil. Buna sesli mesajlaşma deniyor.

Ben: Kendine zarar verme girişimlerine katılmayı reddediyorum. Beni sonra görmeye gel.

Ha.

Telefonumu cebime koyuyorum ve ardından gelen titreşim serisini görmezden geliyorum. "Akşam yemeği için ne yapıyorsun?" Omzunun üzerinden bakarak soruyorum.

"Kök sebzelerle tavuk kızartıyorum." Geri çekilip ona çalışması için yer açtım. "*Oh*."

"Akşam yemeğine gelmek ister misin?" "Yani, evet."

Gülümsememeye çalışıyor.

"Bu sabah lastiğinin havasını indirdim," diyorum barda otururken. "Düşüktü. Kocana söyle, senin için kontrol etmeye başlasın."

Ashley sebzeleri yere bırakıp arkasını döndü ve tezgâha yaslandı. "Çok naziksin."

"Çünkü ben iyi bir adamım. Ve senin de bana iyi davranman hoşuma gidiyor. Ve beni yemeğe davet ettiğinde. Ve bana kalıp sizinle film izleyebileceğimi söylediğinizde."

Gülüyor, bir havlu kapıyor ve ellerini kuruluyor. Telefonu çalmaya başlar. "Bekle." Cihazını kaldırır. "Alo?"

Telefonumu çıkarıp internette geziniyorum. Cep telefonları ve internet olmadan önce insanlar bu gibi durumlarda ne yapıyorlardı? Sadece oturup telefondaki kişiye mi bakarlardı? Dikkatlerini dağıtmak için yanlarında kitap mı taşırlardı? Dikkatinizi yönlendirecek başka bir yeriniz yoksa, önünüzde gerçekleşen konuşmayı dinlemiyormuş gibi nasıl davranabilirsiniz, çünkü belli ki dinliyorsunuz?

Yaşlı birine soracağım. *Foxx'a soracağım.*

Parmaklarım ekranda uçuşuyor.

Ben: Hey, siz yaşlılar internetli telefonlarınız olmadan ve diğer kişinin konuştuğu sosyal ortamlarda dinlemiyormuş gibi yapmak zorunda kalmadan önce ne yapıyordunuz?

Foxx bildirimleri susturdu.

"Hayır, Maddox gelemez," diyor Ashley. "Şu anda bir gösterisi var. İki saat falan bekleyebilir mi?" Kaşları birbirine çarptı. "Oh. Kahretsin."

Birileri kötü bir gün geçiriyor gibi. Sosyal uygulamama tıklıyorum ve geziniyorum.

"Jess eve gelmedi mi daha?" Ashley soruyor.

"Hayır. O ve babam bir müzayededeler. Geç saate kadar yoklar," diyorum.

"Evde değil," diyor konuştuğu kişiye. "Moss ve Brooke hâlâ işteler ve biz de Foxx yokmuş gibi davranacağız."

Akıllı kız.

1962 Ferrari 250 GTO mu? Güzelmiş. Gönderiye tıklıyorum ve resimlere

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kantev.org

bakıyorum. "*Ama Banks burada,*" diyor Ashley dikkatle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunu söyleme şekli ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Bana baktığını anlamak için kafamı kaldırmama gerek yok.

Odadaki enerji değişiyor ve benden yapmak istemediğim bir şeyi yapmamı isteyeceğini bilecek kadar değişimi iyi tanıyorum.

Tabureden kaydım ve kapıya doğru ilerledim.

"Belki," diyor, sesi yükseliyor. "*O kadar da* kötü olmayacak." Duraksıyor. "Dilenciler seçici olamaz."

O bir kelime daha etmeden kapıdan çıkmaya çalışıyorum. Adımlarım hızlanıyor ama yeterli değil. "Hey, Banks," diyor.

İzlerimde duruyorum ama arkamı dönmüyorum. Göz teması kurmamak bir şeylerin içine çekilmemeye yardımcı oluyor. "Öyle mi?"

"Bana ufacık bir iyilik yapar mısın? Lütfen?" diye soruyor.

"*Sana* ya da telefondaki kişiye bir iyilik yapar mısın?"

"Teknik olarak her iki şekilde de bana iyilik yapmış olursunuz."

Sikeyim. "Yani senin için değil." *Onun* için.

Çenem tavana doğru eğiliyor. Elimden geldiğince dramatik bir şekilde sert bir nefes veriyorum çünkü bunun kimin için olduğunu biliyorum... ve bunu kesinlikle yapmak istemiyorum.

İç çekiyor. "Banks, lütfen."

Sanki beni öldürüyormuş gibi yavaşça arkamı dönüyorum -çünkü biraz öyle- ve gözlerimi kısıyorum. "Başı belada," diyor, sanki bu yardımcı olacakmış gibi kaşlarını çatarak.

Öyle de olacak, ama beni öldürene kadar dayanacağım.

"Telefondaki ... *Sara* mı?" Merakla sordum. "Evet."

"O zaman hayır," diyorum, gülümseyerek ve topuklarımın üzerinde dönerek. "Banks!"

"*Ne*?" İnledim ve tekrar ona döndüm. "Başka birini ara. Her neyse, ona yardım etmesi için başka birini ara. Parasını bile ben ödeyeceğim. Onu gördükten sonra katlanmak zorunda kalacağım terapiden daha ucuza gelir."

"Yardıma ihtiyacı var."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "*Bunu biliyorum*. Maddox'un yanına taşındıklarında *birinin* eşyalarını toplamak için Orlando'ya kadar onunla birlikte gidip geldim."

İç çekiyor.

Ben de ona iç çekiyorum.

Birbirimizi izliyoruz. İkimiz de tek kelime etmiyoruz. *Ama Sara*? Sara bir *sürü* kelime söylüyor, bunların çoğu odanın öbür ucundan Ashley'in elinde sallanan telefondan duyulabiliyor.

Sara arayıp benden yardım isteseydi, cevap vermezdim. Kadın tam bir cehennem kaçkını. Dik kafalı ve *her şeyi* bildiğini sanıyor. Fiziksel emeğe karşı isteksizliği hayret verici.

Ben su isem, o da yüz bin kilometredir değiştirilmemiş yağ. Ben de kutsal suyum, yani olmaz.

Ama benden yardım isteyen *Sara* değil. *Ashley*. Ve Ashley aileden biri.

Hayatımı sikeyim.

Uzun, aceleci bir nefes üflüyorum.

"Yarın akşam yemeğine gelmene de izin vereceğim," diyor Ashley, dalgalanan kirpikleriyle beni kendine çekerek.

Yine de güçlü duruyorum ve iyice değişmiyorum.

Ücretsiz Bedava Kitaplar Arşivi - https://rantey.org

Karşı çıksam ve yardım taleplerine direnmek için elimden geleni yapsam bile pes edeceğim. Tartışmak sadece kaçınılmaz olanı geciktirir. En kötü ihtimalle Ashley Maddox'u arayacak ve o da beni arayıp gitmemi isteyecek. Maddox'a hayır diyemem çünkü o bana asla hayır demez.

Örümcekler hariç.

"*Üç* akşam yemeği," diyorum. "Ve bir ay boyunca her Cumartesi sizinle film geceleri." Sırıtıyor ve telefonu bana doğru itiyor.

Ona ters ters bakarak alıyorum. Bu sadece onun kıkırdamasına neden oluyor.

Sahneyi hazırlamak için tekrar iç çektim. *Sara'nın bundan mutlu olduğumu düşünmesine izin veremem*. "Merhaba, başımın belası," diyorum.

"Gördüğüm kadarıyla yine kıçımı düşünüyorsun."

Bu berbat olacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Sara Banks için kapıyı açık tutarak, "Bu konuda ben de senden daha mutlu değilim," diyorum.

Evim Luna Rossa Black'in kokusuyla doluyor - sonunda enerjik, neredeyse tatlı bir dokunuşa sahip seksi, erkeksi bir kolonya. Bir bardak pahalı burbon ve yanında Pop Rocks gibi.

Bunu nereden mi biliyorum? İncelemek için çok zamanım oldu. Orlando gezimizden sonra bir şişe almıştım. Bunu Banks'e ya da bir başkasına itiraf edeceğimden değil.

"Bugün ne yaptın?" Sırıtıyor. "Belki de vibratörün tuvalette olduğu için bunu sana sormamalıyım."

"Kapa çeneni."

Sırıtışı derinleşiyor ve sağ yanağındaki hafif gamzeyi daha da derinleştiriyor. "Banyo nerede?"

"Bu taraftan." Koridorun sonundaki kapıyı gösteriyorum. "Alet getirdin mi?"

Cebinden bir İngiliz anahtarı çıkarır. Söz konusu odaya doğru ilerlerken onu havada tutar.

Tanrım, çok sinir bozucu.

Geçtiğimiz iki hafta hayatımın en sinir bozucu dönemiydi ve hepsi benim hatamdı.

Patronuna kazık atmanın genellikle hoş karşılanmamasının bir sebebi vardır. Bunu anlıyorum. Riskleri kabul ettim. Joshua Eubanks'in yatağına kırmızı ruj ve siyah topuklu ayakkabılardan başka bir şey sürünmeden girdim; *o zaman* pişman değildim. Şimdi pişmanlık doluyum - bu ve kendimi iyi hissetmemi sağlamayan bir miktar öfke. Ama ben bir şeysem, o da dürüst olmaktır.

Ve kızgınım.

"Vibratörün rengi ne?" Banks banyodan bağırıyor, sesi ancak bir pompanın şırıltısının üzerinde.

İnliyorum ve ona doğru yürüyorum. "Ne fark eder ki?"

"Tuvaletleri sökmek hakkında bir şey bilmiyorsanız, ki bundan *şüpheliyim,* sadece soruma cevap verin."

Kapı aralığında durup çerçeveye yaslanıyorum. "Mor."

"Ne kadar büyük?"

"*Bankalar...*"

Sırıtıyor. "Ne? Aradığım şeyin resmini çiziyorum." "Bunu karşılaştıracak kadar büyük bir şeyin olduğundan emin değilim."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, gözleri vücudumda geziniyor. "Tamam."

Ondan nefret ediyorum.

Tüylerim diken diken oluyor ve lavabonun üzerine çıkıp onu çalışırken izliyorum. Tanrı'nın neden Banks karışımına fazladan birkaç bardak sıcak sihir katmaya karar verdiğini bilmiyorum ama bu konuda O'nunla konuşmak istiyorum. Berbat bir seçimdi.

Banks bir muamma ve aptalca yakışıklı. Ivy League saç kesimi ve yağ lekeli kot pantolon. Bir çocuk gibi ilgi çekmeyi arzulayan çılgınca başarılı bir iş adamı. Çok iyi bir kalbi var ama buna rağmen onu öldürmek istemenize neden olacak.

Bununla ne yapacaksın?

İnce beyaz tişörtünün altında sırt kasları esniyor. Dudağımı ısırıyorum. *Bununla ne yapabileceğimi biliyorum.*

"Ne yaptığını biliyor musun ki?" Ayaklarım tezgâhın kenarından sarkarken soruyorum.

Kalın kirpiklerinin arasından bakıyor. "Bunu yapmak istiyor musun?"

"Bir yolunu bulabilirim ama altıya kadar buradan

çıkmam lazım." "Neden?"

"Çünkü ev sahibim bir pislik." O elindeki işe geri dönerken ben iç çekiyorum. "Eski patronum burayı ayarlamama yardım etti çünkü konumu bomba gibi ve kirası da... indirimli."

"Eminim."

Pembe boyalı ayak parmaklarımın ucuyla onu dürtüyorum. "Ama artık eski patronumla anlaşamadığımıza göre, artık tatlı bir anlaşma alamıyorum. Ve buranın gerçek kirasını karşılayamadığım için saat altıda buradan çıkmam gerekiyor. Tuvalette sıkışmış bir şey bırakırsam, ev için yatırdığım bebek boyundaki depozitoyu alacak *ve* hayatta kalmak için ona ihtiyacım var."

"Belki de ev sahibini becermelisin."

"Ha, ha, ha."

Banks elindeki İngiliz anahtarıyla tuvaletin diğer tarafına geçer. "En azından kalacak bir yerin olur.

Bu şekilde aracıyı devre dışı bırakmış oluyorsunuz."

"Bunu düşünürdüm ama şu anda ödediğim parayı bile ödeyecek kadar param yok." "Paran nereye gitti?" diye soruyor.

"Soyguncular. Gölge Ev. Konser biletleri. Maaş çekinizi harcamak için her zamanki sorumsuz yerler." Omzunun üzerinden bakıyor.

"Ne?" diye sordum. "Para yönetimi konusunda

berbatım." "Bir hayat hilesi ister misin?"

"Elbette."

İngiliz anahtarıyla çalışırken kolları esniyor. *Lanet olsun*. "İşin püf noktası başkalarının eşyalarınız için ödeme yapmasını sağlamak. Bunu genç yaşta öğrendiğim için bankada tonlarca param var." Tuvaleti saplamalara bağlayan iki somunu aldı. "Senden hoşlansaydım, senin şeker baban olabilirdim."

"Panhandle'ı tercih ederim, ama teşekkürler."

Ayağa kalkıyor, uzun gövdesini uzatıyor.

Banks'in geniş omuzları dar beliyle dengeleniyor. Kalın bacakları bana Ashley'nin Maddox'la hayatları boyunca güreştiklerini söylediğini hatırlatıyor. *Bahse girerim kardiyosu muhteşemdir*.

Kalçalarımın arasına girmeden hemen önce kendini konumlandırıyor. Yakınlığımı fark etse de tepki vermiyor. Ama vermesini de beklemiyorum. Orlando yolculuğu boyunca bu saçmalığı sürdürdü - etrafımda dolaşırken belime dokunuyor, elini hafifçe sırtıma dayayarak beni benzin istasyonlarına

Ücretsiz eBook kitabı ilk önce https://ilkyayin.org

yönlendiriyor, ulaştığımız her kapıyı açık tutuyordu.

Bunu benimle dalga geçmek için mi yapıyor? Oyun mu oynuyor? Yoksa gerçekten de odayı okumayan, görgülü bir şapşal mı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bilmiyorum.

"Madem taşınıyorsun, nereye gidiyorsun?" diye soruyor, fındıkları avucuma bırakırken. "Bir süre Ashley ile kalacağım."

Alnı birbirine yaklaşıyor. "*Affedersiniz*?"

"Ne?"

"Tekrar söyle."

"Maddox ve Ashley ile kalıyorum. Neden?"

Dönüyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. *Kaydırdı, kaydırdı, dokundu, dokundu*. Maddox hemen hoparlörden "Hey," dedi.

Ne yapıyor bu?

"Sara'nın seninle kalmasına izin mi veriyorsun?" Banks bana bakarak soruyor.

Kızgınlığının büyümesini izlemek için gülümsüyorum. Gözlerini beni güldüren muzip bir şekilde kısıyor.

"Hiç *komik değil,*" diye fısıldıyor. "*Evet, öyle,*" diye fısıldıyorum.

Maddox iç geçirir. "Sadece kısa bir süre için. En fazla birkaç gün."

Banks kaşlarını çatar. "Peki ya ben?"

"Peki ya sen?"

"Evlenir evlenmez beni kovdun çünkü karınla yalnız kalmaya ihtiyacın vardı. Sana inandım ve buna saygı duydum. Artık o kadar sık gelmiyorum. Ama şimdi Sara'nın *senin yanına taşınmasına* izin veriyorsun. O aileden bile değil. Ben... ben... *aşağılandım.*"

Yukarı bakıyor. Sırıtma sırası bende. Gözleri muhtemelen bir uyarı bakışı olması gereken bir şekilde daralıyor, ama daha çok bir yanma.

Banks ve Maddox'un çok yakın oldukları bir sır değil-Ashley onun evliliğindeki üçüncü tekerlek olduğunu söyledi. Ayrıca Banks'i sevmesinin iyi bir şey olduğunu çünkü ondan kurtulamadığını söylüyor. Onu boktan eski sevgilisi Eton'dan kurtarmak için bir bar kavgasına karışmış olması da bir şey değiştirmedi.

O geceye dair anılar zihnimde dolaşırken midem sıkışıyor.

Kavganın içine atlamakta tereddüt etmedi. Kardeşine bir yumruk atıldığında, Banks onun arkasını kolladı. Ve Ashley'nin Eton'la birlikte bir kabinde sıkışıp kaldığını fark ettiğinde, onu çıkarmak için yapılması gerekeni yaptı.

İki saniye içinde aptal bir yardımcıdan en iyi dövüşçüye dönüşen, iş botları giymiş bir şövalyeydi. Onu o durumda izlemek etkileyiciydi. Hiç ürkmedi. Ter bile dökmedi - lafın gelişi. Sakin, soğukkanlı ve seksi bir baş belasıydı.

O ana tanıklık etmek, Banks'e kızamamamın nedenlerinden biri. *O aslında iyilerden biri.*

O iç çekerken başımı kaldırıyorum.

"Seninle işim bitti," diyor Banks kardeşine.

Bir de bu tarafı var.

"Hayır, değilsin," diyor Maddox. "Akşam yemeği için burada olacaksın." "*Gerçekten* kızgınım."

"Ashley kızarmış tavuk yapıyor," diyor Maddox. "Ve çikolatalı kek hakkında bir şeyler duydum."

Banks tekrar iç çekiyor, içindeki mücadele azalıyor.

"Bir saat içinde evde olacağım ve yemek yiyeceğiz. Orada görüşürüz,"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - tetgiz.tr.ae/pdf

diyor Maddox. "*Tamam*."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kıkırdıyorum.

"Güle güle," diyor

Maddox. "Güle güle."

Aramayı sonlandırır ve telefonu cebine geri koyar.

"Senin kadar çabuk pes eden birini daha önce gördüğümü sanmıyorum," diye takılıyorum. "Kızarmış tavuk senin zayıflığın mı?"

"Benim bir zayıflığım *yok*." Elimdeki fındıklara doğru başını sallıyor. "Onları

kaybetme." "İşte." Onları tezgahın köşesine itiyorum. "Güvenli."

Banks yanımdaki havluyu tutuyor, parmak eklemleri çıplak bacaklarıma değiyor. İçime dolan ürpertiyi fark etse de bundan bahsetmiyor.

Havluyu yere bıraktı. Sonra beni yanına çağırıyor. Zıplıyorum,

ayaklarım soğuk fayansa çarpıyor.

"Şunun diğer tarafını tut ve taşımama yardım et," diyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Um..."

Tavana bakıyor.

Bu Orlando'daki pek çok anlaşmazlığımızdan birini anımsatıyor. Banks, gezide ona eğlence olsun diye ve Ashley'nin ahmak eski nişanlısı ortaya çıkarsa müdahale etmek için eşlik ettiğimi bir türlü aklına sokamıyordu. *Ashley, Banks'in onun yüzünden bir haftada iki kez hapse girmesini istemiyordu.* Hayır, Banks benden ağır ve kirli kutuları bunaltıcı güneşin altında, depodaki fırının içinde taşımama yardım etmemi bekliyordu.

"Bu... iğrenç," diyorum porseleni göstererek. "Kirli. Ve ... iğrenç." "Bunu

zaten söyledin."

Ellerim kalçama gitti. "İki iğrençliği hak ediyor. Bu bir tuvalet."

"Buraya her geldiğinde kıçının üstüne oturduğun şey. Şimdi şunu al ve bana yardım et, yoksa vibratörünü ev sahibin halleder."

"Bu centilmence bir şey değil," diyorum, kuru hisseden kısımlara nazikçe dokunarak. "Bunun için eldiven kullanmalı mıyız?"

Klozetin üzerinden bana bakıyor. "Sende hiç var mı?"

"Yok."

"O zaman bunun için eldivene ihtiyacımız yok. Şimdi kaldırın."

Bu lanet şey beklediğimden daha ağır ve onu yerden alıp havlunun üzerine koymak biraz kas gücü gerektiriyor. Kaseden yere su akıyor.

"İyi ki antrenman yapıyorum, ha?" Onun için esniyorum. "Sanırım oradaki işin yarısından fazlasını ben yaptım."

Gözlerini deviriyor.

"Şimdi ne olacak Bay Fix It?" Ben soruyorum.

Çömeliyor ve telefonundaki el fenerini kullanarak tuvaletin arkasına bakıyor. "Görüyor

musun?" diye soruyorum.

"Nasıl yapmam? Bu şey çok büyük."

Omzuna vurdum, kıkırdamasına neden

oldum.

Faili derinlerden çekip alıyor ve avucunun içinde bana sunuyor.

Banks Carmichael'ın iri, nasırlı elindeki mor şeftalimin görüntüsü bana bir şeyler yapıyor. Bir sürü şey. Bir sürü parçaya. *Yüce Tanrım*.

"Çöpe at," diyorum, hem onunla hem de çöple aynı anda temas kurmak istemeyerek.

Ücretsiz PDF Kopyası İçin Tıklayınız

"Emin misin? Onu kurtarmak için bir sürü zahmete katlandın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Depozitomu geri almak için çok uğraştım."

Parmaklarını silikonun üzerine doluyor ve elini yana bırakıyor.

Vibratörümün Banks'in elinde olduğu gerçeğinden başka pek çok şey düşünmek neredeyse imkansız.

"O kadar yolu nasıl geri döndü?" diye soruyor umursamazca.

Çöpe at Banks. "Bilmiyorum. Ashley'i aramadan önce neredeyse bir saat boyunca daldırdım. Çıkmasını sağlayamadım."

"Muhtemelen aşağı itmişsindir."

Gözleri benimkilerle kilitlendi.

"Bu çok komik," diyorum bakışlarını tutarak. "Bir şeyleri yukarı kaldırmakta hiç sorun yaşamıyorum." Sırıtıyor. "Eminim yoktur." Dönüyor ve cihazı çöpe atıyor.

Rahat bir nefes aldım.

"Bu tuvaleti ne kadar önemsiyoruz?" diye soruyor.

"Ne şekilde?"

"Teknik olarak konuşmak gerekirse, suyu tekrar açtığımda zemine sızmadığından emin olmak için yeni bir balmumu halkası koymamız gerekiyor."

Elimi havada salladım. "Bu umurumda bile değil. Kelime oyunu yaptım. Şuraya geri koyup günü bitirebilir miyiz?"

"Evet. Kenarından tut, kaslı kadın."

Havaya kaldırıp tekrar deliğin üzerine yerleştirirken inliyorum. Banks'in bunun için bana gerçekten ihtiyacı olduğundan emin değilim çünkü yardım anlamında pek bir şey yaptığımı sanmıyorum ama o söyleyene kadar bırakmıyorum.

Havluyu alıp çöpe atmadan önce fındıkları ona uzatıyorum. "Bunu yıkayabilirsin, biliyorsun değil mi?" Banks soruyor.

"Evet ama nereye koymam gerekiyor? Ashley'e götüreceğim çanta dışında sahip olduğum her şey babamın garajında."

Tuvalete giden suyu açıyor. "Neden babanda kalmıyorsun?"

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Ellerime gereğinden fazla sabun sıkıyorum ve sonra lavabonun suyunu açıyorum.

"Çünkü babam orada yaşamıyor," diyorum. "Birkaç yıl önce vefat etti. Üvey annem küçük kız kardeşimle birlikte orada yaşıyor."

Banks benimle omuz omuza duruyor. Gözleri aynada benimkilere takılıyor. Mavi irislerinde saklamaya çalışmadığı gerçek bir sempati var. Bu, onun hemen her şeye karşı umursamaz yaklaşımının karşıt noktası. Her zaman umursuyormuş gibi davranmayabilir ama umursuyor.

Banks Carmichael'ı gerçekten sevmemenizin ana nedeni de bu. "Özür dilerim," diyor.

Hızlı bir nefes alıyorum ve onun ellerine de biraz sabun sıkıyorum. "Teşekkür ederim. Üvey annem Sabrina ile iyi bir ilişkimiz var. Yani çok iyi arkadaş olduğumuz söylenemez ama birbirimize tahammül ediyoruz ve gayet iyi anlaşıyoruz."

"Peki ya kız kardeşin?"

Sırıtıyorum. "O en iyisi. Bethany komik ve zeki biri ve onu ölesiye seviyorum." Banks de sırıtarak bana bakıyor. Damarlarıma bir sıcaklık hücumu doluyor.

Sessizce ellerimizi yıkamayı bitiriyoruz. Ona ne düşündüğünü sormak istiyorum ama sormuyorum. Evimde iki saat kalmışken yapmak istediğim son şey duygusallaşmak.

İçeriği paylaştığınız için www.ver

Banks'e bakıyorum. *Ya da onu sevmek için daha fazla neden bulurum*.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Suyu kapatıyor ve ellerimizi kuruluyoruz. "Sanırım bu kadar," diyor.

"Sana ne borcum varsa Maddox'tan tahsil et."

Gülüyor. "Bu işten akşam yemeği ve film kazandım bile. Önceden pazarlık yaptım." "Ben de bunu kalbinin iyiliği için yaptığını düşünmüştüm."

Fuayeye geri dönerken omzunun üzerinden bakıyor. Şakacı bir sırıtış yanaklarını ayırıyor. "Sana yardım etmek için bir şey yapmak kalbimin iyiliğinden daha fazlasını gerektirir."

"Siktir git, Banks."

"Burada olma sebebimi düşünürsek, sevişmeyi bırakıp toparlanman gerekiyor gibi görünüyor." Kapıyı açtım. "Senden nefret ediyorum."

"Ben de sana." Yanımdan geçip verandaya doğru yürürken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Gecenin tadını çıkar."

"Yapacağım... Maddox ve Ashley'lerde." Nefesi kesildi. "Kirli oynuyorsun."

"*Hiçbir fikrin* yok."

Ben ona göz kırpmadan hemen önce kaşları gökyüzüne kalkıyor. Kapıyı kapatırken dudaklarım bükülüyor.

Keşke o seksi, belalı ve nefis kokan adamdan gerçekten nefret etseydim. Hayat çok daha kolay olurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Sara

"Henüz sipariş vermediniz mi?" En iyi arkadaşlarımdan birinin karşısındaki kabine kayarak soruyorum,
Rebecca.

"Hayır. Ben de seni bekliyordum."

Kismet Beach'teki favori restoranımız La Pachanga, Cuma gecesi için durgundu. Otoparkta bir sürü boş yer vardı. Genellikle, hafta sonunu başlatmak üzere bir margarita almak için aracınızı tehlikeli durumlara sıkıştırmanız gerekir.

"İşte buradayım," diyorum, en sevdiğim Meksika yemeğinin lezzetli kokusunu içime çekerek. "Hadi şu partiyi başlatalım."

"Jenny ne içmek istediğimize bakmak için birazdan döneceğini söyledi. Ona acelemiz olmadığını söyledim."

"Hayır. Gitmiyoruz." *Çünkü ilk defa gidecek bir yerim yok*. "Bu kadar ezik olmak garip."

Rebecca dramatikliğimle eğlenerek başını sallıyor. İfadem doğru ama dramatik,
Her şeye rağmen.

Cuma gecelerim genellikle taahhütlerle dolu oluyor. Becca, Ashley ve ben genellikle La Pachanga veya Mega Pint'te bir şeyler içmek için buluşuruz. Bazen de Shade House'da akşam yemeği yeriz. Arkadaşlarımla yollarımızı ayırdıktan sonra, o anın lezzetiyle buluşuyorum. Son zamanlarda bu Joshua'nın müfredat dışı küçük bir iş aktivitesiydi, ta ki o çökene kadar. Markette karpuz seçerken tanıştığım The Businessman, nam-ı diğer Brock, hala telefonumda kayıtlı. *Neden* mi? Çünkü bu çocuk işe koyuluyor.

Taşınmayı bir kenara bırakırsak, bu gece de tıpkı geçen Cuma olduğu gibi sıkıcı. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum. Duvara mı çarpıyorum? Yaşlanıyor muyum? Libidom hâlâ güçlü. Erkeklerden *çok* etkileniyorum. Ben sadece
... sıkıldım. İlham almamış. Erkeklere karşı kayıtsız, gerçekten.

En azından çoğu.

"Ezik değilsin," diyor Rebecca. "Şu anda bir sürü saçmalıkla uğraşıyorsun. Biraz frene basmak istemen mantıklı."

Öne doğru eğilip göğsümü masaya bastırıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Ama ben fren presçisi değilim. Ben bir *gaz eziciyim*."

Gülüyor. "Biliyorum. Zayıf olduğunu söylemiyorum, o yüzden sakin ol. Efsaneler bile yakıt

ikmali yapabilmek için arada bir ara vermek zorunda kalır."

Tamam, doğru. Sırıtıyorum, açıklamasından tatmin olmuş bir şekilde bir kez daha koltuğuma yaslanıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Duygular hakkında nasıl hissettiğini biliyorum, bu yüzden üzerinde durmayacağım," diyor, sesi tatlılıkla sarılmış. "Ama sen nasılsın? Gerçekten mi? Günün seni kötü hissettirdiyse sorun değil."

Ona bakıyorum.

"Bana söyleyebilirsin. Kimseye söylemem." "Neden beni bu kadar küçük görüyorsun?"

"*Sara*," diyor gülerek. "*Hadi ama*. Dairenden bir hafta önceden haber vererek taşındın ve yeni kiraladığın ev birkaç gün içinde hazır olmayacak. Kendini kötü hissetmen anlaşılabilir bir şey."

Gözlerimi kısıyorum. "Bana büyük duygular yaşadığımı ve teselliye ihtiyacım olduğunu mu söyletmeye çalışıyorsun?" Sırıtıyor. "Evet."

"Çok kötü. Ben değilim."

Rebecca ve Ashley beni bu gezegendeki herkesten daha iyi anlıyorlar. Ashley ve ben çocukluğumuzdan beri arkadaşız ve Rebecca birkaç yıl önce buraya taşındığında hemen uyum sağladı. Ama yakın arkadaşlığımıza rağmen, beni gerçekten anladıklarını sanmıyorum.

Hayır, *olmadığını biliyorum*.

Yine de bu onların hatası değil. Benim de değil.

Bu, onların endişelerini takdir etmediğim anlamına gelmiyor, duygusal olarak onlarla aynı oyun alanında gizlice hareket ettiğimi düşünüyorum. Paylaşmayı çok savunmasız gören bir baş belası olduğumu mu düşünüyorlar yoksa gerçekten onlarla paylaşmadığım duygular beslediğimden mi şüpheleniyorlar emin değilim.

İkisi de değil.

Bende değiller.

Tanrıya şükür.

Boğazını temizliyor. "Ve sen de beklenmedik bir şekilde işinden ayrıldın."

"Çünkü Joshua küçümseyici bir pislikti." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Eğer şöyle deseydi onunla hâlâ çalışabilirdim: *'Hey, burada işimiz bitti. Bu hatuna aşık oldum ve onunla evleneceğim' deseydi.* Hatta onlara bir düğün hediyesi bile alırdım. Güzel bir tane de, çünkü gerçekten umurumda değil. Ama "*Ne bekliyordun ki? Evlilik için uygun değilsin ve bunu biliyorsun'* saçmalığı çok fazlaydı. Siktir et o adamı."

Jenny masaya doğru kayıyor, aramıza bir sepet cips ve bir tabak salsa koyuyor. "Ooh, kimi beceriyoruz?"

"Şu anda kimse yok." Kaşlarımı çattım. "Bu hiç bana *göre* değil." Jenny gülüyor. "Evet. Evet, öyle."

İç çekiyorum. "Fasulyesiz tavuk fajita alabilir miyim lütfen, yanında da hindistan cevizli limonlu margarita? Belki içine fazladan bir shot tekila koyarsınız?"

Rebecca, "Aynısı ama fasulyeli ve ekstra shot *olmadan,*" diyor.

"Elbette. İçkilerinizi alıp geleceğim," diyor Jenny, karşımızdaki masaya oturan yeni müşterilere el sallayarak.

Rebecca bir cipsin köşesini salsa sosuna batırıyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Joshua konusunda sana katılıyorum. İkiniz de bunun sadece bir kaçamak olduğunu biliyordunuz. Neden senaryoyu böyle tersine çevirmek zorunda kaldı anlamıyorum."

"Çünkü yapabilirdi. Ve açıkçası çok da şaşırmadım. Tam bir pislik olabiliyor - ki tam da bu yüzden bir yan parça olmaya mahkum edildi."

"Eğer bir ana parçanız yoksa o bir yan parça olamaz."

Bunu düşündüm. "Pekâlâ. İyi bir noktaya değindin. Ama eğer bir ana parçam olsaydı, o asla

Ücretsiz PDF indirildi: https://Amayo.org

onur için bir yarışmacı olmazdı."

"Birinin bunu yapacağını mı ima ediyorsun?" "Kesinlikle hayır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sırıtıyor, bir yandan cipsini çiğnerken bir yandan da eğlenerek beni izliyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Peki ya sen? Rebecca ile yuva kurma onuru için kimler yarışır?"

Yüzündeki sırıtma eriyor. "Bilmiyorum."

"Gördün mü? Uzun süreli ilişkilerden hoşlanmadığım için bana manyakmışım gibi davranma."

"Birinden hoşlanmadığımı söylemedim. Sadece o kişinin kim olacağını bilmediğimi söyledim. Ben sadece... seçiciyim. Travmatik kişisel ilişkilerden payıma düşeni aldım."

Bir cips kapıyorum ve sağlıklı bir miktar salsa alıyorum. Bir yanım onu bu konuda dürtmek, bana yaptığı gibi onu da paylaşmaya zorlamak istiyor. Ama Rebecca bilgi için dürtüldüğünde içine kapanıyor, duvar örüyor ve saklanıyor. Sanki bu onu fiziksel olarak hasta ediyor. *Benden çok farklı*. Onu rahatsız etmek gibi bir niyetim yok. *Hazır olduğunda konuşacaktır.*

"Ben de onlardan uzak durmak istiyorum," diyorum, cipsin kenarından salsa sosunun tabağa damlamasını izlerken. "Ama bu kez tabağımda erkeklerden daha büyük sorunlar var."

"Bu nasıl bir his?"

"Tuhaf ama ferahlatıcı."

Gülüyor, az önce yüz hatlarını gölgeleyen ciddiyet artık yok. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yok bir şey." Jenny içkilerimizi masaya koyup aceleyle uzaklaşırken duraksıyorum. "Her seferinde bir şeyi halletmem gerekiyor. Bugün dairemden çıkma işini bitiriyordum. Yarın, bir iş bulacağım. Gelecek hafta yeni evime yerleşeceğim ve sonra iş aramaya devam edeceğim. Tanrı'ya şükürler olsun ki Maddox bana işsiz birine -hem de ucuza- ev kiralayacak birini bulmamda yardımcı oldu."

"Herhangi bir iş ipucu var mı?"

"Aslında, hayır. Şu anda kimsenin muhasebe temsilcisine ihtiyacı yok gibi görünüyor. Bir şeyler bulacağıma eminim ama düzgün bir iş bulmak düşündüğümden daha zor."

Ve bu beni hiç rahatsız etmiyor. Ugh.

İçkisinden bir yudum alıyor ve mutlu bir şekilde iç çekiyor.

"Kahretsin, bu çok iyi." Margaritamı kendime doğru kaydırıyorum.

"Taşınma nasıl gitti?" diye soruyor. "En azından düşündüğün kadar basit miydi?" Kalbim küt küt atıyor.

Ona cevap vermek yerine içkimden uzun bir yudum alıyorum ve içimi serinletmesini umuyorum. "*Ama Banks burada."*

Ne olmasını bekliyordum bilmiyorum ama kapımda beliren o değildi. Birbirimizi son gördüğümüzde, araçlar için yüksek oktanlı yakıta para harcamanın buna değip değmeyeceği ya da bir aldatmaca olup olmadığı konusunda tartışıyorduk. Dürüst olmak gerekirse, neden o konuşmanın içinde olduğumu bile bilmiyorum. Dizel olmadığı sürece arabama hangi benzinin girdiği beni o kadar da ilgilendirmediği gibi, bırakın Banks'i, başka hiç kimsenin ne düşündüğü de beni ilgilendirmiyor.

Yine de Maddox'un ön verandasında durmuş, bunun gaz şirketlerinin tüketicilerden daha fazla para kazanmasının bir yolu olduğunu savunuyordum. Ölmek için neden o tepeyi seçtiğimi asla anlayamayacağım. Emin olduğum tek şey, tam ortasında durduğum ve geri adım atmadığım.

-Özellikle de onun için.

Özellikle de ona ve gamzesine. İç çekiyorum.

"Sara?" Rebecca soruyor.

İrkiliyorum ve zihinsel olarak masaya dönüyorum. "Öyle mi?"

Üvesi'den Kitaplığım - http://uvesi.com

Kaşları çatıldı. "Taşınmanın nasıl gittiğini sordum, sen de beni ektin." "Ah. Doğru. İyi geçti. Çoğunlukla."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çoğunlukla mı?"

Koltuğumda kayarak uzun pembe pipetimi içkimin etrafında döndürüyorum. "Bugün çok *Sara* bir an yaşadım."

"Anlamı..."

Jenny tabaklarımızı bıraktı ve başka bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sordu. Sonra köşedeki inşaat işçileriyle dolu masaya doğru ilerliyor.

Tabaklarımız cızırdıyor. Dumanı tüten biberler ve soğanlar havayı dolduruyor ve neden birilerinin mutfaklar için tam olarak böyle kokan bir mum yaratmadığını merak ediyorum. *Cennet gibi*.

Ekmeğimin folyosunu çıkarıyorum. "Son birkaç eşyamı topluyordum -çoğunlukla banyo eşyalarımı. Fazladan giysilerimi, mutfak eşyalarımı ve diğer her şeyi bu hafta başında Sabrina'ya götürebildim. Mobilyalar daireyle birlikte geldi, yani elimde sadece Ashley'e götüreceğim eşyalar kaldı."

"Doğru."

"Noel'de bana aldığın cam kavanozdaki macadamia fındık yağını hatırlıyor musun?"

diye sordum. Başını salladı.

"Şey, bu şeyi çok seviyorum ve elimden geldiğince uzun süredir sağıyorum."

Rebecca kulaktan kulağa sırıtıyor.

"Bir elimde çantama götürmek için vardı, diğerinde de vibratörüm," diyorum, onunla göz teması kurmadan. "Ve bir dizi talihsiz olay sonucu cam kırıldı. Yağ karo zemine yayıldı. Ayağım kaydı ve vibratör tuvalete düştü."

"*Sara*."

"Merak ettiğin buysa ben iyiyim," diyorum tortillama bolca ekşi krema sürerek. "Um, evet.

Aslında merak ettiğim bu değildi."

Ben de öyle düşünmüştüm. Ekşi kremanın üzerine marul ve pico de gallo koydum. "Yağı temizledim. Çok fazla kalmamıştı, o yüzden büyük bir kayıp değildi."

"Ve?"

"Vibratörü çıkarmak için bir elbise askısı kullandım ama olmuyordu. Ben de komşudan bir piston ödünç aldım ve onu kullanmaya çalıştım. O da başarısız oldu."

Rebecca'nın bakışları benden ayrılmıyor. Neredeyse alnımda bir delik açacak.

O ve ben yıllar boyunca Banks ve diğer Carmichael'lar hakkında pek çok kez konuştuk.

-Artık Ashley de resmen onlardan biri.

Bu ailede iyi genler çok derindir. Aileye her şeyden çok değer veren, gürültücü, yaramaz, kaotik bir gruptur. Yeşil ve mavinin çeşitli tonlarında çarpıcı gözlere sahipler. Her biri zayıf ve yıllarca süren spor ve fiziksel aktivitelerden dolayı yapılıdır. Hiçbiri bir dergi kapağına ait değil.

Bir de Banks var, içlerinde en seksi olanı.

Onu bu kadar gülünç derecede çekici yapan şeyin ne olduğunu bilmiyorum.

Kamyonda yüksek sesle eski country şarkıları söylüyor. Arabanızın sigortalarının yerini bilmek gibi şeylerin doğuştan beyninize yüklendiğini düşünüyor gibi görünüyor. En kötüsü, herhangi bir şeyi ciddiye almasını sağlamak için bir kalkan ve kılıç gerekiyor ve her şeyi kendi ölçeğine göre önceliklendiriyor. *Başkalarının ne düşündüğü önemli değil. Banks zamanıyla çalışıyor.*

Ama sonra kalın siyah kirpikli vahşi mavi gözleri açık bir kitaptır. Sizi güldürür ama asla gülündüğünü hissettirmez. Kapıları açar ve garsonlara bahşiş verir - yüz derece sıcaklıkta, yüzde yüz nemli bir öğleden sonra, yoluna devam edebilecekken, rastgele yaşlı bir adamın arabasına yardım etmek için işlek bir otoyolun kenarında durur.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İçimi çekiyorum ve gözlerimi Rebecca'nınkilere dikiyorum. "Ben de Maddox'un meşgul olup olmadığını öğrenmek için Ashley'i aradım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arkasına yaslanıyor, gözleri açılıyor ve yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"Vesaire, vesaire, vesaire," diyorum, belli ki beklediği kısma geliyorum. "Banks ortaya çıktı."

"*Hayır*."

"*Evet*."

Masanın üzerinden atlayacakmış gibi öne doğru eğiliyor.

"Sakin ol kaplan," diyorum gülerek. "Bana saldırma."

"Banks Carmichael vibratörünüzü tuvaletten çıkarmak için dairenize geldi. Az önce bana söylediğin bu muydu?"

"Evet."

Yüzü kızarıyor ve tekrar arkasına yaslanıyor. "Beynim patladı."

"Beynimin ne yaptığını hayal edin." *Ve bedenimin*. "Hislerim onun elindeydi - sanki bir şeker yığınıymış gibi avucunun içinde yatıyordu."

"Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Kahretsin, üstesinden gelemem, üstelik benim bile değil ve ben orada bile değildim."

Gülerek, fajita yapımıma geri dönüyorum.

Benim gibi Rebecca'nın da Carmichael erkeklerine gizliden gizliye ağzı sulanıyor. Ama o daha sessiz olanları tercih ediyor.

Onun tercihi her zaman Jess ya da Foxx olmuştur. *Beni mi*? Sessizlik sıkıcıdır. Tüm enerjiyi bana ver. "Öğleden sonranın böyle geçmesini beklemiyordum, orası kesin," diyorum.

"Biliyorsun..." Margaritasını bardağında evirip çeviriyor. "Birkaç gün Ashley'lerde kalacaksın ve o da caddenin karşısında oturuyor."

Aklımdan geçti. *Birden fazla kez*.

Şüphesiz Banks Carmichael'ın birkaç görselinden daha fazlasıyla kutsanacağım. Ama bana bahşedilen tüm nimetler bu kadar olacak.

Günün sonunda, belli bir seviyede düşman olarak hareket ediyoruz. Düpedüz düşman değiliz ama arkadaş olduğumuzu da söyleyemem. Bazen bu tür bir durum hayal edilebilecek en ateşli seksle sonuçlanabilir - ama asla iyi bitmez. Göz ardı edilmemesi gereken bir uyumluluk sorunu var. Maddox onun kardeşi ve Ashley de benim en yakın arkadaşlarımdan biri olduğuna göre, bu büyük bir sorun.

Ben bu tür konularda tecrübeliyim ve Banks'in yanında "*bu* iş biraz *karmaşık olacak*" yazan tüm kırmızı bayraklar dalgalanıyor.

Hayatım bir ömür boyu yetecek kadar karmaşayla dolu - ki bunların çoğu umurumda bile değil. Ama bu listeye Banks'i de eklemek?

Bu yapabileceğim en aptalca şey olurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Banks

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Tasha bilgisayarından başını kaldırıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Yetişmem gereken birkaç şey vardı ve sizler gün içinde o kadar dikkat dağıtıyorsunuz ki normal iş saatlerinde onlara yetişemiyorum."

"Senin yerinde olmak berbat."

Sırıtıyor. "Sana kahve getirdim. Masanın üzerinde."

"İş güvenceni bu şekilde koruyorsun, Tash. Bana ikram getirerek."

"Ben de buralarda İngiliz anahtarı kullanmadan her şeyi yapmayı bilen tek kişi benim sanıyordum."

Ben de sırıtıyorum. "Şey, ve bu."

Tasha, Carmichael Classics'in lobisindeki tüm perdeleri açmış, odayı Cumartesi sabahının erken saatlerinde parlak güneş ışığıyla dolduruyor. Dükkân resmi olarak hafta sonları kapalı ama ben neredeyse her gün buradayım. Babam her zaman iş gibi hissettirmeyen bir iş bulmamı söylerdi. İş gibi hissettirmeyen tek şey arabalarla uğraşmaktı. İşimi gurur duyduğum bir hale getirmek için oldukça harika bir grup insanı bir araya getirmeyi başardım ve Tasha şirketin tüm parçalarının sorunsuz bir şekilde çalışmasını sağlayan kişi.

Bunu onsuz yapamazdım. Nereden başlayacağımı bilemezdim.

"Burada ne kadar kalacaksın?" diye soruyor. "Onaylamanı istediğim bir yığın parça faturası var. Bütün hafta sana ulaşmaya çalıştım ama başaramadım."

"Neredeler?"

Masasının kenarına bir dosya bırakıyor. Bir gümbürtüyle

yere düşüyor. "Bu çok fazla," diyorum dosyaya bakarak.

"Çoğu Eddie'nin üzerinde çalıştığı araba için. *Eğlence arabasından gösteri arabasına* geçiş ucuz olmadı."

Dosyayı elime aldım ve iç çektim. "Adamı bu konuda uyarmıştım, hatta rakamlar konusunda da ağır konuşmuştum. Bırakın bunu, muhtemelen çalışma saatlerimizi iki katına çıkaracak." Klasörü havada sallıyorum. "Ama harcadığı benim param değil ve banka hesabımı şişirecek, o yüzden her neyse."

"Eddie'den bahsetmişken, önümüzdeki iki hafta izinli olduğunu hatırlıyorsun,

değil mi?" "*Hayır*. Bunu neden yapıyor?"

"Portekiz'deki ailesini ziyaret ediyor," diyor gülerek. "Tam anlamıyla bunun hakkında bir konuşma yaptınız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir ay önce tam burada. Şu anda bulunduğunuz yerde duruyordunuz."

"Bir ay önce nerede durduğumu nasıl hatırlayabiliyorsun ve ben lanet olası konuşmayı bile hatırlayamıyorum?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "O iki haftayı proje programına dahil ettim mi?"

"Yaptın."

"Biliyordum." Yumruğumu havaya kaldırıyorum. "Neden endişelendim ki? *Geçen ayki ben bu ayki beni* halletti. O bir dahiydi."

"Ona dahi demek abartılı olabilir."

Ofisime doğru ilerliyorum. "En son ne zaman tatile çıktın?" "Buraya başlamadan bir hafta önce."

"Birini hak ediyorsun."

Gülüyor. "Bir tane almayı göze alamam, Banks. Geri döndüğümde burası kontrolden çıkmış olur."

Kapının önünde durdum ve ışığımı yaktım. "Bana hiç güvenin yok."

"*Banks*. Kış boyunca strep yüzünden iki gün izin aldım ve siz sanki bir yıldır yokmuşum gibi davrandınız. Bir hafta izin aldığımı düşünebiliyor musunuz? Ya da iki?"

Dışarıdan sakin görünebilirim ama içim titriyor. Tash burada olmazsa, işlevimi yerine getiremem. Kimse çalışamaz. Hepimiz oturup birbirimize bakarız.

Lütfen gitme, Tash.

"Ne olursa olsun, bir tanesini hak ediyorsun." Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ama Tanrı aşkına, telefonunu al. Ya da daha iyisi beni de yanında götür. Ben harika bir tatilciyim. Seyahat programını bile planlarım. Hız trenleri hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu nasıl bir tatil olurdu? Sen ve kocam arabalardan bahsederken ben ikinizi *ve* çocukları hizaya sokmaya mı çalışacağım? Beni sayma."

"Hiç eğlenceli değilsin."

Masasına geri döner. "Bana eğlenceli olmam için para vermiyorsunuz."

Bu doğru.

Dosyasını masamın kenarına fırlatıyorum ve yırtık ofis koltuğuma oturuyorum.

Gres ve yağ kokularını ve Tasha'nın prizime taktığı taze keten gibi kokan şeyi içime çekerken omuzlarımdaki gerginlik azalıyor. *Ya da etiketinde öyle yazıyor*.

Ofisim dünyadaki en sevdiğim yer.

Yıllar boyunca restore ettiğimiz arabaların resimleri bir ilan panosunda asılı. Duvarlarda, bağışta bulunduğum ya da sponsor olduğum beyzbol takımlarının, voleybol kulüplerinin ve amigo kız programlarının plaketlerinin yanında çeşitli ödüller asılı. *Bu beni iyi hissettiriyor*.

Bana bakan kapı lobiye ve Tasha'nın masasına bakıyor. Solumdaki kapı ise atölye katına açılıyor. Bazen burada oturuyorum ve bunların hepsinin benim olduğuna inanamıyorum. Bu kadar büyük bir şeye sahip olabileceğimi hayal ettiğimden emin değilim - ülkenin dört bir yanından insanların arabalarını restore ettirmek için bana göndereceklerini. Bu kadar çok insanın bana güveneceğini. Bana saygı duyacaklarını.

Bu dünyadaki en güzel duygu.

"Hey, Banks," diyor Tasha. "Mümkünse e-postanı kontrol et. Bristbank Aftermarket'ten bir e-posta aldım ve sanırım oldukça hızlı bir şekilde yanıt vermek isteyeceksiniz."

"Bunu söyleme şeklin bana muhtemelen hiç okumamam gerektiğini düşündürüyor." Gülüyor. "E-postana giriş yapmamı ve sen misin gibi

Türkçe PDF Kitap Arşivi - http://www.pdf.gen.tr

davranmamı ister misin?"
"Golden Years Dating uygulamasından gelen yüzlerce mesajla uğraşmak istemiyorsanız hayır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaşlarımı çattım. "Ne var biliyor musun? Jess'i siktir et."

Kahkahası daha da yükseliyor.

Jess'in şakasının iyi, hatta mükemmel olduğunu kabul etmeliyim. Başka birine yönelik olsaydı, bunda daha fazla eğlence değeri bulurdum. Ama *benim* adımı, yani Sparkles'ı, resmimi ve iletişim bilgilerimi Golden Years Dating uygulamasına yüklediği için, o kadar da komik değil.

Ama asıl komik olan benim nasıl misilleme *yapacağım*. Bunu henüz çözemedim. E-postamı açıyorum ve söz konusu mesajı buluyorum. Çenem düştü.

"Benden acele ücreti olarak bin dolar mı istiyorlar?" Tasha'nın dikkatini çekerek söylüyorum. "Şaka mı yapıyorlar?"

"Öyle yazıyor. Parçayı göndermeden önce bunu görmek isteyeceğinizi biliyordum."

Hepsini cevapladım. "Bunu ödemeden önce topraktan metal çıkarır ve kendi parçamı yaparım." Tasha sırıtıyor.

Parmaklarım klavyemin üzerinde uçuşuyor. "Hey, Tash." "Ne?"

Sandalyeme geri oturuyorum. "Siktiğimin hatırı için mi yoksa siktiğimin hatırı için mi?"

Sandalyesini döndürüyor ve binanın diğer ucundan bana bakıyor.

"Neden?" "O e-postaya cevap veriyorum. Profesyonel görünmek istiyorum."

"Saçmalıyorsun." "Tanrı aşkına o zaman?"

İç çekiyor. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Gerçekten bilmiyorum. Tanrı *aşkına*. Tanrı *aşkına*." Kaşlarımı çatıyorum. "Sesleri aynı."

Kollarını Carmichael Classics tişörtünün üzerinde kavuşturuyor ve her iki varyasyonu da yüksek sesle söylüyor. "Kahretsin. Şimdi nasıl söylediğinden emin değilim."

Değil mi? "Şey..." Çenemi ovuyorum. "İkisi de gerçekten mantıklı değil."

"Ben olsam *lanet olsun* derdim. Ama bu yulaf ezmenize esmer şeker eklemek gibi bir şey, kalbinizle karar verin."

Sırıtıyorum. "Anladım. Teşekkürler, Tash." "Her zaman, her zaman."

E-postayı bitirip gönder tuşuna bastığımda bir şeyler mırıldanıyor. Muhtemelen onu duyamamam iyi oldu. "Yanıt nasıl görünüyor?" diye sordum.

"Şey, gönderildi. İşte bu kadar."

Telefonum çalmaya başladığında ona bakıyorum. Kim olduğunu görüyorum ve açıyorum. "Selam Altın Kız," diyorum yeni arkadaşıma. "Bu güzel sabahta nasılsın?"

"Ah, Sparkles, kes şunu," diyor gülerek. "Bugün zaten yanıyor musun? Daha çok erken." Saate bakıyorum. "Neredeyse öğle yemeği vakti."

"Ve bu emeklilik için erken bir zaman."

Gloria, arkadaşlık uygulaması aracılığıyla benimle iletişime geçen kadınlardan biriydi. Brooke'un büyükannesi Honey'nin iyi bir arkadaşı olduğu ortaya çıktı. Ayrıca çok komik olduğu, harika sandviç yaptığı ve beni evcil hayvan projesi olarak kabul ettiği ortaya çıktı.

Jess'e söylemekten nefret ediyorum ama Gloria uzun zamandır başıma gelen en iyi şey. Yemek

Üretici PDF Kılavuzu - https://pdfmyurl.com

yiyorum, ilgi görüyorum ve o da beni seviyor. *Eğer 50 yaş daha genç olsaydı, aramızda bir şeyler olabilirdi*.

"Bağış kampanyası için fotoğraf çekimi yaptınız mı diye sormak için aradım," diyor.

Gülerek onu hoparlörden çıkarıyorum ve Tasha'nın eğlencesini görmezden geliyorum. "Hayır, görmedim. Ben hala

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pozlar seçiyorum. Orijinal olmak istiyorum, anlıyor musunuz? Gerçekten iyi tarafımı ortaya çıkarmak istiyorum." "Oğlum, senin iyi olmayan bir tarafın yok ki."

Işınlanıyorum. "Bunu daha önce de duymuştum. Ama söylemeye devam et. Hoşuma gidiyor." Onun kıkırdaması beni sırıttırıyor.

"Gelecek haftaya kadar onlara ihtiyacım var," diyor. "El ilanları hazırlatacağım ve emeklilik merkezinin etrafına asacağım. Bu hanımların düdüklerini ıslatacağım."

"Muhtemelen o fotoğraflarla ıslanacağın tek şey bu değil Gloria."

"Çok haklısın. Yaşlanmış olabiliriz ama hâlâ güçlüyüz. Bazılarımız hala dünyanızı sallayabilir."

Yanaklarım acıyor. "Hiç şüphem yok. Hem de hiç." *Ama bunu asla kendim öğrenmek istemezdim.*

Sadece... hayır.

Foxx yaşlı, ama dünyasının Gloria ya da arkadaşlarından biri tarafından "sarsılmasını" isteyeceğini bile sanmıyorum.

Ya ... Sırıtıyorum.

"Charlie'm memnun bir adamdı, size söyleyeyim. Eskiden dansözdüm ve bu kalçaları nasıl çalıştıracağımı öğrendim."

"Biliyor musun? Seni gördüğümde ben de bunu merak ettim. *Dedim ki*, '*Kendi kendime, bahse girerim bu kadın dansözdür çünkü şu kalçalarını nasıl salladığına bir bak.*"

Homurdanıyor. "Beni bir de varis çorabı giymediğim zaman görmelisin."

Bir kahkaha patlattım.

"Pekâlâ," diyor kıs kıs gülerek. "Bu kadar oyalanmak yeter, seni küçük çapkın. Hafta sonuna kadar resim çek, tamam mı?"

"Kaç poz?"

"Ne kadar isterseniz. Onları bağış kampanyası için kullanmazsak, başka şekillerde kullanırız." Nefesim kesildi. "Gloria, ima ettiğini düşündüğüm şeyi mi ima ediyorsun?"

"Aklını çukurdan çıkar."

"Sanki seninki orada değilmiş gibi," diyorum gülerek.

"Büyükannen olmadığıma memnun olsan iyi edersin yoksa seni kiliseye götürürdüm." "Bu bir çeşit üstü kapalı cinsel gönderme mi?"

İç geçiriyor. "Bu hafta öğle yemeği için beni almaya gelecek misin?"

"Evet. Hangi gün boşsan bana mesaj at, ben de bunu ayarlayayım."

"O zaman görüşürüz, Sparkles."

"Güle güle, Altın Kız."

Görüşmeyi sonlandırıyorum ve koltuğumda arkama yaslanıyorum. İşe yeniden odaklanamadan telefonum grup aile mesajıyla çalıyor. *Ve benim sinir bozucu olduğumu söylüyorlar.*

Moss: Bu akşam pizzaya kimlerin geleceğine dair bir sayıma ihtiyacımız var.

Biz değil. Ashley bugün beni alışverişe gönderdi ve biz hala outlet alışveriş merkezindeyiz. Biri bana yardım etsin. <ağlayan emoji>

Paige: Keşke ben de gelseydim. Kardeşlerimi özledim. <kaş çatan

emoji> Maddox: Biz de seni özledik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pippa ve ben Silver Springs'e doğru yola çıktık bile. Seni özledim, Paige.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Foxx bildirimleri susturdu.

Sanırım bu Foxx'a hayır demek.

Jess: <gülme emojisi>

Moss: Geliyor musun Banksy?

Maddox: Bunu ona gerçekten soruyor musun?

Ben: Evet, gerçekten sordu.

Neden? Orada olacağını biliyorsun.

Cevap vermeye başlıyorum ama önce başka bir mesaj geliyor.

Hey, Moss. Sara'nın gelmesi umurunuzda değil, değil mi?

Lanet olsun.

Midem sıkışıyor ve kendimi masamın arkasında ayarlıyorum.

Son on sekiz saat boyunca Sara'yı ve o küçük pembe şortları aklımdan uzak tutmak için harcamak istediğimden çok daha fazla beyin gücü harcadım.

Bir insan nasıl aynı anda hem bu kadar seksi hem de bu kadar ... *değil* olabilir anlamıyorum.

Ne zaman etrafınızda olsanız, kancalarını size batırmak gibi esrarengiz bir yeteneği var. Yemin ederim, bu kadının erkekleri nasıl çıldırtacağına dair bir el kitabı var. *Özellikle de benim*.

Hiç bir kadın beni bu kadar etkilememişti.

Vücudu tüm kıvrımları ve yumuşak kenarlarıyla mükemmel. Elimde olmadan arzuladığım ve biraz da korktuğum enerji ve şiddetle parıldayan bir çift yeşil gözü var. Eğer sizi sinir edecek bir şey söylemeye hazırlanıyor olmasaydı gülümsemesi çok tatlı olurdu.

Hiçbir şeyi nasıl yapacağını bilmiyor. Sürekli ona bok gibi davranan erkeklerden bahsediyor. En kötüsü de, bunu sorun etmiyor ve eğer araya girip ondan hoşlandığını söyleyen bir erkekten daha fazlasını beklemesi gerektiğini söylemeye çalışırsanız, kafanızı koparıyor.

Eğer bir erkek Paige'e Sara'ya davrandığı gibi davransaydı, onu ellerimle boğardım.

Evet, tabii. O da gelebilir. Sorun olmaz.

Tamam. Yedide burada ol Banksy.

Jess: <şaşkın emoji> Maddox: <gülümseyen emoji> Moss: <şaşkın emoji>

Paige: Neler oluyor olabilir?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben: Bir şeyler yapıyor olabilirim. Sana sonra haber veririm.

Ben: Seçeneklerimi açık tutuyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, göreceğiz," diye mırıldanıyorum, telefonun yan tarafındaki düğmeye tıklıyorum.

Uzun süre bilgisayar ekranıma bakıyorum ama aklım başka yerde. *Yani Sara*.

Onun gibi bir kadına ne olduğunu merak etmeden duramıyorum. Hiç pislik olmayan bir erkek bulabilir mi? Hayatı boyunca öylece sürüklenir mi? Kötü bir hayat olmazdı ama içimden bir ses aradığı tek şeyin bu olmayabileceğini söylüyor.

Eğer bir gün yuva kurarsam, ki bu büyük bir olasılık, anne ve babamın birbirleriyle olan ilişkilerine sahip olmak istiyorum. Babamın anneme baktığı gibi ben de kızıma bakmak istiyorum. Kahkahalarla ve yemeklerle dolu bir evim olsun ve kapılar sürekli insanlarla açılıp kapansın istiyorum.

Büyürken yaşadığım hayatı istiyorum. Bunu elde etmek için eğlenceli, neşeli, aile merkezli bir kadın gerekiyor. Annem gibi biri. Ya da Brooke, Ashley veya Pippa gibi.

Sara *değil.*

Neden bunu düşünüyorum ki? Birbirimizden nefret ediyoruz. Sayılır.

Sanırım. Uzun bir süre telefonuma bakıyorum ve sonra tekrar elime alıyorum.

Görüşürüz o zaman.

Yorumlar gelmeden önce olabildiğince hızlı tıklıyorum.

"Bu çok komik. Bir şeylerin yukarı çıkmasını sağlamakta hiç sorun yaşamıyorum."

Başımı sallıyorum ve bilgisayarıma geri dönüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

Sara

"Merhaba," diyorum Moss ve Brooke'un evinin ön kapısından kafamı uzatarak. Onların Metin içeri gelmemi ve mutfakta ya da lanai'de olacaklarını söyledi. Ashley sayesinde Brooke ile yeni bir arkadaşlığım olmasına rağmen, bu hâlâ *yeni* bir arkadaşlık.

Onların özel alanlarına habersizce girmekten pek hoşnut değilim.

"Mutfaktayız," diyor Brooke, sesi antrede çınlıyor.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. *Vay canına*.

Evleri çok iyi bir şekilde bir araya getirilmiş ve muhteşem. Çok güçlü detaylara ve çok sayıda metal ve siyaha sahip. Ancak pembeler ve sarıların serpiştirilmesi, burada bir kadının da yaşadığını açıkça gösterecek kadar yumuşatıyor.

"Selam," diyorum ikisine gülümseyerek. "Beni davet ettiğiniz için teşekkürler."

Moss tezgaha yaslanıp başını sallıyor. *Adam yakışıklı*. "Sorun değil. Gelebilmenize sevindik."

"Browni yaptım." Görmeleri için bir tepsi tutuyorum. "Bunların hayatınızda yiyebileceğiniz en iyi şeyler olduğunu söylemiyorum ama talimatlara uydum ve harika kokuyorlar."

Brooke gülüyor ve tatlıyı benden alıyor. "Oh, harika kokuyorlar. Ve harika da görünüyorlar."

"Teşekkürler. Harika kokmaktan bahsetmişken, eviniz *harika* kokuyor."

"Pizza hamuru yüzünden," diyor Brooke. "Ben de o kokuya bayılıyorum. Çok rahatlatıcı."

Ellerimi yanlarımdan aşağı kaydırarak mavi sundress elbisemin kumaşını düzeltiyorum. Kıyafet seçeneklerim kısıtlı ve bu, içime bikini giymek zorunda olsam bile, elimdeki en *rahat arkadaş yemeği* kıyafeti gibi geldi.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor Brooke. "Bu elbiseye bayıldım."

"Brinkmann'da on beş dolar. Çok sevdiğim nane yeşili rengi de var ama tenimde tuhaf durdu."

"Yeşil giymek zor olabilir," diyor Brooke, küçük yuvarlak tavalara hamur topları eklerken. "Moss değilseniz tabii. Onun üzerinde yeşile bayılıyorum."

Moss sırıtıyor ve omuz silkiyor. "Ben pizza fırınını ısıtmaya gidiyorum."

Brooke gözlerinde küçük kalplerle ona gülümsüyor. *Çok şirin*.

"Sana yardım etmemi ister misin?" Brooke'a sordum.

"Elbette. Hamuru hazırlıyorum, böylece Banks geldiğinde hepimiz kendi pizzalarımızı yapabiliriz." Yüzümdeki sıcaklığı görmemesi için lavaboya doğru dönüyorum.

Banks'in elinde benim vibratörümle olan görüntüsünü unutmam mümkün değil. Tüm bu durum gerçeküstü geliyor ve hayal edip etmediğimi merak ediyorum. Bütün gün boktan bir gösteriydi. *Belki de stresli rüyalar görüyordum.*

"Nasılsın?" Brooke soruyor. "Ashley Çarşamba gününe kadar onlarla kalacağını söyledi." "Evet."

Musluğu açıp ellerime sabun fışkırtıyorum. "Maddox kiralık bir ev bulmama yardım etti. Şu anda Kismet Beach'te bunları bulmak imkansız. Berbat bir durum."

"Biliyorum. Pippa, Jess'in kız arkadaşını tanıyor musun?"

Başımı sallıyorum ve ellerimi durulamayı bitiriyorum.

"Onun yanına taşınmadan önce bir yer kiralıyordu. Aşırı pahalı olmayan bir yer bulmak bir yana, bir şey bulmaya çalışmanın bile korkunç olduğunu söylüyordu."

Musluğu kapattım ve ellerimi kuruladım. "Bu doğru. Ama yine de burası çevre bölgelere göre daha ucuz. Umarım hâlâ Kismet Beach'te yaşamamı sağlayacak bir iş bulabilirim."

"Henüz bir şey bulamadınız mı?"

"Hayır. Bu sabah özgeçmişimi bir sürü yere gönderdim. Parmaklar çapraz."

"Buzdolabından sos ve malzemeleri çıkarabilir misin?" diye sorar. "Unutmuşum. Onları hamura eklemeden önce soğukluklarını almak istiyorum."

"Pizza uzmanısın, ha?"

Gülüyor. "Hayır. Hiç de değil. Ben bir pizza hobisiyim." "Tam benim tarzımda birine benziyorsun."

Buzdolabını karıştırıyorum ve benden bulmamı istediği her şeyi buluyorum. Kalp atışlarım sakinleşiyor. Buraya gelirken yaşadığım gerginlik sihirli bir şekilde eriyip gidiyor.

Başlangıçta Brooke'a pizza partisi olayını es geçeceğimi ve kendim bir yerde sandviç yiyeceğimi söyledim. Ancak Maddox bunu yapmamam ve bunun yerine akşam yemeği için caddenin karşısına geçmem konusunda ısrar etti. Garip olacağından endişelendim. *Ama burası Carmichael'lar. Daha iyi bilmeliydim. Tanıdığım en iyi aile onlar.*

Pişmiş sosis kırıntılarını en arkada, Moss'un birasının arkasında buldum. Diğer şeylerle birlikte adaya koymak için arkamı dönüyordum ki Banks köşeden döndü ve neredeyse bana çarpacaktı.

"Lanet olsun sana," diyorum elim göğsüme çarparak. Üzerimde yükseliyor, gözleri parlıyor.

Duyularım *Banks* ile dolup taşıyor. Kolonyasının kokusu. Alçak sesle kıkırdaması. Mutfağa doğru ilerlerken parmak uçları yan tarafıma hafifçe değiyor.

Kahretsin. Uzun, sessiz bir nefes alıyorum.

"İşte buradasın," diyor Brooke. "Biri bana gelmemeyi düşündüğünü söyledi."

Gerçekten mi? Kaşlarımı kaldırıp Banks'i izliyorum.

Üzerinde yıpranmış bir kot pantolon var. Yıpranmış kot giyen pek çok erkeğin aksine Banks'in kotu gerçekten kullanılmış olduğu için bu şekilde. Malzemesi yumuşak görünüyor. Etrafa sıçramış koyu lekeler var ve cepler yıpranmış, iplikler havada asılı duruyor.

Çok sıcak.

Gömleği siyah ve soluk. Arkasında güreşle ilgili olduğunu düşündüğüm bir slogan var ama tam emin değilim. Ön tarafta, kalbinin üzerinde bir spor kulübünün logosu var. *Olabilir*. Kafasında da Tennessee Arrows şapkası var.

Öldür beni şimdi.

"Evet, bunu düşündüm," diyor. "Beş saniye kadar. Sonra pizzanızın ne kadar güzel olduğunu ve

Bessie PDF Kitap Arşivi - http://kitap.pw

buraya gelmezsem akşam yemeğini kendim bulmak zorunda kalacağımı hatırladım. Ve sana acıdım, Brooke. Gelmezsem beni özleyeceğini biliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Brooke gülüyor. Omuzlarım rahatlayarak çöküyor.

Banks bir sucuk aldı ve ağzına attı. Bakışları bana takılıyor. "Bugün ne yaptın?"

Sosisleri tezgâhın üzerine koydum. "Bir sürü özgeçmiş gönderdim. Eğlenceli, heyecanlı zamanlar. Peki ya sen?"

"Dükkana gittim. Biraz iş yaptım. Biraz ... oh, ne diyebilirim ki? *Hazırlık,*" diyor sırıtarak.

Brooke ellerini masanın üzerine koyar ve ona bakar.

"*Ne*?" diye sorar, sanki kırılmış gibi.

"Ne yaptın sen?" diye soruyor ona.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diyor tatlı bir sesle. "Hazırlık mı? Ne için?" diye sorar.

"Bugün gelecek haftaya avantajlı başlamak için bir şeyler yaptım."

Brooke bana bakıyor ama Banks'i işaret ediyor. "Bu ses tonunu kullandığında bir şeylerin peşinde demektir. Muhtemelen burada bir sürü drama neden olacak bir şey."

"Hayır. Burada olmaz. Endişelenecek bir şey yok." Banks kıs kıs gülüyor. "Ama bir süredir bir proje üzerinde çalışıyordum ve bugün bir araya geldi."

Brooke tavana bakar ve inler.

"Sorun nedir?" Moss içeri girerek soruyor. "Hey, Sparkles." "Selam," der Banks.

Aralarına baktım. "Sparkles?"

Banks gözlerini deviriyor. Ancak Moss açıklamaktan çok memnun görünüyor.

"Jess, Banks'in evinin her yerine kovalar dolusu sim tuzağı kurdu," diyor. "Bunu hak etmişti. Tek söyleyeceğim bu. Ama Banks sonrasında haftalarca ışıldadı. Bazen güneş ışığında hala parlıyor."

Banks kardeşine "Siktir git," der.

Kıkırdıyorum. "Ben de fark ettim. Dün eski evime geldi ve yemin ederim banyonun zemininde bir sürü parıltı gördüm."

Bunu söyler söylemez, kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine izin verdiğim için pişman oluyorum. Banks başını sallıyor, alt dudağını ısırıyor, sanki *dün evime gelen trene* atlamaktan çok mutluymuş gibi.

Lütfen, hayır.

Brooke, iki akşam yemeği konuğu arasındaki çekişmeden habersiz, "Herkes buraya gelsin ve pizzalarını doldursun," diyor.

Hepimiz bir tencere hamur alıp yemeğimizi hazırlamaya başlıyoruz. Güvende olmak için Banks'in karşısında durmaya özen gösteriyorum.

"Banks dün senin evinde miydi?" Brooke pizzasına bir avuç rendelenmiş mozzarella peyniri ekleyerek soruyor.

Banks'le aynı anda kafamı kaldırdım. Bakışlarımız çarpıştı.

Gözlerindeki sıcaklık omurgamda bir ürperti yaratıyor. Ama gözlerindeki -ateşin hemen altında gömülü- şakacılık kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor.

"Evet," diyor Banks bana sırıtarak. "Uğrayıp ona yardım etmem gerekiyordu."

Yüzüm sıcak. *Elbette onlara nedenini söylemeyecek*. Başka bir şey söylemekten vazgeçireceğini umarak ona ters ters bakıyorum.

Karşılığında bir göz kırpma alıyorum.

Banks, hayır. "Çok tatlıydı ve başım sıkıştığında bana yardım etti," diyorum ona bakarak.

"Banks mi? Tatlı mı?" Moss gülüyor. "Bu tepkiyi alabilmek için ondan ne yapmasını istedin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Brooke ona dirsek atıyor. "Cevabını istemeyeceğin sorular sorma." "*Oh, hayır,*" diyorum elimi havada sallayarak. "Öyle bir şey değildi."

Banks'in çenesi düşer. "Ne diyorsun *Sara*?"

"Hiçbir şey söylemiyorum *Banks*. Sadece platonik nedenlerle uğradığını söylüyorum." Pizzasına son bir pepperoni daha atıyor ve tezgahın kenarına tutunuyor.

Tanrım, gözleri muhteşem; bana dikilmiş, benimle böyle alay ederken bile.

Başını yana eğerken gamzesi yanağına batıyor. "Belki de onlara nedenini söylemeliyiz - sadece açık olsunlar diye."

Bir kıkırdamayı zapt ederken göğsüm titriyor. "*Sakın buna cüret etme.*"

"Ya yaparsam?" diye soruyor bakışlarımı tutarak. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Kendinize sormanız gereken soru şu: Bu konuda yapacaklarımla başa çıkmaya hazır mısınız?"

O da kıkırdıyor. "Orlando'ya giderken arabada senin berbat şarkılarını atlayıp durduğum zamanki gibi bir şey mi bu?"

"Bu hiç komik değildi Banks."

"Emin misin? Çünkü güldüm. Hem *de çok.*"

Umutsuzca ona gülümsememeye çalışıyorum ama bu çok zor.

"Pizzalarımızı lanai'ye götürüp fırına verelim," diyor Brooke. "Ne kadar çabuk girerlerse o kadar çabuk yiyebiliriz ve ben açlıktan ölüyorum."

"İyi bir plana benziyor," diyorum, dikkatimi dağıttığı için mutluyum.

Hepimiz tavalarımızı alıp sürgülü cam kapıya yöneliyoruz. Banks arkamdan geliyor.

"Maddox ve Ashley'i zaten ele geçirdin," diye fısıldıyor. "Moss ve Brooke'a da sahip olamazsın."

Adımlarımı yavaşlatıyorum ki yanımda yürüyebilsin.

"*Çok kötü,*" diyorum onu azarlayarak. "Ailenin beni kollarını açarak karşılamasına yardımcı olamam." Lanai'ye adım attığımızda yüzünü buruşturarak beni güldürüyor.

Moss, Brooke'a pizzalarımızı fırına koyması için yardım ediyor. Çok uzun sürmedi.

"Tamam, bitti," diyor. "İçecek bir şey ister misiniz? Bira? Su? Çay? Gazoz?" "Ben bira alacağım," diyor Banks.

"Şarabımız da var," diyor Ashley. "Bir bardak ister misin Sara?"

"Lütfen."

Moss ve Brooke eve giriyor, Banks ve beni yalnız bırakıyorlar. Havuzun kenarındaki şezlonglara gidip oturuyoruz. Bir fıskiye, kayalardan oluşan küçük bir çağlayandan derinlere doğru su damlatıyor. Ses rahatlatıcı.

"Buna bayıldım," diyorum, aşırı doldurulmuş yastıklara yerleşip ayaklarımı da minderin üzerine çekerek. "Hiç havuzum olmamıştı."

"Hiç mi?" Banks soruyor.

Başımı sallıyorum. "Sabrina her zaman küçük kız kardeşimin içine düşeceğinden endişelenirdi, bu yüzden hiç almadık."

"Baban onunla evlendiğinde sen kaç yaşındaydın?" "On."

Bunu düşünüyormuş gibi başını sallıyor. Ufukta Banks'le bu konu hakkında konuşmak belirince göğsüm sıkışıyor. *Yapmak istediğim şey bu değil.*

Telefonumu elbisemin cebinden çıkarıp e-postalarımı açmaya özen gösteriyorum. Banks'in beni merakla izlediğinden eminim. *Ama seni eğlendirmeyeceğim, Sparkles.*

Belirli bir şey bulma kaygısı taşımadan serbestçe geziniyorum. Bu sadece bir dikkat dağıtıcı

Banks'le ailem hakkında konuşmak zorunda kalmamak için. Ancak bakışlarım acil olarak işaretlenmiş bir e-postaya çarptığında, parmağım ekrandan kayıyor ve anlamsız kaydırmamı durduruyor.

Ne oluyor be?

E-postaya dokunup içeriğini okuyorum, kan basıncım yükseliyor.

Sevgili Sara,

Bay Eubanks bana artık Eubanks and Fields Distributing'de çalışmadığınızı bildirdi ve önümüzdeki hafta sonu yapılacak Petterson Label Şarapları Galası için sizinle irtibata geçemeyeceğini söyledi. Katılamayacakmışsınız.

Geçen yılki büyümemizin ayrılmaz bir parçası oldunuz ve size bir davetiye göndermezsek ihmalkâr davranmış oluruz. Lütfen şahsi misafirim olarak gelin ve sektördeki en önemli oyunculardan bazılarıyla ağ kurun.

Ayrıntılar aşağıdadır. Lütfen bu e-postada kopyası bulunan asistanıma mümkün olan en kısa sürede RSVP gönderin.

Saygılarımla,

Myles Petterson

Başkan, Petterson Label Şarapları

Telefonumu kucağıma bırakıyorum, ağzım açık kalıyor.

"*O pislik.*" "Kim?" Banks soruyor.

"Joshua. Eski patronum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Sana kirada küçük bir indirim sağlayan eski patron... biraz daha fazla mı? *O* eski patron mu?"

İyi bir hafızası var. "Evet. Tek ve biricik."

Uzun süre oturdum, hâlâ e-postayı anlamaya çalışıyorum. *Benimle iletişime geçebilirdi. İnsan Kaynakları'nın benimle iletişime geçmesini sağlayabilirdi. Neden hıyarlık yapsın ki?*

"O ne yaptı?" Banks dikkatlice sorar.

"Petterson Label Wines adlı bir müşteri için bir sürü iş yaptım - neredeyse sadece onlar için. Her yıl bir gala düzenliyorlar ve herkes davet edilmek için can atıyor. Görünüşe göre, *bana* bir davetiye verildi ve Joshua onlara artık orada çalışmadığımı ve katılamayacağımı söyledi - orada olmayı hak etmeme rağmen."

Banks arkasına yaslanmış, ellerini kucağında kavuşturmuş. Yüzü okunmuyor. Yakışıklı ama okunmuyor. "Siktir et onu," diye mırıldanarak telefonumu elime alıyorum. Ona kısa ve öz, profesyonel bir yanıt yazıyorum.

asistanına teklif için teşekkür edip kabul ediyorum. Sonra da cebime attım. "Bu adamın cesareti."

"Gidiyor musun?" diye sorar.

"Nereye?"

Cebimi işaret ediyor. "Partiye, galaya ya da her neyse."

"Evet, *gidiyorum*. O hesap için kıçımı yırttım. Ayrıca işsizim. Belki birileriyle bağlantı kurar ve bir iş teklifi alırım."

Dudakları seğiriyor. "*Eski patron* orada olacak mı?"

Hay aksi. Bunu hiç düşünmemiştim. "Muhtemelen. Her yıl gider. Ama bu yıl yanında yeni nişanlısı da olacak."

"Bu umurunda değil mi?"

"Hayır. Azıcık bile değil. Beni kızdıran onun veda atışıydı. Bana karım olmadığımı söyledi.

malzeme. Buna inanabiliyor
musun?" Banks sırıtıyor.
"Evet."
Bir yastık alıp ona doğru fırlatıyorum. Kolayca yakalıyor ve sandalyede yanına sıkıştırıyor.
"Yanına birini al," diyor. "Onun için uykusuz kalmadığını düşünmesini sağla.
Ertesi gün toparlandığınızı. Erkekler unutulmaz olmadıklarını düşündüklerinde bundan nefret ederler."
Fena fikir değil. Telefonumu bir kez daha çıkarıp davetiyenin detaylarını kontrol ediyorum. *Sen ve bir artı bir*.
Bir fikir zihnimde süzülüyor, yavaş yavaş pürüzsüz, sağlam bir fikre dönüşüyor.
"Sadece bir ribaunda ihtiyacım yok," diyorum, hâlâ plan üzerinde çalışıyorum. "Ona sözlerini yedirmeliyim - gerçekten çuvalladığını düşünmesini sağlamalıyım. Yanlış hesap yaptığını."
"Ne yapmak istiyorsun? Hemen evlenmek mi?" Banks gülerek sorar. "Biraz abartılı değil mi sence de?"
Yüzümde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Evet, ama sahte bir nişanlı değil."
"Sahte bir nişanlı mı?" Brooke bana bir kadeh şarap uzatıyor ve Moss'un yanındaki koltuğa oturuyor. "Kim sahte bir nişanlı ediniyor?"
"Ben. Belki." Bir yudum alıyorum. "Oh, bu çok
güzel." Banks birasını geri deviriyor, ağzının
kenarından beni izliyor.
"Sahte kocan kim olacak?" Brooke soruyor. "Henüz
bilmiyorum. Üzerinde çalışıyorum."
Brooke başını Moss'un omzuna yaslar. Yaramazca sırıtıyor. "Dün neden onun evinde olduğunu bize söyleyecek misin, Banks?"
Bakışlarım ona kayıyor. Gülümsemesi eğlenceyle büyürken, kaşlarım korkuyla
kalkıyor. "*Banks*..." Uyarıyorum.
"Şey, o-"
"*Hayır,*" diye bağırarak şarabımı yanımdaki masaya bırakıyorum. Gülerek sandalyeden fırlayıp ona doğru atlıyorum. Elimle ağzını kapatıyorum. "Sakın buna cüret etme."
Banks ve ben boğuşurken Moss ve Brooke gülüyor.
Ağzını kocaman açıp avucumu yalıyor. Tiksintiyle irkiliyorum ama geri çekilmiyorum. Gözleri parıldıyor, kolunu belime doluyor ve beni kucağına çekiyor.
Vücut ısım yükselirken kalbim hızla çarpıyor. Nefes nefese kalıyorum, elimi ağzına karşı tutmak için umutsuzca çabalıyorum. *Ve ona karşı erimemeye*.
Banks'in vücudu hayal ettiğim kadar sert. Hayal ettiğimden daha sağlam. Kalçamdaki eli hem beklediğim kadar güçlü hem de şefkatli.
Lanet olsun.
Çabalarımın altında gülümsüyor, sonra uzanıp ellerimi yüzünden çekip alıyor. Serbest kaldığında kıkırdıyor.
"*Yapma,*" diyorum gözlerinin içine bakarak. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta. O kadar yakınlar ki nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum.
"Ya yaparsam?"
Somurtuyorum.
"Ağlarım."
Sırıtıyor. "Ya yapmazsam?"
"Bilmiyorum." Nefesimi tutuyorum. "Minnettar

olacağım." "Yeterince iyi değil."
"Tabii ki değil," diyorum, gözlerimi başka tarafa çeviremiyorum.
Telefonumu cebimden çıkardı. Elinin uyluğumdan sadece

Şimdiye kadar yapılmış en ince pamuk parçası vücuduma elektrik akımı gönderiyor.

"Ne yapıyorsun?" Kıçımın altındaki sikinin sertleştiğinin farkında olarak soruyorum. Telefonu yanına koydu.

Kalbim küt küt atıyor. "Ne yapıyorsun, Banks?"

Kelimeler beklediğimden daha hızlı ve daha yüksek çıkıyor. Ama adrenalin ve beklentiyle doluyken böyle olur.

"Bir şartla onlara söylemem," diyor.

"Neymiş o?"

Ne yaptığını anlayamadan beni kollarının arasına aldı. Hareketi akıcı ve pürüzsüz, sanki bir tüyden bir gram daha ağır değilmişim gibi. Bacaklarım kalın bir ön kolun altında toplanıyor. Sırtım diğeri tarafından destekleniyor. *Tanrıya* şükür -*benim* iyiliğim için- kardeşi ve Brooke onun önünü göremiyorlar.

Beni etrafında döndürürken ciyaklayarak boynuna tutunuyorum. "Yüzebilir misin?" diye soruyor bana.

"Ne?" Omzumun üzerinden berrak mavi suya bakıyorum. "Evet. *Neden-ah*!" Bedenim bir sıçramayla havuz yüzeyine çarptı.

Yüzeye döndüğümde, sırıtan bir Banks kenarda duruyor.

Suya basıyorum, saçlarımı ve suyu temizlemek için elimi yüzümde gezdiriyorum. "Sen, Banks Carmichael, tam bir pisliksin."

"Sadece seni evinde hissettirmeye çalışıyorum." Gözlerinde bir şey titreşene kadar bir an bakışlarımı tutuyor. Sonra döndü. "Hey, Brooke. Pizzamı götürebilir miyim? Dükkana uğramam lazım."

"Elbette," diyor. "Sanırım. Bu saatte gitmen mi gerekiyor? Şu anda mı?"

"Bu fatura yığınını imzalamazsam Tasha beni öldürecek ve imzamı taklit etmesini sağlayamıyorum."

Brooke gülüyor. "Bu muhtemelen yasadışıdır."

"Evet, ama onu kim ihbar edecek? Ben değil," diyor ve onu fırına kadar takip ediyor.

Havuzdan çıkıyorum ve Moss yanımdaki sandalyeye bir havlu sererken başımı sallıyorum. Elbisem vücuduma yapışıyor. *İçimdeki bikini için Tanrı'ya şükürler olsun.*

Banks, Brooke'un pizzasını tabağa koymasını beklerken beni izliyor.

Gözleri sıcak, odanın öbür ucundan beni ısıtıyor. *Benimle uğraşmak mı istiyorsun? Pekala. Şunu al.*

Belli belirsiz, Moss ve Brooke'un fırının sıcaklığı hakkında konuştuklarını duyuyorum. Banks'in bakışları altında yanmamaya çalışıyorum.

Elbisemin kenarını kaldırıyorum. Su zemine damlıyor ve ayaklarımın etrafında küçük bir su birikintisi oluşturuyor. Elbiseyi yukarı kaldırıp vücudumun üzerinden geçiriyorum, Banks'in gözlerini kaçırmadığını çok iyi biliyorum. Kumaş başımın üzerine geldiğinde ve gözlerim tekrar onu bulduğunda, haklı olduğum kanıtlandı.

Gözbebekleri genişliyor ve parlak mavi gözleri kapanıyor. *Aman Tanrım, oracıkta yanabilirim.*

Sırılsıklam olmuş kumaşı yanımdaki yere atarken içim sıkılıyor. Kendimi beğenmiş bir şekilde sırıtıyorum, uzun saçlarımı yana doğru çekip sudan arındırıyorum.

Gözleri göğsümden, karnımdan ve kalçalarımdan aşağıya doğru vücudumun uzunluğunu gözden geçiriyor. Dikkatini geldiği yöne doğru çekerken ardında bir sıcaklık izi bırakıyor.

Sırıtarak kaşımı kaldırıyorum.

Banks'in bakışları beni havluya kadar takip ediyor ve onu vücuduma sarışımı dikkatle izliyor.

Küçük şakan şimdi komik miydi, dostum?

"Dün evimden ayrıldığında senden nefret ettiğimi düşündüğümü biliyor musun?" Soruyorum, sarıyorum

Havluyu etrafıma sardım. "Evet."

"Bugün kendini aştın."

Dilini dudaklarında gezdiriyor ve sonra Brooke'a dönüyor. Ona uzattığı pizzayı alıyor ve giderken omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Hey, Sara," diyor.

"Ne?"

Bana göz kırpıyor. "Ben de sana, bebeğim."

Sonra da gitti.

6

Sara

Bunu yapmamalıyım.

Maddox'un arka kapısından çıkarken, "Yine de işte gidiyorum," diye mırıldandım.

Ben çimenlerin üzerinde ilerlerken ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor. Pazar sabahı güneş parlak ama eskisi kadar sıcak değil. *Ya da belki de içim hala yanıyor ve dışarının sıcaklığını fark etmiyorum.*

Dün gece Banks'in kollarının beni sardığını düşünmeden edememenin tek iyi yanı, bunun bir şeyi doğrulamış olmasıydı; berbat durumda olmadığımı. Erkeklerden sıkılma dönemim geçmiş gibi görünüyor çünkü dün gece kesinlikle kayıtsız değildim. *En sevdiğim vibratörüm gittiği için sinirliydim ama kayıtsız değildim.*

Konuyu kutlamak ya da en azından Banks'in ötesini test etmek için İşadamına mesaj atarak bu öğleden sonra *bir toplantı* için müsait olup olmadığını sordum.

"Brock'la her şey yolunda giderse, akşama kadar benim sahte nişanlım olacak." Midem bulanıyor ama görmezden geliyorum.

Banks'in evi mavi renkte, beyaz süslemeleri ve panjurları var. Verandada kirişlerden sarkan beyaz bir salıncak var ve evin yan tarafına bitişik garaj neredeyse yaşam alanı kadar büyük.

Bu beni gülümseten bir şey.

Beş basamaklı merdiveni çıkıyorum ve ön kapıyı çalıyorum. "Kim o?" Banks diğer taraftan bağırıyor. "Ben Sara."

Bir duraklama oldu. "Git başımdan."

Kıkırdıyorum ve kolu deniyorum. Elimde dönüyor, ben de itip açıyorum.

Antreden içeri adım attığımda ev açık ve havadar. Solumda, oturma odasına açılan bir kemerin yanında bir kitaplık duruyor. Sağımda büyük bir saat duruyor. Önümde bir dizi merdiven var ve yanlarında mutfağa giden bir yürüyüş yolu var.

Banks masada sadece bir şortla oturuyor.

Yutkundum ve kapıyı arkamdan kapattım.

Saçları yeni kalkmış gibi dağınık ve yaklaştıkça gözlerinin uykulu olduğunu fark ediyorum. Bu onun yumuşak, nazik bir versiyonu ve ben bundan nefret etmiyorum.

"Gitmenin *gelmeye* benzemediğine eminim," diyor sırıtarak. "Hayır, ama ne demek istediğini anladım."

Başını sallıyor ama mısır gevreğine geri dönüyor. "Ne yapıyorsun?" Ona soruyorum.

"Yemek yiyorum," diyor dudaklarından bir damla süt bir kaseye düşerken. "Biraz ister misin?" "Hayır. Maddox bu sabah krep yaptı."

Gözlerini deviriyor.

Güldüm. "Sana biraz getirecektim ama sonra dün gece beni havuza attığını hatırladım." "Evet," diyor alt dudağındaki bir damla sütü yalayarak. "Ben yaptım."

Titriyorum. Hareketimi gizlemek için masaya oturuyorum. Ben oturduktan sonra "Otursana," diyor. Onu görmezden geliyorum ve etrafıma bakıyorum.

Mutfak dağınık ama *kirli* değil. Masanın diğer ucunda, tezgahların çoğunda ve garaja gittiğini tahmin ettiğim bir kapının yanında orantısız bir kutuda yığılmış eşyalar var.

Çöp tenekesi pizza kutuları ve kağıt havlularla dolup taşıyor ve bir battaniye bar taburesinin üzerine örtülmüş.

"Ne?" diye soruyor.

"Sen bir istifçi misin?"

Kaşığın kâseye çarpmasına izin veriyor. "Her zaman baş belası mısın?"

"Sadece dağınıklığı gidermenize yardımcı olacak sistemler olduğunu söylüyorum."

"Ben her şeyi olduğu gibi seviyorum." "Bir şeyi nasıl buluyorsun?" "Çünkü koyduğum yerde."

"Huh." Omuz silkiyorum ve tekrar ona bakıyorum. "Sadede geleceğim. Yardımına ihtiyacım var." "Hayır." Ayağa kalktı ve elindeki kâseyi lavaboya götürdü. "Sana bir daha asla yardım etmeyeceğim." İçimi çektim. "Hiçbir şey *yapmana* ihtiyacım yok. Sadece bir şey ödünç almam lazım."

Sırtını dolaba yaslıyor. Karın kasları hareket ettikçe dalgalanıyor.

Yüce Tanrım.

Banks bana bir uzaylıymışım gibi bakıyor, sanki buraya gelmişim ve mantıklı olmayan bir dizi kural altında çalışıyormuşum gibi.

"*Ne*?" Ben soruyorum.

"Buraya kimsenin eşyalarımı ödünç almaya gelmediğini biliyorsun, değil mi?" "Bu doğru değil çünkü ben senin eşyalarını ödünç almak için buradayım."

"Hayır. Bu işler böyle yürümez."

"Ne böyle çalışmıyor?"

Kollarını iki yana açıyor. "Bu. Benim hayatım. Ben ödünç alanım, ödünç alan değil. Herkesin eşyalarını ödünç alırım. Onlar benimkini ödünç almaz."

Banks Carmichael'a memnun bir gülümseme çok yakışıyor. Keşke bilmeseydim dediğim bir gerçek.

Omuzlarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Ben herkes değilim."

"Hayır, almayacaksın. Eşyalarımı ödünç almak için onlardan daha az şansın var." Başını yana eğdi.

"Buraya gelirsin, kardeşimin yanına taşınırsın-"

"Birkaç günlüğüne."

"Pizza gecesi için bize katıl." "Davet edildim."

"Ön kapıma davetsiz girdin-" "*Kilitli değildi.*"

Dik durur. "Ve şimdi eşyalarımı ödünç alabileceğini mi düşünüyorsun?" Sesi yükseliyor. "Kim sanıyorsun

sen misin?" Derin bir nefes alır. "*Ben* mi?"

Gözlerimi deviriyorum, onun maskaralıklarından etkilenmiyorum. "Açıkçası, sen olduğumu düşünmüyorum. Eğer sen olsaydım, yardımına ihtiyacım olmazdı."

"Burada kişisel sınırları görmezden geliyor ve eşyalarımın ortak mülkiyet olduğunu düşünüyorsun. Bu tam da *bana* göre bir düşünce."

"Bana faydası olduğunda düşünce tarzını oldukça beğeniyorum." Gözlerimi kısıyorum. "Şimdi olduğu gibi." Başını sallıyor. "Sana yardım etmiyorum."

"Lastiklerinizde yeterli hava olduğundan emin olmak için kullandığınız küçük bir şey var mı?"

Benimle ne yapacağından emin değilmiş gibi beni izliyor - ki bu tam da istediğim tepkiydi. Herif resmen bana şantaj yaptı, beni kucağına çekti ve libidomu ateşledi, sonra da beni havuza attı ve *gitti*.

Bu konuda tam olarak kızgın olmasam da, cinsel ya da başka bir şekilde hayal kırıklığına uğramam gerekiyorsa, o da uğrar. Bu kadar.

"Lastik basınç göstergesi mi?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Arabamda lastiklerimle ilgili bir ışık yanıyor. Sanırım bu anlama geliyor. Her neyse, kontrol edecek bir şeyim yok."

"Benzin istasyonlarındaki hava pompalarında yerleşik bir tane olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Öne doğru eğildim. "Hayır, bunu bilmiyordum. Ama gitmeden önce kontrol etmek isterim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"*Lastik basınç zımbırtımı* istiyorsan öyle." Ona ters ters baktım. Bunu eğlenceli buluyor.

Nedense ona nereye gittiğimi söylemek istemiyorum. İşadamı'yla buluşacağım için utanmıyorum ama Banks'e bir adamla hızlı bir sevişme ve ardından sahte bir nişanlılık teklifi için buluşacağımı söyleme fikri içimi ısıtmıyor.

"Unut gitsin," diyorum, ayağa kalkmaya başlayarak.

"Dur." Başını tavana doğru eğerek inliyor. "Sadece... dur."

Kendimi sandalyeye geri bırakıyorum ve bakışlarımı onun adem elmasına sabitlememeye çalışıyorum. Bunun alternatifi göğüs kaslarına, karın kaslarına ve görkemli kollarına bakmak. *Yardımcı olmuyor. Yardımcı olmuyor.*

"Beni gerçekten delirtiyorsun," diyor çenesini tekrar indirip bana bakarak.

"Neden?"

İç çekiyor. "Bana nereye gittiğini söyleyecek misin, söylemeyecek misin? Lastik basıncın plaja gitmek için iyi olmayabilir ama markete gitmek için iyi olabilir."

İyi noktaya değindin. "Tamam, ben Sunnydale'e gidiyorum."

Sanki konuyu açmamı bekliyormuş gibi bekliyor. O bekledikçe ben daha da sinirleniyorum. *Bilmek mi istiyor? Güzel*.

"Şurada bir adamla buluşacağım," diyorum.

Başını yavaşça sallıyor ama yüzü pasif kalıyor. "Pislik eski patron mu?" "Hayır.

Çünkü benim bile aşmayacağım çizgilerim var ve nişanlı olmak da bunlardan biri." "Bu kim?"

"Sana ne bundan?"

"Yok bir şey. Sadece bir soru sordum."

Derin bir nefes alıyorum. "Adı Brock." "Ne iş yapıyor?"
Homurdanıyorum. "Bilmiyorum."

Kafası karışmış gibi yüzünü buruşturuyor.

"Ne iş yaptığımız hakkında konuşmuyoruz Banks. Bankacı ya da ikinci el araba satıcısı olduğu için ondan hoşlanmıyorum, anlıyor musun?"

"Sana iyi davranıyor mu?"

"*Bilmiyorum,*" diyorum gülerek. "Sanırım öyle. Neden? Ne tuhaf bir soru."

"Patronunun bir pislik olduğunu söylemiştin. Merak ediyorum da, sadece şerefsizleri mi seçiyorsunuz yoksa bu özel bir durum muydu?"

Ayağa kalkıyorum. "Oh, hayır. Genelde hıyar olurlar. Neden? Hareme katılmak ister misin?"

Banks mutfakta ilerlerken yan gözle beni izliyor. Mikrodalganın altındaki çekmeceyi açıp karıştırıyor.

"Seni almamasının bir sebebi var mı?" Banks soruyor.

Ne? "Çünkü arabam var. En son ne zaman bir kadını randevu için aldın? Bu bir randevu değil."

Çekmeceyi kapattı ve bana baktı. "Gloria'yı her Salı öğleden sonra alıyorum, çok teşekkür ederim."

Gloria. Ashley'nin bana bahsettiği yaşlı kadın.

Bakışlarını tutuyorum, sırıtıyorum. O da sırıtıyor. *Gülümsemesi göz kamaştırıcı.*

"Araban nerede?" diye
soruyor. "Maddox'un garaj
yolunda."

Yanıma geldi. "Hadi gidelim."

Tamam.

"O şeyi çatal bıçak çekmecesinden mi çıkardın?" Onu takip ederek soruyorum.

"Hayır. Ben sihirliyim. Birdenbire ortaya çıktı."

Ne? Çok fazla sorum var ama nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Evden çıkmadan önce bir çift sandalet giyiyor. Onu çimenlikte takip ediyorum, şortunun içindeki kıçını ve güneş ışığındaki omuzlarını takdir etme fırsatını değerlendiriyorum.

Arka lastiğimin yanına çömeliyor. "Sence hangisi düşük?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece *düşük lastik yazıyor*."

"Bu iyi," diyor ön tarafa doğru ilerleyerek. "Maddox bunu senin için yapabilirdi, biliyorsun."

"Evet, ama çok geç kalktı." Nefesimi dışarı üflüyorum. "*Çok gürültü* yapıyorlar."

Banks sırıtıyor.

"Yani, anlıyorum," diyorum. "Şu anda balayı evresindeler. Ama yine de. Bunu dinlerken kendimi kirli hissettim."

Ayağa kalktı ve arabamın diğer tarafına doğru
yürüdü. "Pazar günleri ne yaparsın?" diye sordum.

"Duruma göre değişir. Hepimiz akşam yemeğini annemlerde yiyoruz." Bana bakıyor. "Bugün geliyor musun?" Başımı sallıyorum. "İster inan ister inanma, tüm aile dinamiklerinizi bozmak istemiyorum."

"Bunu kendim için ne kadar sevsem de, onlar için sorun
olmaz." "*Senin için sakıncası var mı,* Banks?"

Sırıtıyor, ayağa kalkıyor ve son lastiğe gidiyor. "Sen etraftayken hep
aklımdaydın." Ben de sırıtıyorum. Çünkü yalan söylediğini düşünüyorum.

"Kız arkadaşını görmemi istemiyor musun?" Bilgi almak için dürtüyorum. Nedenini bilmiyorum. -Fark etmez. Yine de merak ediyorum. "Beni bir barbar gibi havuza attığını söylememden mi korkuyorsun?"

Bir kız arkadaşı olsaydı benimle bu kadar uğraşmazdı. *Ve bana sanki*

vücuduma çok pis şeyler yapmak istiyordu. Bu olasılığı düşünsem bile, doğru olduğunu sanmıyorum. Bu tür bir oyun Carmichael erkeklerinin genetiğinde olan bir şey gibi görünmüyor.

Ayağa kalkıp ellerinin tozunu alıyor. "Benim bir kız arkadaşım yok." "Neden yok?"

"Bilmiyorum. Meşgulüm sanırım. Çok çalışıyorum." "Bu kaçamak bir cevap."

Öne doğru eğilir ve gülümser. "Gerçek bu." Benden uzaklaşıyor. "Peki ya sen? Neden bu kadar çok erkek arkadaşın var?"

"*O kadar çok* sevgilim yok," diyorum alay ederek. "Ve hiçbirine *erkek arkadaşım* demezdim." "Neden demezsin?"

"Bilmiyorum. Aramızdaki öyle bir şey değil."

Çenesini kaldırıyor. "Senin aranda nasıl?"

İçimden onu başından savmak ve bunun onu ilgilendirmediğini söylemek geçiyor - çünkü ilgilendirmiyor. Ama beni yargılıyor gibi görünmüyor, sadece merak ediyor. Endişeli mi? Emin değilim. Ama her neyse, ona cevap veriyorum.

"Erkek arkadaş istemiyorum," diyorum. "Ama bir erkek arkadaşa sahip olmanın faydalarını görmek istiyorum." "Yani seks yapmak istiyorsun."

"Doğru." Sırıtıyorum. "Seks istiyorum ama onunla birlikte gelen diğer saçmalıkları değil. Sadece bunu kaldıracak midem yok."

"Ne tür bir saçmalık?"

"Bilirsiniz, zamanımı ne yapacağımı söylemek istemeleri. Benden belli bir insan olmamı beklemek. Evlilikle sonlanabileceğini düşünerek." Omuz silkiyorum. "*O* tür randevulardan hoşlanmıyorum."

Göstergeyi bana uzattı. Kızgın, belki de. Banks'in yüzünde daha önce gördüğümü sanmadığım bir ifade. Yine de bana kızgın olduğunu sanmıyorum.

"En azından o şerefsizlerin seni almasını sağla," diyor. "Sana biraz saygı göstersinler."

Banks'ten gelen bu beklenmedik nezaket patlaması karşısında kalbim kabarıyor.

"Bununla ne yapmamı istiyorsun?" Göstergeyi parmaklarımın arasında evirip çevirerek soruyorum. "Torpido gözüne koy ve sakla. O zaman bir tane olur."

"Seninkini almak istemiyorum."

Sırıtıyor. "Bende onlardan yüz tane var. Sorun değil. Güven bana." Yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyoruz.

"Karar nedir?" Ben soruyorum. "Yeni bir lastiğe ihtiyacım var mı? Sadece biraz hava mı?" "Sorun yok. Sadece bilgisayarınızın sıfırlanması gerekiyor."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kulağa pahalı geliyor."

"Öyle değil. Arabanızı bu hafta dükkanıma getirin, sizin için sıfırlayayım."

Nefesim kesildi. "Banks Carmichael, bana bir iyilik *daha* mı yapıyorsunuz?" Omzuna vurdum. "Şu haline bak, çok tatlısın."

"*Pek sayılmaz*. Kendimi bir adım kurtarıyorum çünkü sen bunu Ashley'e söyleyeceksin, o da Maddox'a söyleyecek ve o da her araba sorununda yaptığı gibi bana söyleyecek." Duraklıyor ve dik duruyor. "Araba uzmanı ben olduğum için bu mantıklı."

Kıkırdıyorum. *İstediği zaman çok sevimli oluyor.*

Tam konuşmak üzereyken bir motor çalışıyor ve çıkmaz sokaktan bir araba geliyor. Bize yaklaştığında yavaşlıyor.

"Hey, Banksy," diyor yaşlı Banks'e benzeyen bir adam. "Sen Sara olmalısın."

Başımı sallayıp el sallıyorum. "Benim."

"Ben Kixx, bu yavruların babasıyım. Bu da Damaris." Başparmağını yolcu koltuğundaki güzel bayana doğru uzatıyor.

O da el sallıyor. "Akşam yemeği saat üçte. Gelebilirsiniz. Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız." "Davetiniz için teşekkür ederim," diyorum.

Kixx Banks'e bakar. "Markete gidiyoruz. Birazdan döneriz." Tekrar bana bakıyor. "Memnun oldum Sara."

"Sen de," diyorum.

Bir korna sesiyle gittiler.

Banks bana bakıyor ve dudaklarında huysuz bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Hayır, Sara. Benim ailemi de alamazsın. Onlar benim, lanet olsun."

Gülüyorum. Elimde değil. En sevdiği oyuncağı elinden alınmış huysuz bir çocuk gibi. Bir homurtuyu zar zor tutabiliyorum.

Bu adamdan nasıl olup da dün gece Moss'taki seksi herife dönüştüğünü anlayamıyorum. *Yine de buna kızgın değilim. Azıcık bile değil.*

"Merak etme, Banks. Bu öğleden sonra orada olmayacağım."

"Güzel. Tekrar taşınacağını ne zaman söyledin? Tüm ilginin tekrar üzerimde olmasına ihtiyacım var." Gülüyorum. "Salı günü."

"Harika."

"Güzel," dedim.

Uzun bir süre beni izliyor, dudaklarında şakacı bir gülümseme. Benimle daha fazla voleybol oynamak yerine evine doğru dönüyor.

"Sonra," diyor.

"Daha sonra."

Gidişini izliyorum ve göğsümdeki yumuşaklığı değerlendiriyorum. Bu beni endişelendiriyor. Ben yumuşak değilim. *Ama neden o adamla çok fazla zaman geçirince öyle olacağımı hissediyorum?* Gardımı alsam iyi olacak, hem de hemen.

7

Banks

Annem göğsüme bir paket tuvalet kağıdı sıkıştırdı. "Al."

"Oof." Onları ondan aldım. "Benim olduklarını nereden biliyordun?"

"Çünkü onları ben sipariş etmedim."

"Foxx olabilirdi."

Kaşlarını kaldırıyor ve iç çekiyor. "Bu ailede senin dışında herkesin kendi Prime hesabı var."

Ben de ona kaşlarımı kaldırarak karşılık veriyorum. "Çünkü çevresel etkimi en aza indiriyorum. Hepimiz burada yaşarken ve paylaşabilirken hepimizin bir hesabı olmasının bir anlamı yok."

Annem başını sallıyor.

"Ne?" "Ne?" diye sordum. "Madem bu kadar yakın olmamızı istemiyordun, hepimize aynı sokakta ev almamalıydın. Düşündüğün zaman hepsi senin suçun."

Babam omzunda bir mutfak havlusuyla koridordan geliyor. Elimde paketi görünce durdu. "Bir sorum var."

"Ateş et."

"Neden işten eve dönerken markete uğrayıp bir paket tuvalet kağıdı almıyorsun?"

"Sakin ol," diyorum. "İki nedeni var. Birincisi, ihtiyacınız olana kadar tuvalet kağıdına ihtiyacınız olduğunu düşünmezsiniz. Yani tuvaletteyken. Yani aklınızdayken sipariş vermek, tükenmesinden daha iyidir. Anlıyor musun?"

Babam sadece bana bakıyor.

"İki, hiç marketten tuvalet kağıdı ve kağıt havlu almayı denediniz mi? Bütün arabanı kaplıyor. Ya yiyecek alırım ya da tuvalet kağıdı ve kağıt havlu alırım. İkisi için de bir seçenek yok."

"Daha küçük bedenler alabilirsin," diye öneriyor babam.

"Bekle." Annem elini havaya kaldırdı. "Geri al. Markete gitmeye ne zaman başladın? Evinde gerçekten yiyecek var mı?"

Paketi arka kapının yanına koydum. "Bir kez gittim ve bu benim deneyimimdi. Bunu tekrarlamamaya çalışıyorum."

Babam başını sallıyor.

"Öğle yemeği için biraz et alıp günü bitireceğini düşünerek içeri giriyorsun," diyorum. "Ama hayır. Kırk altı bin çeşit hindi var. Bir de şarküteri tezgahında gerçekleşen aile toplantısı var.

On dakika sonra Bob Amca'ya siktirip gitmesini söylemeyi teklif etmeye hazırım ve adamı tanımıyorum bile."

Annem gülüyor.

"İnsanlar kokuyor," diyorum. "Sanki banyo yapmamışlar gibi kokuyorlar. Ve sanki kasıtlı olarak kokuyu elmalara yaymaya çalışıyorlarmış gibi içerideki her şeye dokunuyorlar." Öğürüyorum. "Yapamam. Çocuklar çığlık atıyor. Hoparlörden konuşan insanlar koridorların ortasında yürüyor. Evet, benim için hayır. Bundan sonra sadece gerekli şeyleri getirtip senin evinde yiyeceğim. Denedim."

"Denemek beklediğimden daha iyi," diyor babam.

Annemi yanağından öperim. Ben küçük bir çocukken yaptığı gibi yüzümü okşuyor. Şimdi bile bu beni mutlu ediyor. *Sara bunu benden alamaz.*

"Akşam yemeğinde ne var?" Babam koridordaki kileri karıştırırken soruyorum. Annem,

"En sevdiğinden yaptım; domuz pirzolası, tereyağlı patates ve yeşil fasulye," diyor.

"Ve pişmiş elma?" diye soruyorum.

"Elmaları unutmadığımı biliyorsun."

Sırıtıyorum ve onun yanından geçiyorum. "Sen

harikasın anne." "Tuvalet kağıdını unutma," diyor.

"Gitmeden önce alırım." *Olabilir.*

Mutfağa girdiğimde Pazar Yemeği tüm hızıyla devam ediyor. Ocakta tencereler kaynıyor, fırında zamanlayıcı ötüyor. Kardeşlerim ellerinde çay bardaklarıyla masanın etrafında oturuyor.

Her hafta bunu iple çekiyorum; hepimizin sorgusuz sualsiz bir araya geldiği tek günü. Annem yemek yapıyor. Babam ona cehennemi yaşatıyor. Kardeşlerim bir önceki haftayı konuşuyor ve bir sonraki hafta için planlar yapıyor.

Hayatım boyunca bunun biteceğinden endişelendim. Foxx taşınacak ve başka bir yerde ne yapıyorsa onu yapacaktı. Moss başka bir yerde yaşamaya karar verecekti. Maddox hepimizden ayrılmak isteyecek ve *Carmichael çocuklarından biri* olmadan bir yerde bir hayata başlayacaktı.

Ben mi? *Carmichael çocuklarından biri* olmak doğduğum günden beri kimliğimin bir parçası oldu. Hayatımda benden önce dört çocuğun ve benimle birlikte Paige'in olmadığı bir an bile olmadı; tek bildiğim bu. Öğretmenlerim beni onlarla kıyasladı. Kız arkadaşlarımın aileleri Jess ve Moss'un maskaralıklarından haberdardı. Güreş takımları Maddox'un bir önceki yıl geldiğini hatırladılar ve beni parçalamaya hazırdılar.

Ve ben aldırmadım. Aslında, hoşuma gitti. Paige de sevdi.

Bu senaryoda kendimi hiç yalnız hissetmedim. Kendimi her zaman daha büyük bir şeyin parçası, bir yapbozun parçası gibi hissettim. Eve döndüğünüzde sizden bir şeyler bekleyen, sokağa çıkma yasağına geç kaldığınızda peşinize düşecek insanlar vardı. *Ve muhtemelen sizi arkadaşlarınızın önünde utandırma şansını yakalamaktan zevk alırlardı. Teşekkürler, Jess.*

Hayatımda korktuğum tek şey bu son. Her hafta annem ve babama gittiğimizde, bana bitmediğini hatırlatıyor. Ve umarım, bitmeyecek.

Kendime bir içki koyuyorum. "Ne hakkında tartışıyorsunuz?"

Maddox sandalyesinde geriye doğru sallanarak, "Şunu dinle," diyor. *Annem buna çok kızacak.* "Jess beni yarışta yenebileceğini düşünüyor."

Çayımdan bir yudum alıp masaya doğru ilerliyorum. "Araba yarışı mı, ayak

yarışı mı?" "Ayaklar." Maddox gülüyor. "İmkânı yok."

"*Lütfen,*" diyor Jess başını sallayarak. "Kırk metre koşusunda bana karşı hiç şansın olmaz."

Foxx kollarını göğsünde kavuşturur ve gülmemeye çalışır. Dudaklarının arasında bir kürdan

gezdirir.

"Moss," diyor Maddox. "Ona gerçeği söyle, onu kırk metrede döverim." Moss ikisinin arasına bakar. "Bilmiyorum."

"*Ne*?" Maddox ağzı bir karış açık, "Ne?" diyor.

"İkiniz de sizi alacağımı biliyorsunuz, değil mi?" Masanın en ucuna oturarak söylüyorum. Jess homurdanıyor. Maddox gülüyor. Moss başını sallıyor.

Foxx sadece bana bakıyor.

"Ben en genciyim," diyorum. "En hızlısı. Hepinizden daha formdayım. Ve muhtemelen dış görünüşün bununla pek bir ilgisi olmasa da, en yakışıklısı da benim."

Foxx, "İşin bu kadar derinleşeceğini bilseydim botlarımı da getirirdim," diyor. "Oh, ne?" Ona dönüyorum. "Beni yenebileceğini mi *sanıyorsun*?"

Foxx'u güreşte yeneceğime hiç şüphe yok. Aslına bakarsan, tüm kardeşlerimi biraz tantanayla yenerdim. Ve eğer adil bir dövüş olsaydı, bana sorun çıkarma potansiyeli olduğunu düşündüğüm tek kişi Jess'ti. Ancak tüm kurallar masadan kalksa ve bu bir ölüm kalım meselesi olsa, içimden bir ses hiçbirimizin şansı olmayacağını söylüyor. Buna dövüşçü sezgisi diyelim.

Foxx biz daha başımızın belada olduğunu anlamadan kazanacaktı.

"Banksy," diyor Foxx, kürdanı ağzından çıkarırken. "Kendine olan güvenini takdir ediyorum. Ancak kendine aşırı güvenen kişilerin hata yapmaya eğilimli olduğunu hatırlamanızda fayda var."

Gözlerinin içine bakıyorum, ürküp ürkmeyeceğini merak ediyorum. Korkmadı. *Harika*. "O zaman kendime fazla güvenmememem çok iyi bir şey, değil mi?"

"Banks Foxx'a karşı," diyor Moss, kollarını masaya dayayarak. "Bugünkü bingo kartımda bu yoktu ama bunun için buradayım. Hadi başlayalım."

"Kırk metreyi bile ölçebilir misin?" Foxx soruyor. "Şu anda senden kırk metre ötendeki bir şeyin adını söylemeni istesem, bana saygın bir cevap verebilir misin?"

"Tabii ki." diye *düşünüyorum*. Kardeşlerimin gözleri üzerimdeyken terlemeye başlıyorum. "Şu anda benden kırk metre ötede annemin posta kutusu var."

Foxx hoş bir şekilde şaşırmış görünüyor. Nefes veriyorum. *Teşekkürler Tanrım*.

"Neden hep *annemin* posta kutusu?" Babam mutfağa gelip soruyor. "Peki ya babamın posta kutusu? Oradan da posta alıyorum, biliyorsun."

"Ben de öyle ama ona posta kutum demiyorum," diyorum. Jess kıs kıs gülüyor.

"Hey," diyor babam patatesleri süzerken. "Biriniz telefonuma para gönderip istememi sağlayan şu uygulamalardan birini kurabilir mi?"

"Evet," diyor Maddox. "Sonunda dünyanın geri kalanına mı katılıyorsun?"

"Sonunda başka seçeneğim kalmadı. Bugün bir müşterime hızlıca nakit para göndermem gerekiyordu ve hiçbir uygulamam yoktu. ATM'ye gidip nakit almak zorunda kaldım."

"Biliyor musun baba, bu kulağa biraz şüpheli geliyor," diyorum. Başını kaldırıp baktı. "Çok komik."

"Kahretsin," diyor Maddox telefonuna bakarak. "*Lanet olsun*."

"Sorun nedir?" Moss soruyor.

Maddox telefonunu masaya çarptı. "Sara'nın Çarşamba günü kiralaması gereken evi işgal eden adamın evi terk etmeyeceğine dair bir mesaj aldım. Ev sahibinin onu tahliye etmesi gerekecek ve bu da haftalar sürebilir."

Karnım yere düşüyor.

Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. En ufak bir ilgisi bile yok. Sara'nın kardeşimle yaşamasını ben ayarlamadım. Yeni evini düzenlemesine yardım etmedim. Söz konusu ev sahibini tanımıyorum bile.

Neden bunun beni etkileyeceğini hissediyorum?

"Ne yapacaksın?" Moss soruyor. "Bu seni zor duruma sokar."

"Bilmiyor muyum?" diyor Maddox. "Daha yeni evlendim. Misafir varken ne yapmak istediğimi ve ne yapamayacağımı tahmin edebilirsiniz."

Foxx omuz silkiyor. "O zaman neden en başta seninle kalmasına izin verdin?"

"Çünkü Sara Ashley'nin en iyi arkadaşı," diyor Maddox. "Ve evliliğin bir parçası da uzlaşmak ve eşinizi mutlu etmektir."

"Eğer Ashley daha mutlu değilse..." Jess etrafına bakınıp annesini arıyor ve duyabileceği bir yerde olmadığından emin oluyor. "...Sara'nın bir hafta boyunca yatıya kalmasından daha büyük bir sorunla karşı karşıyasın kardeşim."

Maddox başını ellerinin arasına alır. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu evimden çıkarmak zorundayım ama karşılayabileceği hiçbir şey yok. İnanın bana, piyasayı araştırdım ve tanıdığım herkesten yardım istedim. Hiçbir şey yok."

Bana kahin diyebilirsiniz ama geleceği görebiliyorum. Bunun nereye gittiğini biliyorum, nereye gitmesini isteyeceklerini de.

Sara'nın neden benimle kalamayacağını hızlıca düşünmeye çalışırken göğsüm yanıyor. *Çünkü soracaklarını biliyorum.*

"Hey," diyor Ashley odaya girerken. Brooke ve Pippa da peşinden geliyor. "Geç kaldığımız için üzgünüm. Bir kitapçı buldum ve nasıl gittiğini biliyorsun."

Maddox başını arkaya eğiyor. Ashley ellerini yüzünün iki yanına koyuyor ve onu öpüyor.

"Kötü haberlerim var bebeğim," diyor Maddox, Ashley'i görmek için koltuğunda dönerek.

"Ne?"

"Sara'nın kirası düştü."

Ashley'nin yüzü soldu. "*Hayır, olmadı.*"

"O şimdi nerede?" Maddox soruyor. "Birlikte bir plan yapmalıyız çünkü mümkün olan en kısa sürede hepinize ihtiyacım var."

Ashley Maddox'un dizine oturur. "Az önce onunla konuştum. Becca'yla birlikte sahilde." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. *Becca'yla plajda, ha? İlginç bir gelişme.*

Brooke yanımdan geçerken omzuma çarptı. "Hey, Honey sana bu hafta yeni resimlerine ihtiyaçları olduğunu hatırlatmamı söyledi." Yanımdaki sandalyeye çökerken sırıtıyor. "Görünüşe göre emeklilik merkezindeki tüm kadınlar Sparkles'ı tüm ihtişamıyla görmek için can atıyor."

"Sik fotoğrafı çektirmeyeceklerini biliyorlar, değil mi?" Gözlerim büyüyerek soruyorum. Herkes gülüyor.

"Ciddiyim," diyorum. "Sahne korkusu yaşamaya başlıyorum." Jess sırıtarak, "Son filmin çok başarılıydı," diyor.

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Sen benim en az sevdiğim kardeşimsin. Seni Foxx'tan bile daha az seviyorum." "Yaralıyım," diye kestirip atıyor Foxx, konuşmadan sıkılmış bir halde.

"Foxx," diyorum, "sana bir soru sorayım. Nasıl oldu da hepimiz harika kişiliklere sahipken sen karton kutuyu andıran bir kişiliğe sahip oldun? Geri kalanımız için bunu feda etmek zorunda mıydın? Eğer öyleyse, teşekkürler koca adam."

Şaşkın. "Sana hiç beyin hücresi bırakmadığımız için tüm kardeşlerin adına özür dilerim."

"Biri seninle kavga etmeye çalışmadan günü nasıl geçiriyorsun?" diye sordum. "Biri benimle kavga etmeye çalışmadan günümü geçirdiğimi hiç söylemedim."

"Bütün gün ne yapıyorsun?"
Dudakları seğiriyor. "Sana söyleseydim, seni öldürmek zorunda kalırdım."

"Söyle ona," diyor Jess, herkesi güldürerek. "Lütfen."

Masanın karşısındaki Foxx'u inceliyorum. *Evet. Aile saçmalıklarına katılmanın zamanı geldi.*

Annem herkesi yemek tabaklarını hazırlamaları için mutfağa çağırır.

Aklım Sara'ya ve onun ukala, tatlı kıçlı, muhteşem haline gidiyor. Dün gece kucağıma düşüşü. Onu orada tutmak ne kadar kolaydı. *Ne kadar hoşuma gitmişti*.

Ama *Sara olduğunu* bildiğim halde onun bana karşı olmasından ne kadar hoşlandığımın gerçekten bir önemi var mı? O bir oyuncu. Bir vixen.

"Ben erkek arkadaş istemiyorum. Bir erkek arkadaşa sahip olmanın faydalarını istiyorum. Seks istiyorum ama onunla birlikte gelen diğer saçmalıkları değil. Bunu kaldıracak midem yok."

O evcilleştirilemeyecek bir kadın.

Onu evcilleştirmek istediğimden değil, ama beni tahrik ettiği kadar rahatsız eden bir kadınla zaman geçirme piyasasında değilim.

Hayır, siktir et.

Maddox'un sorunu olarak kalabilir. Tanrı biliyor ya, hayatımda bunlardan daha fazlasına ihtiyacım yok.

8

Banks

"Hey, Banks," diyor Ashley, kanepenin arkasından bana gülümseyerek.

Lambaderler oturma odasına sıcak bir parıltı yayıyor. Pencerelerden görünen karanlık gökyüzüyle tam bir tezat oluşturuyor. Oturma odasına doğru ilerlerken durup önümdeki manzarayı seyrediyorum.

Bu şüpheli.

Ashley kanepenin bir ucunda, kendisi için bile biraz fazla geniş bir gülümsemeyle oturuyor. Maddox elinde birayla arkasında duruyor. Yüzündeki bu ifadeyi daha önce de görmüştüm. Sınırda kızgın. *En azından bir kez olsun bununla bir ilgim olmadı*. Ama sonra bakışlarım odanın diğer tarafına, şöminenin yanındaki sandalye ve sedirlere kayıyor ve *kahretsin*.

Karnım düşüyor ve sonra öyle sert dönüyor ki karın kaslarım esniyor.

Sara kaslı ve bronzlaşmış bacaklarını sedirin üzerine uzatmış oturuyor. Tırnağı dişlerinin arasında. Sinirli. Sanki minderden fırlamaya ve asla tam olarak yetişemediğim sorularından ya da küçük atıp tutmalarından birine patlamaya hazır gibi.

Burada olmamalıydım.

"Hey," diyorum yerimden kıpırdamadan. "Buraya lavabonun yanındaki çekmecenin arkasındaki koli bandını ödünç alabilir miyim diye bakmaya geldim."

Ashley'nin kaşları birbirine çarptı. "Orada bant olduğunu nereden

biliyorsun?" "Hareket ettirdin mi?" Ben sordum.

"Orada bant olduğunu bile bilmiyordum Banks."

"O zaman hâlâ orada," diyorum Sara'nın bakışlarından kaçarak ve mutfağa doğru ilerleyerek.

Moss'a gitmeliydim. Dudaklarım gülümsemekle tehdit ediyor. *Evet, ama Sara orada değildi.*

Kadın bütün gün bir virüs gibi aklımdaydı ve tüm düşüncelerime bulaştı. Onu düşünmemek için aşırı çaba sarf ettim; bir şanzımanı parçalara ayırmak, kız kardeşimi aramak ve çiftlik malzemeleri dükkanına uğramak da buna dahildi.

Sara bana buluşacağını söylediği adamı gördü mü? Neden Becca'yla birlikteydi? Yaşayacak bir yer konusunda ne yapacak?

Benim sorunum olduğundan değil, hiçbiri benim sorunum değil.

Yine de merak ediyorum. Çekmeceyi açtım ve kaseti buldum.

"O kasete ne için ihtiyacın var?" Moss soruyor. "Ayrıca, evimde eşyaların tam olarak nerede olduğunu bilmene bayılıyorum."

"Fotoğrafik hafıza," diyorum.

"Aslında anlatmak istediğim bu değildi," diyor Moss. "Evimdeki her şeyin nerede olduğunu biliyor olmanızın gülünçlüğüydü, etkileyiciliği değil."

Çekmeceyi kapattım. "Belli ki olaylara yanlış açıdan bakıyorsun." Cebimde telefonum çalıyor. Çıkardım.

Şaka mı yapıyorsun?

Sırıtıyorum. *Bu eğlenceli olmalı*. "Çocuklar, *gitmeliyim,*" diyorum.

"Bekle," diyor Ashley. "Seninle konuşmak istiyorduk."

Telefonum tekrar çaldığında başımı kaldırıp bakıyorum. "Şimdi gerçekten kötü bir zaman."

NEREDESİN SEN, KÜÇÜK SIÇAN PİÇ?

"Bir saniye bekleyebilir misin?" Ashley sorar.

Ben: Mevcut koşullar göz önüne alındığında fareleri uzak tutardım.

Şerefsiz.

Telefonum tekrar çalıyor ama bu sefer Maddox ve Ashley'ninkiler de çalıyor.

Lanet olsun.

Banksy'yi gören var mı?

"Hey," diyorum yukarı bakarak. "Kimse Jess'e cevap ver-"

Ding!

Mutfağımda duruyor.

Nefesim kesildi. "Seni hain."

Jess: Onu orada tut. <angry emoji>

"Ne yaptın sen?" Maddox sırıtarak soruyor.

"Ne var biliyor musun?" Kapıya yan gözle bakarak soruyorum. "Ben burada kalacağım. Beni az önce sattığına göre, kan zemine sıçrayabilir ve sen de temizleyebilirsin."

Ashley başını sallar. "Sana bir şeyler planladığını söylemiştim Sara."

"*Bir şey planlamıyordum,*" diyorum. "Bir *sikişi* gerçekleştirmeye hazırlanıyordum."

Jess ön kapıdan mutfağa doğru koşmuş olmalı çünkü ortaya çıkması sadece bir saniye sürdü. Adanın etrafında zıplıyorum, böylece kapı ile aramda kalıyor. İşler *ciddileşmek üzere.*

"Selam," diyorum ona gülümseyerek. "Akşamın nasıldı?" Gözlerini kısıyor. "Seni öldüreceğim."

"O ne yaptı?" Maddox soruyor.

Jess ve ben birbirimize bakıyoruz. Ne kadar uzun sürerse, o kadar eğlenceli oluyor. Ben ne kadar eğlenirsem, o da o kadar sinirleniyor. *Bu bir kısır döngü*.

"Ben ne yaptım ki?" Sırıtarak sordum. "Jess büyük penisin hayranı değildi." Sara homurdandı.

"Onun yerine bir sürü küçük horoz aldım," diyorum.

Jess Maddox'a döner. "Bir düzine yavru tavuk alıp küvetimin içine koydu." Maddox ve Ashley kahkahayı basıyor. Sara bir yastık kapar ve yüzünü örter.

"On iki mi?" Alnım kırışarak soruyorum. "On üç olmalıydı." Jess'in kafası bana doğru dönüyor. "On iki tane var. Saydık."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ben de öyle. Çiftlik malzemeleri satan dükkânda çalışan kız beni sevimli bulduğu için bir düzine ekmek aldım." Omuz silkiyorum. "Onun sözleri, benim değil."

"Bir düzine lanet olası tavukla ne yapmam gerekiyor Banks? Aklından ne geçiyordu?"

"Bebek yaraklarına daha yakın olacağını düşünüyordum. Sana bir iyilik yapmaya çalışıyordum." Öne doğru eğilip ellerini adanın üzerine koydu. "Neyin var senin?"

"Ben mi? Neyin var senin? Sana mükemmel bir dev tavuk verdim ve adımı Golden Years Dating uygulamasına koydun ve hala emekli maaşı alan kadınlar telefonumu arayıp beni rahatsız eden iğrenç mesajlar bırakıyor."

Sara kıkırdıyor.

Ona döndüm. "Sen *sus*."

Kaşlarını kaldırıyor ve beni işaret ediyor. "Bu gece yeterince sorunun var zaten. Benimle başlama."

"*Seninle* başlamayayım mı?" Onunla şakalaşmaktan kendimi alamayarak soruyorum. *Tanrım, çok güzel*. "Bu öğleden sonraki randevun nasıl geçti?"

Gülümsüyor. "İnanılmaz derecede iyi geçti."

"Becca'yla güzel deniz kabukları falan mı buldunuz?"

Gülümsemesi sırıtmaya dönüşür. Ama o daha karşılık veremeden Jess ellerini tezgâha vuruyor. "Buraya odaklanabilir miyiz?" diye gürlüyor.

"Öyleydim," diye fısıldadım.

Bu onu daha da sinirlendiriyor. "Pippa'nın şu anda ne yaptığını biliyor musun?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Hayır, gerçekten bilmemin bir yolu yok, ama tahmin etmemi istiyorsan, diyebilirim ki-"

"Etrafında tavuklar gezinirken banyo zemininde oturup bir tavuk kümesi tasarlıyor ve kendine tavuk annesi diyor."

"Tavukların sürüngüğünü sanmıyorum," diyorum. "Sen artık bir tavuk babasısın. Böyle şeyleri bilsen iyi olur." Dişlerini birbirine geçiriyor.

Ashley, "Yavru tavuklar çok şirin," diyor.

"O zaman onları buraya getireceğim. *Dikizliyorlar,*" diyor Jess. "Yüksek sesle. Hem de çok. Ve sıçıyorlar. Ve kokuyorlar."

"Çiftlik malzemeleri satan dükkandaki kız, yuva malzemelerini temiz tutarsanız kokmayacaklarını söyledi. Sizin için fazladan yatağım var. Kamyonetimin arkasında."

Jess kapıya yönelmeden önce bana ters ters baktı. "Eve gidip küvetimi dezenfekte edeceğim ve Pippa'yı on iki lanet piliç için güzel bir ev bulmaya ikna etmeye çalışacağım."

"On üçüncüyü bulsan iyi edersin," diye bağırıyorum kapı kapanmadan önce. Jess gider gitmez odada kahkahalar patlıyor.

Jess'in kızgınlığından duyduğum derin haz içimde dalgalanıyor. *Son gülenin kendisi olacağını mı düşündü? Hiç sanmıyorum.*

"Piliçler, Banks?" Maddox eğlenerek soruyor. "Böyle şeyleri nereden buluyorsun?" "Bu bir yetenek."

"Jess'le bu işin peşini bırakacak mısın?" Ashley soruyor.

"Maddox, Foxx'un arabasına örümcek koyamayacağımı söyledi. Kendimi bir şekilde eğlendirmek zorundayım. Ayrıca," diyorum oturma odasına geçerken. "Gün boyunca mesajlar ve aramalar almaktan daha kötü ne olabilir? Bak sana ne diyeceğim, öylece kapatamayacağın bir şey. Telefonumu masamın üzerine koyabilirim ya da zil sesini kapatabilirim. O tavuklarla ne yapabilir ki?"

Sara sırıtıyor. "Onları bir çiftliğe verebilir."

"Pippa onları sevdiğinde değil." Kahkahalarım kötü adamlarınkine benziyor ama elimde değil. "Onları saklamak zorunda kalacak. *Sonsuza kadar*."

Maddox iç çekiyor.

"Ya sonuncuyu bulamazsa?" Ashley sorar. "Zavallı küçük şey. Küvetin dışına zıplamış olabilir mi? Civcivler uçabilir mi?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Ama sadece on iki tane vardı. Ben sadece onun bir süre on üçüncüyü aramasını istiyorum."

Sara gülüyor. Bu ses sikimi sertleştiriyor.

"Flört uygulaması çizgiyi aştı," diyorum ve kendimi Sara'ya bakarken buluyorum. *Buradan defolup gitmeliyim*. "Bu arada, kasetimi alıp gideceğim."

"Bekle," diyor Maddox.

İşte başlıyoruz... "Gerçekten yapamam. Evimde parçalanan bir şey var ve onu tekrar bir araya getirmek için banda ihtiyacım var." *Ayaküstü düşünmek için hiç fena değil*. "Yarın görüşürüz."

Ashley ayağa kalkarak, "Bankalar *lütfen,*" dedi. "Bir iyiliğe ihtiyacımız var." Yaltaklanıyorum. *Hayır. Hayır, hayır, hayır.*

"Banks," diyor Sara, olmadığı kadar tatlı ve masum bir melek gibi adımı mırıldanarak. "Konuşabileceğimizi umuyordum."

"Jess'in ben eve gelene kadar tavukları bulamayacağını umuyordum, böylece kapıyı açmak zorunda kalmayacaktım. İkimiz için de kötü şans."

Gözlerini deviriyor. *İşte benim tanıdığım Sara*.

Maddox birasını yere bırakır. "Bu saçmalığı kesip hemen konuya gireceğim."

"Sen öyle yap," diyorum, benden isteyeceği her şeye karşı kendimi çelikleştirerek. "Sara'nın taşınacağı kiralık evde lojistik sorunlar varmış," diyor. "Bunu yemekte de söylemiştin."

"Kiracı taşınmayacak ve tahliye işlemi muhtemelen bir haftadan üç ya da dört haftaya kadar sürecek." Maddox derin bir nefes aldı. "Sara'nın kalabileceği bir yeriniz olduğunu umuyorduk."

Kollarımı uzatıp evin etrafını işaret ediyorum. "Buranın nesi var?" Bana

bakıyor.
Derin bir nefes alıyorum. "Aklıma gelen hiçbir şeyi bilmiyorum. Tasha'ya sorarım. Belki o

bir şeyler biliyor." *Kayıtsızları oynamaya devam et, Banksy. Yürü git.*

Maddox gözünü kırpmıyor.

Yavaşça Ashley'e dönüyorum. O da bana bakıyor. Sonra Sara'ya dönüyorum. Bir eli kalçasında, sanki ben aptalmışım gibi nefesini üflüyor.

"Ne var? Neden herkes bana bakıyor? Onu *ben* kovmadım." *Onu becermiyordum da. Ne yazık ki.* Başımı salladım ve yeniden odaklandım. "Etrafa soracağımı söyledim."

"Banks," diyor Maddox iç çekerek.

"*Ne*?"

Kimse konuşmuyor. Kimse hareket etmiyor. Hiçbiri bana bakmaktan başka bir şey yapmıyor. Yutkunuyorum. *Onun benimle kalabileceğini düşünüyor olamazlar. Bu Sara.*

Sara and Banks, Spanx gibi bir şey olan Sbanks'i üretiyor, bu da kimsenin nefes alamayacağı anlamına geliyor çünkü her şey çok sıkı olacak... Hayır. Sara ve sıkıyı aynı cümlede düşünmeyin. Böyle bir şey olamaz.

Sara yavaşça oturma odasına doğru ilerliyor. Kalçalarını mı sallıyor yoksa her zaman böyle mi yürüyor emin değilim ama gözlerim orta kısmından ayrılmıyor.

"Hadi ama Sparkles," diyor Sara sırıtarak.

"Yine başlama şu saçmalığa."

Kıkırdıyor.

Tanrım, bana yardım et.

Durumun gerçekliği tüm gücüyle üzerime çökerken yüzüm ısınıyor. Bakışları. Bastırılmış gülümsemeleri. Beklentileri.

Kimsenin benden bir beklentisi yok. Böyle kalması için çok çalışıyorum. Peki bu neden değişti?

Sırıtıyor, birkaç adım önümde duruyor. "Nefes al."

Aşağı bakıyorum. Gömleğinin altındaki lacivert dantel gibi görünen şeyle birbirine bastırılmış göğüs dekoltesini fark etmemek imkansız.

Nefesimi içime çekiyorum. "Yapacağını düşündüğüm şeyi yapacaksan aklını kaçırmışsın demektir."

"Ne yapacağımı sanıyorsun?" diye soruyor.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak bakışlarımı onun yüzüne yerleştiriyorum.

Burnunun kenarında bir tutam çil var. Sağ gözünün hemen altında bir ben var. O kadar küçük ki neredeyse hiç fark edilmiyor. Tüm bunlar yanaklarının yuvarlaklığını ve çenesinin yumuşak çizgisini tamamlıyor. *Lanet olsun.*

"Gidecek hiçbir yerim yok Banks," diyor. "Bu bana *senin* sorunun gibi geliyor."

Bunu söylemeyi reddediyorum. Çoktan çatlamış olsa da bu özel solucan kutusunu açmayacağım. Bana sormak istiyorsa, kelimeleri söylemesi gerekecek.

Gözlerini deviriyor. "Yapabilir miyim?" "Ne yapabilir misin?"

"Sadece birkaç hafta sürecek." "Ne olacak?"

"*Banks*," diyor iç çekerek. "Kiralık ev boşalana kadar sizin evde kalabilir miyim lütfen?" "*Hayır.*"

Ellerini havaya kaldırır ve inler.

Maddox kanepenin köşesinden geliyor. İçimden bir an kaçmak geliyor; çimenleri hızla geçip evime dalmak ve kapıyı kilitlemek. Ama bu ailede mahremiyet diye bir şey yok.

Her gün faydalandığım bir şey. Bu konuya hiçbir zaman faydalanılan kişi konumundan bakmadım. *Dostum, bu berbat*.

"Neden bize yardım etmiyorsun?" Maddox diyor ki. "Yıllar boyunca size milyonlarca kez yardım ettim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne zaman mesela?"

Hayatım boyunca bana yardım ettiği bir buçuk milyon kez kolayca sayabilirim ama düşünmek için bir saniyeye ihtiyacım var. Sindirmek için. Bu felaketten bir çıkış yolu bulmak için - çünkü bu bir *felaket olurdu*.

Sara ve ben Ashley'nin eşyalarını Orlando'dan Kismet Beach'e götürecek kadar zor anlaştık. Tartışmacı ve inatçı. Güzel ve seksi. Bu küçük baş belasına olan ilgim, onun yanında olduğum her an artıyor ve kadınlarla ilgili yeterince deneyimim olduğu için, biri sizi en başından çılgına çevirdiğinde çekip gitmeniz gerektiğini biliyorum.

Bu durumda, *kaçmam* gerekiyor.

"Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?"

Maddox öyle diyor. İnledim. "O benimle yaşayamaz."

Ashley, Maddox'un yanına gelerek, "*Seninle yaşamak* değil," diyor. "Birkaç haftalığına seni ziyaret ediyor."

Sara'ya bakıyorum. "Aynı şey."

Sara iç çeker. "Burada kalamam Banks. Onları perişan ediyorum. Bu da *beni perişan* ediyor."

"Yani bu sefaleti bana da mı yaymak istiyorsun?"

Ashley tatlı tatlı Sara'ya bakar. "Bizi perişan etmiyorsun."

Sara, "Siz yeni evlisiniz ve en başta bana karşı aşırı nazik davranıyordunuz," diyor. "Bunu uzatamam. Bu tamamen haksızlık olur ve ben bir pislik olurum ve bazı insanlar ne düşünürse düşünsün, ben bir pislik değilim. Ya da olmamaya çalışıyorum."

Kardeşime döndüğümde kalbim küt küt atıyor. Bana görmek istemediğim tek bakışı, hayal kırıklığı bakışını atıyor.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve bir daire çiziyorum. Neden buraya geldim ki? Neden evde kalıp dükkândan getirdiğim faturaları imzalayamadım? Ya da başka bir şey.

Bunun dışında herhangi bir şey.

"Benim bundan çıkarım ne olacak?" Sıkılmış dişlerimin
arasından söylüyorum. "Evini temizlerim," diye teklif
ediyor Sara.

Etrafımda dönüyorum. "Hayır. Gördün mü?" Onu gösteriyorum. "İçeri girip eşyalarıma
dokunacak. Yeniden düzenler. Hareket ettirir.
o."

"Ah, ne ironi ama," diye mırıldanıyor Maddox.

Gözlerimi kısıyorum. "Bu hiç komik değil." Tekrar Sara'ya dönerek başımı sallıyorum. "Sen Beni yine ben *yapıyorsun*. Dünya sadece bir ben için
yeterince büyük." "Dramatik olmayı bırak," diyor Sara.

Maddox iç çekerek, "Sana iyi şanslar," diyor.

Sara ellerini kalçalarına koydu. Mükemmel küçük dudaklarını birbirine bastırıyor ve öfkeyle bana bakıyor. "Bunu senin kadar ben de istemiyorum."

"Buraya daha önce de gelmiştik. Bu sürekli tekrarlanan bir
tema gibi görünüyor." "Kapa çeneni."

"Ev sahibinizle konuşmak için hiç de hoş bir yol değil."

Ellerini havaya kaldırır. "O haklı. Bu asla işe yaramayacak. Bir otelde kalacağım."
"Güzel," diyorum o hışımla giderken.

"Güzel," diye bağırıyor.

Ben kapıya doğru yürürken Maddox ve Ashley şaşkınlıkla beni izliyorlar. Üst kattaki kapı büyük bir gürültüyle kapanmadan birkaç dakika önce kapının çarparak kapanmasına izin verdim.

9

Banks

Saate bakıyorum. *Tekrar*.

Gün, bir Pazartesi için bile yavaş geçti. Dün gece uyuyamamamın bir faydası olmadı. Buraya geldiğimde Tasha'nın sık sık *tatil* kelimesini söylemesi de yardımcı olmadı. Saate bakıp durmam da her şeyin daha hızlı geçmesini sağlamadı.

"Arabanızı bu hafta dükkanıma getirin, sizin için sıfırlayayım."

Pazartesiye kadar getir demedim. Peki neden bugün geleceğini düşünüp duruyorum?

Bilgisayar ekranımı inceliyorum ve önümdeki ürün için beyaz ve mavi seçenekler arasında karar vermeye çalışıyorum. Beyaz daha net, ama mavi muhtemelen daha fazla dikkat çekecektir.

Maviye tıklıyorum ve sepetime atıyorum. *Tamamdır*.

Maddox da bugün beni aramadı ya da mesaj atmadı ve bu da işleri kolaylaştırmıyor. Onunla Sara hakkında konuşmak yardımcı olmazdı ama bu konuda kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı. Kızgın olmadığını, beni anladığını bilmek bile çok yardımcı olurdu.

Muhtemelen kızgın olması ve muhtemelen anlamaması dışında.

Kendimi anladığımdan bile emin değilim.

Geriye doğru uzanıyorum, sandalyem bu çabadan dolayı gıcırdıyor. Kaslarımın ayak parmaklarıma kadar çekildiğini hissederek inliyorum. Rahatlamak güzel. İhtiyacım vardı. İhtiyacım olan *tek* rahatlama bu değil ama eve gidene kadar idare eder.

Home.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve tekrar dik oturuyorum.

Her ne kadar istemesem de -her gün savunduğum her şeye aykırı olsa da- bu konuda bir yetişkin gibi davranmam gerekiyor. Doğru olanı yapmalıyım. Korkaklığı bırakıp kardeşime yardım etmeliyim.

Ama, Tanrım, bu ne karmaşa yaratacak.

Bunun iki yolu yok. Bu işten yara almadan kurtulma şansım yok. En iyi ihtimalle, gittiğinde sırtımda izler bırakacak. En kötü ihtimalle, dairesi hazır olduğunda ölümcül düşmanlar olacağız.

Ondan nefret ettiğimi söylüyorum. *Ondan nefret etmek istiyorum*. Sara'yı düşünebilmek, beni nasıl kızdırdığını hatırlamak ve etrafımda olmadığı için mutlu olmak istiyorum.

Ama sorun şu ki, onu düşündüğümde, *altıma* girmesini dilediğim tüm yolları hatırlıyorum ve bunun henüz gerçekleşmemiş olmasından rahatsız oluyorum. Olmasını istediğim için rahatsızım. Nasıl olduğunu bildiğim için rahatsızım.

Sara ve ben birbirimizden nefret ettiğimizde bu Maddox ve Ashley için ne büyük bir felaket olacak. -Ve hala istiyorum. Hem *de çok*.

"Siktir et," diyorum, dün gece ağabeyimin evinden çıktığımdan beri içimi kemiren ihtiyaca boyun eğerek.

Telefonumu elime aldım, mesaj uygulamamı açtım ve Sara'nın adını buldum.

Ben: Arabanı bugün getiriyor musun, getirmiyor musun?

Cevabı hemen gelir.

Hayır.

Bir saat içinde kapatıyoruz.

İyi akşamlar.

İç çekiyorum, nefesimi sertçe dışarı üflüyorum.

Lanet arabanı buraya getir de bilgisayarı sıfırlayayım.

Sara: Kalacak bir yer bulmakla meşgulüm.

Tamam. Seçeneklerin neler?

Sara: Şu anda Mugger'da oturuyorum ve Brock'un bana mesaj atmasını bekliyorum.

Brock mu? Dün buluştuğu yalanını söylediği adam mı?

Parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyor.

Bilgisayarını sıfırlatmazsan araban Brock'a ulaşamayabilir.

İçim burkuluyor ve Brock'la kalma düşüncesinin beni kızdırdığından mı yoksa ona yalan söylediğimden mi emin değilim. Sıfırlamazsa arabası bir boka yaramayacak.

Brock denen adamı tanımıyorsam kimin umurunda? Onun gibi adamları tanıyorum ve hepsi Sara'ya dokunmaması gereken pislikler. Nokta.

Oh, pekala. Zor zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. Kendimi ayarladım. *Ve ben kesinlikle sertim.*

Bu benim için berbat. Araba kullanmanın sorun olmayacağını söylemene rağmen. O zaman mı saçmalıyordun yoksa şimdi mi?

"Bu kadar zor olmayı bırak," diye mırıldanarak bir yanıt yazıyorum.

"İyi misin, Banks?" Tasha masasından sesleniyor. "Görünüşe göre bir tatile ihtiyacın var. Ama benimle değil. Kendi tatiline ihtiyacın var."

Tatilden bahsetmeyi kes, Tasha. "Ben iyiyim."

"Tuhaf biri gibi davranıyorsun," diyor benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. Onu görmezden geliyorum.

Muggers dükkanımdan bir mil uzakta. Buraya gel de sana yardım edeyim.

Gözlerimi deviriyorum ve başka bir mesaj gönderiyorum.

Bana bir iyilik yapmış olacaksın.

Nasıl?

Ben: Çünkü senin bozulacağından endişelenmeme gerek kalmayacak.

Başka bir yalan, ama bu konuda oldukça iyi olmaya başladım.

Sara: <düşünme emojisi>

Ben: <hüsrana uğramış emoji>

Tamam, ama sana para veriyorum.

Ben: Her neyse. Sadece buraya gel.

Uzun bir duraklama oldu.

Ucuza mal edebilir misin? Beş parasızım.

Buraya gel.

Sara: Patronluk taslaman bazen beni tahrik ediyor. Yalan söylemeyeceğim. Ama bugün beni sinirlendiriyor.

Lanet olsun.

Öfkeyle yazarken tüm vücudum geriliyor.

ayrılıyordum.

Sara: Bu bir ima mı yoksa gerçek bir soru mu?

Beş dakika içinde orada olurum. Zaten Muggers'dan

Ben: Geliyor musun?

Ben: <nötr yüz emojisi>

Telefonumu düşürdüm. Masaüstümde
tıkırdıyor. "İyi olduğuna emin misin Banks?"
Tasha soruyor.
Kafamı kaldırdığımda onu kapının önünde dikilirken yakaladım. Beni dikkatle inceliyordu.
"Ben iyiyim," diyorum. "Ashley'nin arkadaşı Sara birkaç dakika içinde burada olacak. Onu buraya geri gönderebilir misiniz lütfen?"
"Elbette," diyor sinsice. "Ama unutma, bugün erken çıkacağım. Kızımı dişçi randevusuna zamanında yetiştirmem lazım, yoksa bizi bir daha görmezler."
Başımı salladım.
Yutkunuyor, göğsü inip kalkıyor. "Ben de seninle bir şey konuşmak istiyordum."
Tatil deme. Tatil deme. Tatil deme. "Tabii, ne var ne yok?"
"Kocamla dün gece konuşuyorduk ve ona tatile çıkmam gerektiğini söylediğini anlattım."
İçimden çığlık atıyorum. "Evet."
"Chicago'da Illinois Efsaneleri buluşmasına ya da öyle bir şeye gidiyor. Bir süre önce bir şekilde bilet kazanmış. Her neyse, bunu bir aile gezisi haline getirebilirsek gerçekten harika olacağını düşünüyordu."
"Ne zaman?" Ben soruyorum.
"Cuma," diyor. "Ona izin almak için muhtemelen çok erken olduğunu söyledim ama denemem konusunda ısrar etti.
Ama bunun mümkün olmadığını
düşünüyorsanız, o zaman-" "Gidin."
Kaşları tavana fırlıyor. "Gerçekten mi?"
"Ne zaman dönecek?"
"Bir hafta kalacak," diyor aceleyle. "Ama Pazartesi dönebilirim. Peşinde olduğum tek şey hafta sonu ve aman Tanrım, Banks. İnanamıyorum-"
Siktir et. "*Hey,*
Tash?" "Evet?"
"Bütün hafta izin al."
"*Ne*? Banks mi? *Gerçekten* mi?" diye soruyor, sesi ciyaklama seviyesine yaklaşıyor.
Yapmak istediğim şey hiç de bu değil ve onsuz burada nasıl çalışacağımızdan emin değilim. Ama işe başladığı günden beri benden hiçbir şey istemedi ve buradan bir hafta uzaklaşmayı hak eden biri varsa o da Tasha'dır.
Maddox'un dün geceki hayal kırıklığını hatırlayarak, "Ailenle iyi eğlenceler," diyorum. "Biz de ailelerimizden birini mutlu edebiliriz."
Ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "Teşekkürler Banks. Gerçekten. Şu anda yüzünü öpebilirim."
"Bölmeme izin verme." Sara Tasha'nın yanında duruyor, gözleri parlıyor. "Lobide bekleyeyim mi?"
Tasha'nın gözleri kocaman açılırken dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor.
Kalp atışlarım hızlanıyor. "İyisin Sara," diyorum, gözlerim onunkilere yapışmış
halde. "Yarın görüşürüz, Tash." "İyi geceler Banks," diyor sırıtarak.
Sara ofisime giriyor ve Tasha kapıyı usulca arkasından kapatıyor.
Oda sıcak, hafif tatlı bir kokuyla ve sadece Sara etraftayken hissettiğim bir enerjiyle doluyor.
Bakışlarım sarı bir şortla örtülü çıplak bacaklarından yukarı, kalın kalçalarının üzerinden,

kalçasının kıvrımından ve dar beyaz bir atletin içinde sergilenen yuvarlak göğüslerinin üzerinden geçiyor.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," diyor, sesi benimki kadar kesik. Cevap vermemi bekliyor ve ben cevap vermeyince gözlerini devirip karşımdaki koltuğa oturuyor. "Lastik alarmıma baktım ve internet iyi olacağını ve bozulma olasılığımın çok çok düşük olduğunu söylüyor."

Oh. "İnternette çok fazla yanlış bilgi var."

"Belki." Bir bacağını kaldırıp diğerinin üzerinden geçiriyor. "Kontrol etmek istersen arabam otoparkta. Neden burada oturduğumuzdan pek emin değilim."

Arkama yaslanıyorum ve nefes alıyorum.

"Bak," diyor. "Yaşayacak bir yer buldum. Paçayı kurtardın."

Kaşlarım tavana fırladı. "Buldun mu?"

"Evet. Bilgisayarımı ya da hangi mekanik sihri gerektiriyorsa onu temizleyebilirseniz, yoluma devam edebilirim."

"Nereye taşınıyorsun?" diye

sordum. "Bu seni ilgilendirmez."

"Brock'la mı?"

Sırıtıyor. "Belki."

Öne doğru eğilip kollarımı masama dayıyorum ve ona bakıyorum. Çok güzel ve sert olmak için çok çabalıyor. Yansıttığı kişilik iyi bir kişilik. Kırılması zor bir ceviz. Ama bu güçlü kız görüntüsünün altında, dünyanın görmesini istemediği bir kırılganlık var.

Biliyorum çünkü Paige'in gözlerinde uzun süre aynı bakış vardı. Sadece o ve ben yalnızken, sahilde takılırken ya da kardeşlerimizin kaosundan kaçmak için kamyonetimle gezerken bana açıkladı.

Kız kardeşim Carmichael olarak büyüdü ama Hudson olarak doğdu, başka bir yerde başka bir aile tarafından. Evlatlık olması onu rahatsız etmiyormuş gibi davransa da aslında *ediyordu.* Uyum sağlayamıyormuş gibi hissetme nöbetleri geçiriyordu. Ve bu yüzden güçlü, sert ve yıkılmaz olmak zorundaydı. Aksi takdirde, ailemizle arasında algıladığı çatlak daha da derinleşecekti.

Bu onu yıkıma eğilimli hale getirdi.

Sana olan şey bu mu Sara? Baban öldüğünde tüm aileni mi kaybettin?
Dünyada kendinizi yalnız mı hissediyorsunuz?

İçim burkuluyor. *Kendine gel. Onu derinden tanımanı istemiyor.*
Bunu sana o söyledi.

"Brock'a evet demiş olman çok kötü," diyorum omuz silkerek.

Gözlerini kısıyor. "Neden?"

"Çünkü benimle kalmana izin verecektim. Ama ona çoktan söz verdiğin için-" "Bekle."

Yakaladım seni. Sırıtıyorum.

"Bekle? Neden?" "Benimle

kafa mı buluyorsun?"

"Seninle yatmamı mı istiyorsun?" Bir

sırıtışla savaşıyor.

Bu bir hata. Pişman olacağım bir hata. Ama Maddox'a karşı duyduğum suçluluk duygusunu hafifletme ihtiyacı ile Sara'ya karşı duyduğum çekimi bastırmanın bir yolunu bulma ihtiyacı arasında tek geçerli çözüm bu.

Umalım da bu iş bittikten sonra hâlâ yaşayabilir durumda olayım.

"Eğer bazı temel kurallar bulabilirsek... Fazladan bir yatak odam var." "Var, değil

mi?" Sırıtıyor. "Ne tür temel kurallardan bahsediyorsun?"

Biliyorsam ne olayım. Bulabildiğim ilk kâğıt parçasını aldım. Tasha'nın bana verdiği

faturalardan birini.

onaylayın ve ters çevirin.

"Birincisi eşyalarıma dokunmak yok," diyorum.

Başını yana eğiyor. "Eşyaların her yerde Banks." "Çünkü burası benim evim."

"Eşyalarına dokunmadan evin içinde yürüyemiyorum bile. Mutfak masasının üzerinde bir araba parçası var. Lavaboda ters çevrilmiş bir çift botun vardı."

"Masada çalışıyordum ve botlar kuruyordu."

Ellerini uzattı. "*Lastik hava zımbırtısını çatal bıçak çekmecesinden almışsın.*"

"Bir çatalı çıkarıp sonra kapatabiliyordunuz. Lastik basınç göstergesinin yerinden oynatılmasına gerek yoktu." Öfkelendi. "Peki. Başka ne var?"

Faturanın üzerine ilk kuralı karalıyorum. "İkinci kural ise odamın yasak olması." "Kolay. Anlaştık."

"Üçüncü şey, kızlara özgü eşyalarını banyomun her yerinde bırakma. Ve eğer duşta dökersen, topla."

"İkinci bir banyo yok mu?"

İki yeni kuralı kağıda ekliyorum. "Eskiden vardı. İkincisi şu anda çalışmıyor."

"Nedenini bilmek istiyor muyum?"

"Muhtemelen hayır." Nefes alıyorum. "Dördüncü kural, benimle aynı kanı taşımayan erkeklerin evime girmemesidir.

Nokta. Anladın mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Ne? Brock'la seviştiğimizi duymak istemiyor musun?"

Gözlerimi kısıyorum.

"İyi. Evinizde erkek yok." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ama benim de kendi kurallarım var."

"Daha bitirmedim."

Gözlerini bana dikti. "Devam et."

"Beş," dedim. "Vibratörlerinizi odanızda tutun."

"Oh, çok komiksin."

"Ciddiyim." Yatakta uzanmış kendini becerdiği düşüncesi bu konuşma için çok fazla. "Devam edelim... Betsy'ye dokunmak yok. Ona nefes bile verme."

"Betsy de kim?"

"Arabam. Garajda, toz örtüsünün altında." Gözlerimi kısıyorum. "O benim bebeğim."

"Tamam. Zaten senin aptal arabana dokunmak istemiyorum. Kural yedi," diyor. "Evi temizleyebilirim."

"*Benim evimde kural koyamazsın*. Bu işler böyle yürümez."

Kaşlarını kaldırıyor. "Orijinal yerinde aradığınızda göremeyeceğiniz hiçbir şeyin yerini değiştirmeyeceğim, ama-"

"Eşyalarıma dokunmanı istemiyorum. Hiçbirine. Çek ellerini." İnliyor. "Masada oturabilmeliyiz, Banks." "Yatakta yiyin. Ben öyle yaparım."

Kol dayanaklarını sanki bir an öne fırlayıp dışarı çıkacakmış gibi kavrıyor.

Ölmek istediğim tepe bu değil. Bu tepede olmayı gerçekten istemiyorum bile, ama zaten tırmanmaya başladım ve zirveye ulaşmadan geri inmek maceranın geri kalanında acı çekmekten daha garip olurdu.

"Peki," dedim. "Temizleyebilirsin. Ama hiçbir şeyi atamazsın."

"*Tamam*."

"*Peki,*" diyorum tekrar.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Ne zaman taşınmamı istersin, oda arkadaşım?"

Yenilmiş mi yoksa heyecanlı mı hissedeceğimi bilemiyorum. Oynamış mı yoksa oynuyor mu? Bunun cehennem mi yoksa cennet mi olacağından.

Damarlarımda dolaşan enerjinin bir kısmını boşaltmak için nafile bir çabayla koltuğumda kayıyorum. "Bir buçuk saat içinde evde olacağım."

"Orada birkaç günden daha uzun süre kalacağım için Sabrina'dan birkaç şey daha alacağım."

"Yardım lazım mı?" *Kapa çeneni, Banks. Bir kez olsun kendine yardım et ve kapa çeneni.*

Yumuşakça sırıtıyor. "Hayır. Ama teşekkürler."

Gözlerindeki rahatlamayı içime çektikçe içimi kemiren kızgınlık kaybolmaya başlıyor. "Saçından çekileceğim," diyor, ayağa kalkarak.

"Evde görüşürüz o zaman?"

Gülümsüyor. "Evet. Evde görüşürüz."

"Hey," diyorum kapıya geldiğinde. "Hâlâ arabanın kodunu silmem gerekiyor."

Gülüyor ve kapı kolunu çeviriyor. "İkimiz de bunun gerekli olmadığını biliyoruz."

Sonra göz kırpıyor ve çıkıp gidiyor.

Oyuna getirildim. Az önce oyuna geldim.

10

Sara

Bu kapıyı çalmak çok garip.

Parmak eklemlerim mor boyalı tahtaya vuruyor, babamın nefret edeceğini bildiğim bir renk. Gerçi Sabrina'nın ne isterse yapmasına izin verirdi, o yüzden muhtemelen tek kelime etmezdi.

İki katlı mütevazı ev daha iyi günler görmüş. Verandanın kenarı boyunca bir çatlak uzanıyor. Her gördüğümde daha da büyüyor ve derinleşiyor. Garaj kapısı, Sabrina'nın arabasının tamponuyla mükemmel bir simetri oluşturacak şekilde çökmüş durumda ve çitlerin de saçlarım kadar budanmaya ihtiyacı var.

Babam şatosunun dağınıklığını görse sinir krizi geçirirdi. Her şeyi düzenli ve tertipli tutardı; bu, ordudan ayrıldıktan yıllar sonra bile devam eden bir alışkanlıktı. Her zaman çok dikkatliydi, hayatındaki her şey konusunda çok titizdi... ben hariç.

Kapıyı tekrar çalıyorum, ses evin içinde yankılanıyor. Sanki on sekiz yıldır burada yaşamıyormuşum gibi, sanki burası benim çocukluk evim değilmiş gibi evin önünde duruyorum.

"Geliyorum," diye çınlıyor Sabrina'nın sesi kapının diğer tarafından. Kapıyı çekip açtığında gıcırdıyor. "Selam. Seni bir hafta içinde ikinci kez buraya getiren nedir?"

Beni içeri aldı.

Kapıyı arkamdan kapatırken ona "Planlarım değişti," diyorum. "Kiralayacağım ev gecikti, bu yüzden birkaç haftalığına bir arkadaşımda kalacağım. Sakıncası yoksa garajdan birkaç şey daha alayım dedim."

Beni oturma odasına götürüyor. "Elbette, sorun değil. Bunlar senin eşyaların."

"Eşyalarımı burada saklamama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Eminim etrafta dolaşmak biraz baş ağrıtıyordur ama gerçekten minnettarım."

"Sorun değil. İşler nasıl?" Kanepeye oturuyor. "Daha önce buradayken biraz karışıktın."

Babamın koltuğuna oturdum. Puro ve Old Spice kokuyor ve bir an için nefes almakta zorlanıyorum. "Daha iyiyim. Daha sakinim." Göğsümdeki gerginliğin bir kısmını boşaltmak için gülüyorum. "Son birkaç haftadır biraz karışıktı ama işler yoluna girmeye başladı."

"Eğer bazı temel kurallar bulabilirsek... Fazladan bir yatak odam var."

Banks'in sözlerini hatırladıkça damarlarımda bir sıcaklık seli yayılıyor.

Maddox kiralık evin müsait olmadığını söylediğinde paniğe kapıldım. Bir eve sahip olmamak ve arkadaşlarınızın, özellikle de yeni evli arkadaşlarınızın merhametine kalmak kadar güzel bir duygu yoktur. Maddox ve Ashley'nin beni uzun süre orada istemediklerini biliyordum. Neden istesinler ki?

Ben de biliyordum.

Misafirperverliğimi yıpratamazdım. Ama gidecek hiçbir yerimin olmaması utanç vericiydi.

Bu saçmalık için çok yaşlıyım. *Yirmili yaşların kalacak kalıcı bir yeri olması gerekmez mi?* Her ay bankadan fazla para çekmek yerine bankada yüklü bir birikimim olması gerektiğine eminim.

"Her zaman burada kalabilirsin, biliyorsun," diyor kibarca. "Odan hâlâ üst katta. Gerçi orayı Bethany için bir hobi odası haline getirdim. Ama senin için her zaman bir havalı yatak çıkarabiliriz."

Sözlerinin arkasında, teklifini kabul etmemesi için bir uyarı yatıyor.

Kalbim sıkışıyor ve kızgın gözyaşlarımı geri kırpıyorum. *Duygusal olma, lanet olsun. Babam evinde hoş karşılanmadığını hissetse dehşete düşerdi.*

Sabrina'nın havalı yatak çıkarması neden bu kadar geçici hissettiriyor? Nefesim kesiliyor. *Çünkü onun için, bu duvarların içindeki yaşam için ben buyum.*

İçimde kabaran ve bastırmak için elimden geleni yaptığım duygulara karşı kendimi sabitliyorum. Buradayken ne kadar yalnız hissettiğime odaklanamıyorum. Burası bana kaybettiğim ve asla geri alamayacağım her şeyi hatırlatıyor. Etrafıma baktığımda ruhuma nüfuz eden yalnızlık ve bildiğim her şey, beni ben yapan şeyler, hepsi uzak anılar. Ve ev, geride kalan insanlar - sabahları koşarak indiğim merdivenler ve eve geç geldiğimde gıcırdayan tahtaları kaçırmak için planladığım ahşap zemin - hepsi taşındı. Sanki ben hiç var olmamışım gibi. Ve bu o kadar canımı yakıyor ki acıdan yere yığılmamak için kolçakları kavrıyorum.

Kes şunu Sara. Duygularını bu ana dahil etmeyi bırak. Bu çok saçma.

"Teşekkür ederim," diyorum, gözyaşlarımın emilip yanaklarımdan aşağı taşmaması ve beni küçük düşürmemesi için gözlerimi aralayarak. "Ama ben iyiyim."

Rahatladı. "Eminim orada ya da Gretchen ile daha mutlu olacaksın. Ashley'nin annesi nasıl?"

Sabrina'nın sözleri kulağa hoş *geliyor. Gerçekten* de hoş. Ama kibar olmaları *gerekmiyor.*

Gretchen annemin en iyi arkadaşıydı ve annem öldüğünde bana bakacağına dair anneme söz vermişti. Üç yaşındaydım, o yüzden bunu hatırlamıyorum. Ancak Gretchen ve babam bu konuşmanın gerçekleştiğini kabul ettiler ve her ikisi de bu kanunmuş gibi hareket ettiler. Ben on yaşındayken babam Sabrina ile evlendiğinde Gretchen benim sözde annem olmuştu ve bu durum Sabrina'nın aklını başından almıştı.

Yeni üvey annem bana içerlemişti; yaratmak istediği mükemmel hayatın üzerinde bir lekeydim. Rolünü kabul etmek istemiyordum, soğuk kucaklamalarından hoşlanıyormuş gibi davranacaktım ve beni herkesin içinde kızı olarak tanıtmasına izin vermeyecektim.

"O harika biri," diyorum. "Ashley Kismet Beach'e döndüğü için çok mutlu."

"Eminim öyledir. Bethany'nin taşınmasını hayal bile edemiyorum. Kendimle ne yapacağımdan emin değilim." Ona en iyi gülümsememi veriyorum. Fazla değil ama elimden gelen tek şey bu.

"Kız kardeşinden bahsetmişken," diyor Sabrina. "Yakında evde olur. Etrafta dolaşıp bir merhaba demek ister misin? Seni görmeyi çok isteyeceğini biliyorum."

Moralim yükseliyor. "Ben de onu görmek isterim."

Avuçlarını kalçalarına vuruyor ve ayağa kalkıyor. "Ben mutfağa dönüp yarınki kermes için hazırlıklarımı tamamlayacağım. Bethany'nin koro grubu sabah Mugger'ın önünde şekerlemeler satacak. Gelip kızlara destek olmalısınız."

"Denerim."

Gülümsüyor, daha fazla bir şey söylemek ister gibi duraklıyor ama kendini durduruyor. "Harika. Gitmeden önce bana haber ver, tamam mı?"

"Yapacağım."

Başını sallıyor ve odadan çıkıp koridora doğru ilerliyor.

Fırın tepsileri mutfakta takırdıyor. Evdeki tek ses bu. Babamın sandalyesine oturup etrafıma bakıyorum, hafifçe ileri geri sallanıyorum.

Noel ağacımız karşı köşede dururdu. Babam her zaman en üste bir melek koymama izin verirdi. Şöminenin üzerindeki şömine rafında ise annemle birlikte çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafım ve her iki ebeveynimle birlikte çekilmiş bir fotoğrafım dururdu. Onlar uzun zamandır asılı değil.

O şeylerin nerede olduğunu hayal meyal merak ediyorum. Hiç sormadım. Babam hayattayken üvey annemi sorgulamak ihtimaller dahilinde değildi ve o öldüğünden beri Sabrina'yla, bu konuşmayla ya da beraberinde getirmesi muhtemel duygu karmaşasıyla uğraşmak istemedim.

Hayır, sadece eşya. Eşyalar olmadan da yaşayabilirim.

Ayağa kalkıp garaja doğru ilerliyorum. Hiç resmim yok; sadece Bethany'nin babamla ve Sabrina'yla çekilmiş resimleri ilkokul resimlerimin asılı olduğu yerlere asılmış. Duvarın köşesinde, ben daha küçük bir çocukken, annem öldükten hemen sonra üzerine bir şeyler karaladığım yer boyanmış. Lise mezuniyet fotoğrafımın olduğu yerden geçiyorum - ben, babam ve Sabrina'nın olduğu fotoğraf. Onu da kaldırmış.

Sanki annem ve ben bu alanda h i ç var olmamışız gibi. Burası asla benim evim olmadı. Buradaki hayatıma dair her şey, hiçbiri önemli değilmiş gibi silindi.

Garaj sıcak ve yapış yapış. Biraz hava ve ışık almak için kapıyı dışarıya doğru açıyorum. Kutularım arka duvar boyunca dizilmiş ve üzerlerinde *mutfak, banyo* ve *kim bilir ne* gibi etiketler var.

İşaretli kıyafetleri buluyorum ve birkaç çift şort ve üst bulana kadar sıralıyorum.

"Sara, burada ne yapıyorsun?" Bethany garaj yolunda yürürken soruyor. "Bunun senin araban olduğunu sanıyordum."

Annesinin uzun bacaklarına ve benim dolgun dudaklarıma sahip. Uzun, sarı saçları var ama kollarımızın kıvrımında babamızın ve benim sahip olduğumuz aynı doğum izi var. Annesinin aksine, kollarını açarak bana doğru koşuyor ve onu kocaman bir kucak içine çekmeme izin veriyor. *Eve dönmek gibi hissettiren tek şey bu.*

"Hey, sen," diyorum, gitmesine izin vererek. "Nerelerdeydin?"

Evin kapısına bir göz atıyor. "Anneme söyleme, tamam mı?" "Bethany..."

"Kötü bir şey değil," diyor, sesinin tonu kelimelerin kayıtsızlığıyla uyuşmuyor. "Sadece arkadaşımın evindeydim ve ailesi evde değildi. Annemin en kötüsünü düşüneceğini ve beni sonsuza kadar cezalandıracağını biliyorum."

"Bu hiç hoş değil, biliyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Ailenin yüz karası olduğunu biliyorum. Vahşi günlerin hakkında hikayeler duydum. O yüzden bana ders vermeye kalkma."

"Dinle, sana hiçbir konuda ders vermiyorum. Ve evet, benim de çılgın günlerim oldu. Ama on dört yaşındayken bunları yaşamıyordum ve sen de yaşamamalısın."

Hiç eğlenmemiş görünüyor.

"Anneni dinle," diyorum ve kutuların yanına dönüyorum. *Banks'in evi için neye ihtiyacım olacak?* İçimde bir heyecan patlaması yaşıyorum. "Başın derde girerse beni arayabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?" Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Beni aram*alısın."*

"Başım belaya girmeyecek. Sakin ol."

"Yani sence..."

Giysilerin olduğu kutuyu kapattıktan sonra banyo kutusunu açıyorum. *Uygun şampuan ve saç kremi olduğundan şüpheliyim. Muhtemelen saç kurutma makinesi bile yoktur. Peki ya havlu?*

"Yeni evinizi aldınız mı?" Bethany mutfak malzemeleriyle dolu bir çantanın üzerinde otururken soruyor. "Hayır. Henüz değil. Bir arkadaşımda kalıyorum."

"Tanıdığım bir arkadaş mı?" Gülüyorum. "Bilmiyorum." "Ashley mi?"

"O artık evli, unuttun mu? Sana söylemiştim," diyorum zulamdan birkaç havlu çıkararak.

"Tamam, peki... Becca?"

Başımı salladım. "Hayır, Becca Teksas'a geri dönecekti ve kira kontratının süresinin dolmasına izin verdi. Ama sonra fikrini değiştirdi ve tek odalı bir kraker kutusunda yaşıyor. Ben yerde yatıyor olurdum."

"Peki kim o zaman?"

Kutuyu kapatırken gülümsememle savaşıyorum.

"Adı Banks." "Oooh. Tamam. *Onun* adı, ha?"

"Çok fazla anlam yüklüyorsun, Bethany. O Ashley'nin kocasının kardeşi ve onların tam karşısında oturuyor. O-"

"*Çok sıcak*."

Topuğumun üzerinde dönerek onunla yüzleşiyorum. Ekranda Sosyal uygulaması olan telefonunu kaldırıyor. Bana gülümseyen Banks'in gömleksiz, bir arabaya yaslanmış fotoğrafı. *Vay be*.

"*Bu adamla mı* yaşayacaksın?" diye soruyor, çenesini eğip kaşlarını kaldırarak. "Az önce böyle mi dediğini duydum?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Ben de öyle dedim." "Gelebilir miyim?"

Kahkahalarım daha da yükseliyor. "Bilmiyorum. Belki, ama muhtemelen değil. Evi domuz ahırı gibi. Ayak parmağını çarparsan tetanos olabilirsin."

Telefona bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Buna değebilir."

"Kes şunu," diyorum başımı sallayarak. "Banks gibi adamlara bakmak için çok küçüksün." "*Adı bile seksi.*"

"Bunları toplamama ve arabama götürmeme yardım et," diyorum. "Senin için çok yaşlı olan kötü çocukları düşünmeyi bırak."

"Tabii ki, o kötü bir çocuk. Lanet olsun, Sara. O mükemmel biri."

Yine bir kahkaha patlattım. "Onun yanında olmana asla izin vermeyeceğim. Egosu bunu kaldıramaz." Havluları ve tuvalet malzemelerini aldım. Bethany kutulardan çıkardığım kıyafetleri topladı.

"Bu adamla ne işin var?" diye soruyor. "Arkadaş mısınız? Arkadaştan öte mi? Üremeye yol açabilecek faaliyetlerde bulunuyor musunuz?"

Çenem düştü. "Bu şeyleri nereden buluyorsun?"

"Sağlık dersi." Arabamın arka kapısını açtı. "Öğretmen seks hakkında böyle konuşuyor. Çok garipleştiriyor. Sadece *seks* de. Hepimiz ne olduğunu biliyoruz. Sınıfımın yarısı yaptı."

"Öyle mi?"

İç çekti. "Hayır." Kıyafetleri bana uzattı. "Henüz doğru adamla tanışmadım."

"Gençlik aşklarınızı hafife almıyorum ama sizi temin ederim ki doğru erkekle uzun yıllar boyunca karşılaşmayacaksınız ve eğer biri sizi doğru erkek olduğuna ikna etmeye çalışırsa, o *gerçekten doğru erkek* değildir."

Kapımı kapattım ve garaja doğru yürümeye başladık.

"Ama nereden biliyorsun?" diye soruyor. "Bir erkeğin doğru erkek olduğunu nasıl anlarsın?"

Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Bu tür şeyleri kiminle konuştuğumu hatırlamaya çalışıyorum çünkü kesinlikle Sabrina değildi. Soğukkanlılığını kaybederdi. Bu onun mükemmel küçük aile imajını yerle bir ederdi ve ne pahasına olursa olsun bundan kaçınırdı.

Gretchen. Gülümsüyorum. *Ashley'nin annesiyle bu konuyu konuştum. Şimdi kız kardeşim için böyle biri olmalıyım.*

Düşüncelerimi yavaşlatıyorum ve dürüst ama aynı zamanda güvenli bir yanıt bulmaya çalışıyorum.

Aklıma gelen ilk kelimeler *ateşli* ve *büyük penis enerjisi*. Duraksadım. *Bu doğru bir tepki değil ve muhtemelen bundan bir ders çıkarabilirim.*

İkinci düşüncem, o adamla kimyanızın uyuşması gerektiği. Ama bu on dört yaşındaki bir çocuk için pek uygun ya da açık değil.

Yıllar boyunca yattığım erkekleri düşünüyorum. *İçlerinden hangileriyle, eğer varsa, küçük kız kardeşimin reşit olduğunda yatmasını isterdim?*

Adımlarım yavaşlıyor ve omurgama bir ürperti yayılıyor.

Hiçbiri. "Bu konuyu annenle konuştun mu?" diye soruyorum.

"Yani, sayılır." Kaşlarını çatıyor. "Bana sadece doğru zaman geldiğinde anlayacağımı söylüyor ve sonra yoluna devam ediyor. Bu hiç yardımcı olmuyor."

Eşyalarımın üzerine oturup birbirimize bakıyoruz. Ne söyleyeceğimi ya da söyleyecek yerimin neresi olduğunu bilmiyorum. Kesinlikle Sabrina'nın ayağına basmak istemiyorum. Ama Bethany'nin benimle konuşabileceğini bilmesi için bir şeyler söylemem gerekiyor.

"Bak, seks yapmaya hazır olduğunda beni ara," diyorum. "Ve eğer tutkunun sancıları içindeysen-" Kıkırdıyor.

"Yine de durup beni aramalısın." Ona gülümsüyorum. "Seks doğru kişiyle vahşi ve harika olabilir. Ama yanlış kişiyle bir sürü baş ağrısı ve acıya neden olabilir. O yüzden bunu düşündüğün bir noktaya geldiğinde bana haber ver. Manikür yaptırıp pizza yeriz ve bunu konuşuruz. Tamam mı?"

Yüzü aydınlanıyor. "Sen cidden dünyadaki en iyi ablasın." "Seni seviyorum, ufaklık."

"Seni seviyorum Sara," diyerek kollarını boynuma doluyor ve bana sıkıca sarılıyor.

Keşke tüm duygular bu kadar basit olsaydı.

"İşte buradasın," diye sesleniyor Sabrina'nın sesi eve açılan kapıdan. "Evde olduğunu bilmiyordum, Bethany."

"Daha yeni geldim."

"Git temizlen. Bir saat içinde akşam yemeği için Washburn'lerde olmamız gerekiyor," diyor Sabrina. Bethany bana döndü. "Teşekkür ederim."

Ona göz kırpıyorum.

Ayağa kalkar ve eve girer. Sabrina kapı aralığında oyalanır.

"Ben de gidiyorum," diyorum ve gardırobun kutusunu açıp bulduğum ilk elbiseyi çıkarıyorum. "En kısa zamanda geri gelip diğerlerini de alacağım."

"Acelesi yok. Hiçbir yere gitmiyor."

"Teşekkürler, Sabrina."

"Elbette. Yakında görüşürüz."

Ben garajdan çıkar çıkmaz, kapının inmesi için düğmeye basıyor. Kapı betona çarparak kapanıyor.

Eşyalarımın bir kısmını arkaya koyarak arabama bindim ve kemerimi bağladım. Vites kolunu tutmak için aşağı baktığımda telefonumda cevapsız bir mesaj olduğunu fark ediyorum.

Bankalar: Hala geliyor musun?

Küçük bir gülümseme dudaklarımı gıdıklıyor.

Yola çıkıyorum.

Cevabı hemen gelir.

Banks: Tamam.

Fikrimi değiştirdiğimi mi sandın?

Bankalar: Yaptığın onca yalvarmadan sonra mı? Hayır.

Gülüyorum.

Ben: Yalvarmadım. YALVARMIYORUM.

Banks: Bunu göreceğiz.

Başka bir mesaj beklerken tüylerim diken diken oluyor. Hiçbir şey gelmiyor. "Vay canına," diyorum nefesimi üfleyerek ve arabayı vitese takarak. "Bu eğlenceli olacak." *Belki de hayal ettiğimden daha eğlenceli.*

11

Sara

Belki de evde üstsüz olamayacağını *eklemeyerek hata yaptım çünkü* lanet olsun. *Onu böyle görmeye asla alışamayacağım.*

Ben arabadan inerken Banks verandaya çıktı. Daha iyi bilmeseydim, kasıtlı olarak benimle dalga geçmeye çalıştığını düşünürdüm.

Saçları düzensiz, sanki uykudan yeni uyanmış gibi. Bir çift spor şortu kalçalarına orantısız bir şekilde oturuyor ve gerçek hayatta nadir görülen seks hatlarını vurguluyor. Bunlar genellikle sadece Yunan heykellerinde ve Henry Cavill'de görülür.

"Daha önce hiç bir ev sahibi beni yarı çıplak karşılamamıştı," diyorum arabanın kapısına sıkıca tutunarak. Sırıtıyor. "Senin için yaşam tarzımı değiştirmeyeceğim."

"Senden bunu yapmanı istemeyi hayal bile edemem." *Özellikle de avantası bedava porno olunca.*

"Maddox'ta hala eşyaların var mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Sabrina'ya gitmeden önce hepsini arabaya attım."

O kaldırıma inen basamakların yanındaki direğe yaslanıyor, ben de farkına varmadan arabama yaslanıyorum.

Gerçekler ortaya çıktıkça midemde bir beklenti baloncuğu dalgalanıyor. Banks Carmichael ile kalıyorum.

Ben kalıyorum. Kalıyorum. Kalıyorum. Banks. "*Çok ateşli.*" *Carmichael.*

Bu fikir dün gece Maddox tarafından ortaya atıldı ve Banks içeri girmeden önce bunu düşünmek için sadece beş dakikam vardı. Ama aramızdaki küçük tartışmadan sonra bu fikir çabucak rafa kaldırıldı ve ben de başka bir yerde geçici bir yer aramaya başladım.

Bu öğleden sonra attığı mesaj sürpriz oldu; gelmem için ısrar edene kadar ciddi olduğunu düşünmemiştim. Geldiğimde bile beni kalmaya davet etmesini beklemiyordum. Ve bu akşam evet diyeceğimi ve buraya geleceğimi daha da az bekliyordum.

Ama işte eşyalarım yanımda, evine taşımaya hazırım.

Nefes al, Sara.

Banks'in alnı kırışır. "Sen iyi misin?" "Ben mi?

Evet. İyiyim. Neden?"

Omuz silkti ama cevabım tatmin edici değildi.

Telefonum çalıyor ve söyleyeceği her şeyi yarıda kesiyor. Orta konsoluma uzanıp telefonu

alıyorum. Ekrandaki numara jenerik. *Muhtemelen bir satış elemanı.* Onları şu adrese göndermek için düğmeye tıklıyorum

Sesli mesaj.

Merdivenlerden koşarak iniyor ve kaslarının güneş ışığında dalgalanışını izlememek için kendimi tutmam gerekiyor.

"Hadi eşyalarını alalım," diyor. "Misafir odası için yeni çarşaflar aldım."

O mu yaptı? "Yaptın mı? Çok naziksiniz ve bunu yapmak zorunda değildiniz."

Sırıtıyor. "Annemden alışveriş yaptım. Hiç kullanmadığı temiz çarşaflarla dolu bir dolabı var."

Telefonum tekrar çalıyor ve ekranda aynı numara yanıp sönüyor. *Ne oluyor be*?

"Şunu hemen alayım," dedim. "Arka arkaya iki kez aradılar ve kimin aradığını bilmiyorum. öyl
e." "Devam et."

"Alo?" Arabanın önüne doğru yürüyorum. "*Ne yapıyorsun Sara*?"

Sözler alaycı, bıkkınlık ve yersiz bir kendini beğenmişlikle dolu. *Joshua*. Midemin çukurunda bir düğüm oluşuyor. *Bu adamın becerilebilir olduğunu nasıl düşünebildim*?

"Bu gerçek bir soru muydu yoksa retorik miydi?" diye sordum.

Alay ediyor. "Az önce bir telefon aldım. Kimden geldiğini tahmin etmek ister misiniz?"

"Bu öğleden sonra sizi kimin aradığını tahmin etmek beni yeterince ilgilendirmiyor. Ve, aslına bakarsanız,
Seninle konuşmak bu sohbeti sürdürecek kadar ilgimi çekmiyor."

Ben garaj yolunda dolaşırken Banks beni izliyor ve hayal kırıklığımı kontrol etmeye çalışıyor.

Joshua beni neden arıyor? Neden onu kimin aradığını umursadığımı düşünüyor? Bir daha konuşmamız neden gerekli?

Banks kaşlarını kaldırır ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

Ona bakma. Dikkatin dağılır.

"Myles Petterson," diyor Joshua kelimeleri tükürerek. "Myles Patterson bu öğleden sonra beni aradı." "Bunun neden benimle ilgili olduğunu düşündüğünü anlamıyorum."

"Çünkü bu hafta sonu galaya katılacağınızdan bahsetti."

Oh, anlıyorum. Sırıtıyorum. "Zamanımı ne yaparak geçirdiğimin sizi aramamı gerektirdiğinden emin değilim." Banks'in çenesi sert bir çizgiye oturdu. *Tanrım, çok ateşli.*

"Beni araman gerekiyor *Sara,* çünkü orada olman için hiçbir neden yok. Artık Eubanks and Fields'da çalışmıyorsun ve bu nedenle galada işin yok. Nokta."

Gülüyorum. "Haklısın, *Joshua.*"

Joshua'nın adı geçince Banks'in gözleri parlıyor. "Ne?

Benimle bu konuda kavga etmeyecek misin?"

"Artık Eubanks and Fields'ta çalışmıyorum," diyorum tatlı bir sesle, yüzümü gökyüzüne çevirerek. Güneş tenime çok iyi geliyor. "Ve galada işim yok. Haklısınız. Konuşacak başka bir şeyimiz var mı?"

İç çekiyor. "Aklının başına gelmesine sevindim."

"Ben de öyle. Ama her zaman böyle bir hıyar mıydın yoksa bu senin yeni bir özelliğin mi diye düşünmeden edemiyorum."

Dikkatim gökyüzünden Banks'e kayıyor. Kollarını iki yana açmış, çimenlik alanın kenarında adımlarken gözlerini bana dikmiş.

Bakışlarını üzerimde hissetmek içimi titreten bir sıcaklıkla dolduruyor. Ama şimdi bunu düşünemem. Joshua ile uğraşmam gerekiyor.

"Dinle tatlım, ilişkimizi bitirdiğimiz için üzgün olduğunu biliyorum. Kıskandığını da biliyorum," diyor. "Ne?" Yüksek sesle gülüyorum. "Sence *kıskanıyor* muyum?"

"Elbette öylesiniz. Ve anlıyorum. Ben oldukça çekici biriyim ve sen de... şey, sen sensin."

Başımın üstünden buhar fışkırıyor. "Sen bir avsın ve ben... *ben miyim*? Bunun bir kısmını doğru anladın ama muhtemelen düşündüğün kısmını değil."

Banks avını takip eden bir avcı gibi yavaşça bana doğru yürüyor. Duruşu beni ürpertiyor. "Acı çekmeden idare etmeye çalış," diyor Joshua. "İyi olacaksın. Kendine uygun birini bulacaksın. hayatınız benden daha iyi."

Banks birkaç adım ötede duruyor, yüzünde sorularla aşağıya bakıyor. Parfümü havada esiyor ve enerjisi çimenlerin üzerinde dalgalanıyor ve etrafımda dans ediyor - beni yukarı kaldırıyor. *Tanrım, adam çok seksi.*

"Tahmin ettiğin kadar zor değildi," diyorum, yeni oda arkadaşıma bakarken dudaklarımı yalayarak. Bununla nereye varacağımı bilmiyorum ama Joshua'nın beni alt ettiğini düşünmesine izin vermeyeceğimi biliyorum.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bir süre önce eski bir erkek arkadaşımla yeniden bağlantı kurdum. Tanrıya şükür seninle olan o gereksiz kaçamağı bitirdim çünkü işler ciddileşiyor."

Banks şaşırmış gibi bir yüz ifadesi takındı. Bu bakış beni kıkırdatıyor. "*Bir ay önce benimleydin,*" diye hırlıyor Joshua.

Sırıtıyorum. "Bir ay önce *seni beceriyordum*. *Seninle* hiç *birlikte* olmadım, Joshua." Sözlerim, sırıtışımı gülümsemeye dönüştüren bir sessizlikle karşılandı. *Pislik herif.* "Bu arada, seninle sohbet etmek bir zevkti ama gitmem gerek. Galada görüşürüz."

"*Ne*?" Kelimeyi havlayarak söylüyor. "Gitmeyeceğini söylemiştin."

"Hayır, galada işim olmadığını söyledim ve yok da. Myles Petterson'ın şahsi misafiri olarak gidiyorum."

"*Bu çok saçma*."

"Bunu onunla konuşmanız gerekecek. Şimdi gitmeliyim. İyi öğleden sonraları, Joshua."

Telefon konuşmasını bir güzel bitiriyorum.

Banks şakacı bir şekilde gözlerini kısar ve sırıtır. "Ne?" diye soruyorum. Ben de ona sırıtarak soruyorum.

"Aranızda benim bilmediğim yeni bir erkek arkadaş mı var?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır. Şu ana kadar tamamen unuttuğum sahte nişanlı olayına geliyorum. *Kahretsin.* Cumartesi gecesinden önce bunu çözmem gerek."

"Bunu gerçekten yapıyor musun?"

"*Evet*. Joshua'yı duydun. Konuşmanın benim tarafını da duydun. Benim için harika bir kariyer hamlesi olabilecekken ve benim için harika bir kariyer hamlesine umutsuzca ihtiyacım varken galaya *gitmeyeceğim.*"

Gözünü kırpmıyor.

"Bu senin fikrindi," diyorum gülerek. "Hem de çok iyi bir fikirdi."

Dilini dudaklarında dolaştırıyor, kaşları birbirine kenetlenmiş. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

-*Baştan beri planı* buydu. Bir noktada durup ona bakmak yerine, ki bu gerçekten bir angarya değil ama biraz garip, arabama doğru gidiyorum.

Beni takip ediyor. "Yiyecek bir şeyim yok. Yemek yapmaktan nefret ettiğim için genelde evimde yiyecek bulundurmam. Yani buralarda yemek istiyorsan, biraz almamız gerekecek."

"Yarın sen işteyken markete gidebilirim. Akşam yemeği için bir şeyler düşünmemiz gerekecek."

Banks inliyor.

"Ne?" Omzumun üzerinden bakıyorum ve yoldan gelen büyük bir kamyon görüyorum. "Kim o?"

"Foxx."

Kamyon Banks'in evine yaklaşırken yavaşlar ve camı açılır.

Lordum. Bu ailede olup da diğerlerinde olmayan ne var?

Foxx'u yıllardır görmedim ve sadece birkaç kez gördüm. O kadar içine kapanık ki çoğu zaman varlığını bile unutuyorum. Ama onu her gördüğümde, adamın gerçekten ne kadar lezzetli olduğuna hayret ediyorum.

Foxx, Banks'ten yaklaşık on yaş büyük ve eski atasözü doğrudur - erkekler yaşlandıkça daha ateşli olurlar. En iyi yönleriyle kardeşlerinin bir karışımı. Jess'ten biraz daha uzun ve aynı parlak yeşil gözlere sahip. Saçları kardeşlerinden daha koyu. *Uzun, esmer ve yakışıklı*.

Foxx'un kamyoneti yaklaştıkça, değerlendirmesinin altında titriyorum. Bunu hızlıca, tek bir bakışla yapıyor ve bir şekilde beni hiç kimsenin okumadığı kadar derinden okuyor. Muayenesini geçmiş olmalıyım çünkü belli belirsiz başıyla onaylıyor.

"Ne oldu?" Kardeşine ulaştığımızda Banks soruyor. Foxx, "Burada neler olup bittiğini görmeye geldim," diyor.

Banks gülüyor. "Buraya kadar bunun için mi geldin? Sana şu insanların bacaklarını kırdıklarında kullandıkları scooterlardan almamızı ister misin? Bu şekilde benzinden tasarruf edebilirsin."

Bir kıkırdamayı geri alıyorum çünkü Foxx eğlenmiş görünmüyor.

"Foxx, bu Sara. Ashley'nin arkadaşı. Sara, bu benim kardeşim Foxx."

"Merhaba," dedim ona gülümseyerek.

Tekrar başını sallar, yüzü boştur ve dikkatini Banks'e geri verir.

"Aslında marinaya gidiyorum," diyor Foxx, alnı kırışarak. "Az önce orada bir anahtarı kaybettiğime dair bir telefon aldım."

"Marinaya ne zaman gittiniz?" Banks soruyor. "Değildim."

"O zaman anahtarın oraya nasıl geldi?"

"Hiçbir fikrim yok ama benim olmalı. Anahtarlarımın üzerine yapıştırdığım etiketleri tarif ettiler." Banks bana baktı. "*Anahtarlarını etiketliyor.*"

"Akıllıca görünüyor," diyorum, aralarında bir ileri bir geri bakarak. "Yani, bu koşullar altında..."

"Burada mı kalıyorsun?" Foxx bana sordu.

"Evet. Bunu nereden biliyorsun?"

Çenesiyle omzumun üzerinden işaret ediyor. "Arabanın kapısı açık ve içinde taşıma kutuları var."

Bunu nasıl fark etti? "Oh."

"İyi şanslar," diyor açıkça. "İkinizle sonra görüşürüz."

Foxx gaza basıp uzaklaşırken Banks "Sonra," diyor. Eve doğru dönüyoruz, ikimiz de yavaşça yürüyoruz.

Akşam güneşi hâlâ parlak ama gökyüzünde süzülen bulutlar tarafından yumuşatılmış durumda. Hafif bir rüzgâr Carmichael mahallesinde dans ederek günün sıcaklığını azaltıyor.

"Eşyalarınızı içeri götürelim ve akşam yemeğini kararlaştıralım" diyor.

"Bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Dediğin gibi, benim için yaşam tarzını değiştirme. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Göz ucuyla beni izliyor. "Benim yaşam tarzımda yemek yemek de var. Ve ailem evde

olmadığında, dışarıdan sipariş veriyorum. Bu yüzden dışarıdan sipariş veriyorum. Sen de benimle dışarıdan sipariş vermek ister misin?"

Gülüyorum ve kirli çamaşırlarımdan oluşan bir çöp torbası çıkarıp ona uzatıyorum. "Seninle dışarıda sipariş vermeyi çok isterim."

Ben eşyalarımın geri kalanını çıkarırken o çantayı garaj yoluna bırakıyor. Telefonunu çıkardığını, ekrana baktığını ve sonra vazgeçtiğini fark ediyorum.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Buraya gel ve şuna bak."

Yere bir ayakkabı kutusu dolusu tuvalet malzemesi koydum ve omzunun

üzerinden baktım. Bilinmiyor: Tavus kuşu terimi sadece erkek kuşları ifade eder.

"Ne oluyor be?" Gülüyorum.

Yavaş bir gülümseme yanaklarını yarıyor. "Emin değilim."

"Bir hayvan barınağına falan mı bağış yaptınız?"

Alay ediyor. "Hadi ama. Bir hayvan barınağına bağış yapacak birine benziyor muyum?"

"Bilmiyorum," diyorum ona takılarak. "Daha dün bir düzine yavru tavuk aldın." "Ha.

Bugün ne aldığımı bilmek ister misin?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Öyle mi?"

"Jess'e üzerinde Tavuk Baba yazan bir tişört aldım," diyor kıs

kıs gülerek. "Seni öldürecek," diyorum, ben de gülerek.

Parmakları ekranda geziniyor. "Önce beni yakalaması gerek."

Omzunun üzerinden bakıyorum.

Banks: Peki, tavus kuşu nedir? Bir peavagina?

Kıkırdıyor ve telefonunu cebine koyuyor. Cihazın ağırlığı bel kemerini biraz daha aşağı çekiyor.

Vücut ısım fırlıyor. Suçu güneşe atıyorum. Ama aslında, şortunun üst kısmının kasık kemiğinin üst kısmına olan yakınlığı nefes nefese kalmama neden oluyor.

Kucağına oturdum, bu yüzden Banks'in ne kadar kaslı olduğunu biliyorum. O tam bir erkek, lanet bir sopanın üzerinde seks ve ellerimi vücudunda gezdirmeyi ne kadar çok isterdim.

Onunla seks yapmak akıl almaz olurdu. Dizlerimin üzerinde, onunkini almaya hazır olduğumu

hayal edebiliyordum- "Beni yemeye hazır mısın?" diye soruyor, kutuyu kaldırarak.

Başımı kaldırdım. *Ne*? Nefesim kesildi. "Seni yemek mi?" *Aklımı nasıl okuyabiliyor?*

Bana doğru eğilirken kaşları birbirine yaklaşıyor. "*Yemeye hazır mısın*?" Kelimeleri yavaşça telaffuz ediyor. "Yemek. Bilirsin, akşam yemeği?"

"Oh, evet. Doğru. Evet. Yemek yemeye hazırım.

Hadi gidelim." Kaslı omzunun üzerinden bana

bakıyor ve sırıtıyor. *Nefes al, Sara. Nefes al.*

12

Banks

Koyunlardan nefret ederim.

Neden insanlar uyuyamadığınızda koyunları saymanızı söyler? Bu gerçekten işe yarar mı? Bu gece onları yüz kere saymaya başladım. Saymam *gereken şey buydu, kaç kere saymaya başladığım*.

Siyah bir çitin üzerinden atlayan küçük beyaz tüy yumaklarını her gördüğümde bana gülümsüyorlar. Ben de onlara gülümsüyorum. Sonra isimlerinin ne olduğunu ve neden bazılarının papyon taktığını, bazılarının da kulaklarında küçük kurdeleler olduğunu merak ediyorum. *Ve sonra* evin karşısındaki yatakta çok seksi bir kadın olup olmadığını merak etmeye başlıyorum ...

Hay sikeyim. Şimdi her şeye baştan başlamak zorundayım.

İki elimle yatağı yumrukluyorum ve inliyorum.

Dirseğim telefonuma çarpıyor ve ekran aydınlanıyor. *Geç* oldu ama *o kadar da* değil.

Kız kardeşime mesaj atamayacağım kadar geç değil.

Selam.

Cevap vermesi birkaç dakika sürüyor.

Selam, Banksy. Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?

Ben: Oh, sadece koyunları sayıyorum. Yoldan çıkmadan önce ne kadar ilerleyebiliyorsun?

Paige: <gülme emojisi> Sen ve ben o battaniye kalesinde uyuyup onları yüksek sesle saydığımızdan beri koyun saymadım. Hatırlıyor musun?

Sırıtıyorum.

Ben: Evet. Nasıl olduysa bu, "Duvardaki 99 Şişe Bira "ya dönüştü. <gülme emojisi> Annem pek heyecanlanmadı.

Paige: Bunu nereden duydun ki?

Ben: Sence nerede? JESS.

Paige: Kulağa doğru geliyor. Bu gece kaç koyuna ulaştın?

Ben: On yedi. On yedi numarayla arkadaş oldum. Adı Rick'ti. Yün hakkında konuşmaya başladık ve sonra ben yeniden başlamak zorunda kaldım.

Paige: <facepalm emoji> <gülme emoji> Neyin var senin?

Sara. Benim sorunum da bu.

Yan döndüm ve kapıya baktım.

Neden aynı anda hem onunla kavga etmek hem de onu güldürmek istiyorum? Nasıl oluyor da o benim evimde, benim yatağımda ve ben ona dokunmuyorum da başka birinin ona dokunduğu düşüncesi bende bir şeylere vurma isteği uyandırıyor? Çok *sert*.

Cevabı biliyorum. Plastik kaplarda dondurma yerken -çünkü görünüşe göre hiç kasem yok- ve *Speed'i* izlerken aklıma geldi. Üzerinde anlaşabildiğimiz tek filmdi. İkimiz de büyük Keanu Reeves hayranıyız.

Mesele şu ki, onun burada olması umurumda değil. Aslında, *hoşuma bile gidiyor.*

Ondan hoşlanıyorum.

Eğlenceli ve komik biri. Bir filmdeki en küçük şeylere dikkat çekme şekli büyüleyici. Onun burada olması gecenin daha hızlı geçmesini sağladı ve kesinlikle daha heyecanlıydı. *Ve o çok güzel.*

Ondan hoşlanmanın onunla sevişmeyi daha zor hale getirmesi ilk bakışta pek mantıklı gelmiyor ama bu doğru.

Vicdan için teşekkürler anne.

Bir parçam onun erkekler ve ilişkiler hakkındaki berbat görüşlerine alet olmak istemiyor. Tüm erkekler ona bir parça götmüş gibi davranmak isteyen pislikler değil. Bunu yapmaya istekli değilim. Yapmayacağım da.

Sara ona iyi davranacak, zaman ayıracak ve güvenini kazanacak birini hak ediyor. Onu tanımayı. Söyleyeceklerini dinlemeyi ve nelerden hoşlandığını öğrenmeyi. *Çaba göstermeyi.*

Sert kız rolünü oynamaya çalıştığını biliyorum ve gerçekten de bunu iyi yapıyor. Ve bu yanına kâr kalıyor çünkü kimse bunun ötesini göremiyor. Görmek istiyorlar mı? Deniyorlar mı? Biliyorsam ne olayım. Ama o etrafta olduğu sürece, çizgiyi takip etmek ve uyumlu davranmak daha da zorlaşıyor.

"Sen bir avsın ve ben de... ben miyim? Bunun bir kısmını doğru anladın ama muhtemelen düşündüğün kısmını değil."

Siktir et o adamı.

Misafirim olduğunu duydun mu?

Paige: Belki. Biraz. <göz kırpan emoji> Bana anlatmak ister misin?

Ben: Ne bilmek istiyorsun?

Paige: Bana ne söylemek istersen. Bu senin için gerçekten rastgele, bu yüzden senden ne paylaşmanı isteyeceğimden bile emin değilim.

Ben: Ash'in arkadaşı, Sara.

Paige: O GÜZEL, BANKALAR. Ve komik.

Ben: <iç çekme emojisi> Evet, biliyorum.

Paige: Aranızda bir şey mi var?

Hayır yazıyorum ve sonra geri alıyorum.

İkimizin arasında hiçbir şey yok. Shade House'dan hamburgerlerimizi ve dondurmamızı birbirimizi boğazlamadan yedik. Aslında ikimiz olduğumuzu düşünürsek oldukça sakindi.

Ama hayır demek yalanmış gibi geliyor çünkü Sara bana baktığında -ister bir hikâye anlatsın ister bana bir şeyler söylesin- gözlerinde göğsümde hissettiklerime çok benzeyen bir pırıltı var.

Patronluk taslaman bazen beni tahrik ediyor. Yalan söylemeyeceğim.

"Ama sensin," diye fısıldıyorum karanlığa. "Her zaman sadece seksle ilgili."

Ben: Sanırım çok hassasım.

Paige: <gülme emojisi> <ağlama emojisi>

Ciddiyim.

Paige: Özür dilerim. Neden çok hassas olduğunu düşünüyorsun?

Ben: Çünkü biriyle sırf öylesine yatmak istemiyorum. Yani, bazen istiyorum. Bazen bütün mesele bu oluyor. Ama... Ne dediğimi bile bilmiyorum.
Unut gitsin.

Paige'in cevap vermesi çok uzun sürüyor.

Paige: Tüm aptallığına rağmen, sen harika bir insansın, Banksy.

Bu kadar mı? Bana cevap vermen bu kadar uzun sürdü ve bana tek bir cümle mi verdin?

Senin kocaman bir kalbin var. Belki de tanıdığım en büyük kalbe. Birine değer verdiğinde, onunla ilgilenirsin. Hayatlarındaki varlığınızdan şüphe etmelerine asla fırsat vermiyorsunuz.

Ben: Bu uzak durmayacağımla ilgili Jess tipi bir şaka mı?

Paige: <göz kırpan emoji> Demek istediğim hepimiz sana bu konuda kızıyoruz çünkü sana kızabileceğimiz tek şey bu. Bu senin en sinir bozucu özelliğin ama aynı zamanda en sevimli özelliğin. İki ucu keskin kılıç.

Ben: İki ucu keskin kılıç şu: Sara evimde uyuyor ve ben burada yatağımda uzanmış onu düşünüyorum, oysa aramızda bir şey olursa, bir, onun için sadece seks olduğunu biliyorum, iki, benim için sadece seks olduğundan emin değilim çünkü burada bunu çok fazla düşünüyorum ve üç, bitecek ve sonra hepimiz için işleri gerçekten garipleştirecek. Belki de bu üç tarafı keskin bir kılıç gibidir.

Sırt üstü döndüm ve iç çektim.

Paige: Tavsiye ister misin?

Ben: Sadece iyi bir tavsiyeyse ve nefret edeceğim bir tavsiye değilse.

Paige: <gülme emojisi> Kendin ol. Hayatımda şunu öğrendim: Özgün bir şekilde kendiniz olduğunuzda, yolunuza çıkması gereken her şeyi kendinize çekiyorsunuz. İşe yarıyor. Söz veriyorum.

Bu zayıf bir cevaba benziyor. Bu iyi reyting almak için yazılmış bir talk-show saçmalığı.

Paige: Sen sordun.

Özür dilerim. <göz kırpan emoji> Paige:

Yatağına git. Nate bu gece Landry Güvenlik için çalışıyor ve Ryder'ın ateşi var. Onunla kanepede uzanıyorum. Ben de biraz uyumaya çalışacağım.

Ben: Küçük kerataya söyle, umarım daha iyi hisseder. Seni seviyorum, Paige.

Paige: Seni seviyorum, Banksy.

"İşemem lazım."

Battaniyeleri yırtıp atıyorum ve telefonumu komodinin üzerine bırakıyorum. Zemin çıplak ayaklarıma karşı güzel ve serin. Esneyerek kapıyı açıyorum.

Başımın üzerinde gerinerek banyoya doğru köşeyi dönerken bir çığlık beni sıçratıyor.

"Ah!" Sara elini göğsüne götürdü. "Ödümü kopardın."

Vay be. Beni hiç korkutmadın.

Saçları kalın, dağınık dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Yüzünde tek bir makyaj izi bile yok ve koridordaki gece lambasının ışıltısında muhteşem görünüyor.

Gömleğinin ucunu çekiştiriyor, ben de aşağı bakıyorum.

Sikim hemen sertleşiyor. Boxer külotumun kumaşına baskı yapıyor, başı bel bandının üzerinden görünmeye başlıyor. Üstünü örtmeye, yatak odama doğru dönmeye başlıyorum ama *siktir et. Burası benim evim.*

Ve benim gömleğimi giyiyor.

Gözleri açılıyor ve bana bakarken dudakları aralanıyor.

"Pijamalarını almayı mı unuttun yoksa?" Sırıtıyorum. "Çünkü bu benim gömleğime çok benziyor."

Ucunu tekrar aşağı çekiyor. "Bu uzun bir hikaye." "Şey, çok zamanım var."

İnliyor. "Uyku kıyafetlerimin üzerine bir şişe oje çıkarıcı döktüm. Geri kalan eşyalarım ya kirli ya da uyumaya elverişli değil. Bu gömleği dolapta buldum. Ya bunu giyecektim ya da çıplak uyuyacaktım."

Sikimi ayarlıyorum. "En azından altında bir şey olduğunu söyle." "Ya yoksa?"

Bu kadın. Gözlerimi kısıyorum. "Burada yeni kurallar koymamız gerekecek." "Ne? İç çamaşırı giymemiz gerektiğini mi?" Bakışlarını acımasızca vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Alınma ama boxer külotun sana pek iyi gelmiyor."

Vücut ısım yükseliyor. İçimdeki her kas esniyor ve nabız gibi atıyor. Onu iki metre ötedeki lavabonun üzerine domaltıp sikimde patlayana kadar becermek istiyorum. Bu iyi hissettirir miydi? *Sikmek,*

Evet. Ama sonra iyi hissettirir mi? *Tabii ki hayır.*

Onun tadına bakmadım. Ona dokunmadım, ağzını üzerimde hissetmedim ya da vücudunun benimkine sarıldığını deneyimlemedim. Yine de... şimdiden aklımı ondan uzaklaştırmakta zorlanıyorum.

Bunları biliyor olsaydım ne kadar kötü olurdu?

Seksten sonra çekip gidebilir ama ona teslim olursam çekip gitmenin bir seçenek olmayacağını biliyorum. Ben öyle biri değilim. O adam olmak istemiyorum.

Ben o adam değilim.

Eminim istediği buysa ona seks yapacak bir sürü erkek tanıyordur. Ona sadece bir göt parçasıymış gibi bakmaları beni aşıyor.

O bundan çok daha fazlası... bazı zamanlar onu boğazlamak istesem bile. Çoğu zaman. *Belki de bu onun cazibesinin bir parçasıdır*?

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye soruyor. Mırıldanıyorum.

"Benden etkileniyor musun Banks?"

Bana bakarken uzun kirpiklerini kırpıştırıyor, alt dudağını dişlerinin arasında emiyor.

"Bu gerçek bir soru mu?" Kıkırdayarak soruyorum.

"Ben sordum, değil mi?"

"Komiklik mi yapıyorsun?" Paketimi kavrayıp sıkıyorum ve hafifçe sallıyorum. Temas, elim olmasına rağmen, vücudumda vızıldayan elektrik atışları gönderiyor. "Senden etkilenmiş gibi mi görünüyorum?"

Duvara yaslanıyor, omuzları boyaya değiyor. "O zaman neden burada kalmamı istemedin?"

"Sen de burada kalmak istemedin."

"Evet, ama konuştuğumuz şey bu değil," diyor gülümseyerek. O gülümseme -bir kısmı uykulu, bir kısmı seks kedisi- beni eritiyor.

"Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?" Ona soruyorum, sesim geç saatten dolayı pürüzlü. İç geçirdi. "Geceleri her şeyi fazla düşünürüm."

"Kulübe katıl."

Gülümsemesi yumuşar. "İnsanların söylediği şeylerin beni rahatsız etmesine izin vermekten nefret ediyorum. Keşke bir kulağımdan girip diğerinden çıkmalarına izin verebilsem."

"Sen bir avsın ve ben de... ben miyim? Bunun bir kısmını doğru anladın ama muhtemelen düşündüğün kısmını değil."

Onun önünde duruyorum. "Neyi fazla düşündüğünü biliyorum." "Biliyor musun?"

Ona ne düşündüğümü nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu konuda çok kötüyüm. Kardeşlerimin hepsi düşüncelerini tutarlı cümlelerle bir araya getirmekte çok iyidir. Ben mi? Ben sadece saçmalıyorum ve aptal gibi görünüyorum.

Ama Sara'nın yüzüne baktığımda ve onu ilk kez savunmasız gördüğümde, bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum. *Yüzüstü düşsem ve gecenin geri kalanını bana gülerek geçirse bile.*

"Biri bir şey yakaladıysa, bunu söylemek zorunda değildir," diyorum. "Bariz olanı belirtmek zorunda değilsin." Gözleri açılıyor ve sonra güzel yüzünde yavaş, içten bir gülümseme yayılıyor.

"Örneğin beni ele alalım," diyorum. "Karın kaslarıma bakmanızı söylememe gerek yok, bakarsınız. Onlar harika. Bunu belirtmek gereksiz."

Başını sallayarak kıkırdıyor. Omuzlarında rahatlama hissediliyor. Ben de benimkinde hissediyorum.
"Ve etrafınızda olmasına izin verdiğiniz herkes şanslı bir adam," diyorum, sesim kısık. "Bu da çok açık."

Gülümsemesi hafifliyor, neredeyse utangaçlaşıyor. Onu kendime çekip sarılmak istiyorum... ama yapmıyorum. "Eski serserini tanımıyorum ama bir şeyleri telafi ediyor gibi görünüyor. Muhtemelen Eninde sonunda seni kaybedeceğini biliyor, bu yüzden kendini aşağılık hissettirmek için seninle akıl oyunları oynamaya çalışıyor."

"Bunu yapar mısın? Akıl oyunları mı oynuyorsun?"

"Yapamam. Zamanım yok. Tüm zamanımı gerçek oyunlar oynayarak geçiriyorum... tavuk satın almak gibi."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Neden kardeşlerine böyle şeyler yapıyorsun? Çok komik ama çok da zahmetli değil mi?"

"Çünkü herkese hayatı çok ciddiye almamaları gerektiğini hatırlatıyor. Birbirimizle iletişim kurmamızı sağlıyor." "Bu gerçekten çok tatlı, Banks."

"Bu benim. Ben tatlı bir adamım."

Gözleri kararıyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Sen de *sert* bir *adamsın*."

Çünkü çok ateşlisin ve savunmasızsın, gerçeksin. En büyük tahrik edici şey bu.

He

psi Tanrım, onu istiyorum.

. Sikim zonkluyor, başını precum kaplıyor. Vücudumdan ısı yayılıyor. Ama Sara'ya baktığımda ve dudaklarındaki küçük seksi sırıtışı gördüğümde, sadece seks istediğini beyan ettiğini hatırlıyorum.

Ve bu iyi. Ama sabah uyandığımızda sadece seks arkadaşı olacağız. Beni sik kafalı eski patronuyla aynı kategoriye koyacak.

Ve ben o adam değilim.

Onun güzel yüzüne baktıkça karnım sıkışıyor.

Ondan hoşlanıyorum. Kıçımdaki sinir bozucu

ağrıyı seviyorum. "Sorun ne biliyor musun?"

diye soruyorum. "Neymiş o?"

Yüzümü onunkine yaklaştırıyorum, vücudumdaki her hücre dikkat çekmek için çığlık atıyor. Hıçkırarak nefes alıyor, gözleri çıldırıyor ve yaklaşmamı izliyor.

Öp onu.

Öpme onu.

Yap hadi.

Akıllı ol, pislik. Hayatında bir kez olsun akıllı ol Banks.

Birkaç santim ötede duruyorum ve fikrimi değiştirmek için kendime son bir şans veriyorum. "Sorun nedir?" diye fısıldıyor, nefesi tenimde sıcak.

Gülümsüyorum. "Ben senin tipin değilim." "*Ne*?"

"Ben bir pislik değilim Sara. Ve bu bir sorun."

Ben uzaklaşıp odama yönelirken sert bir şekilde nefes veriyor. Pişman olmadan önce aramıza biraz mesafe koymalıyım.

"Bu da neydi böyle?" diye bağırıyor.

"Buna kendine hakim olmak deniyor ve ben bundan nefret ediyorum." Yatak odasının kapısını çarpıyorum. O da banyo kapısını çarptı.

Harikulade.

13

Sara

Sabahın dokuzuna göre şaşırtıcı derecede neşeli bir şekilde mutfakta dans ediyorum. *Ve aldıktan sonra Banks tarafından geri çevrildi. "Ben senin tipin değilim."*

Bu da ne demek oluyor?

Odamdan çıkmadan önce bilerek kamyonetinin çalışıp garaj yoluna girmesini bekledim. Ev yeni duş almış Banks'in kokusuyla doluydu. Sanki fazladan vücut yıkama suyu kullanmış ve sırf arkamda kalıp bütün gün bana eziyet etsin diye ikinci bir kolonya sıkmış gibiydi.

Bir fincan kahve yaptım, içmeden önce buzdolabındaki kremanın son kullanma tarihini iki kez kontrol ettim ve ardından çamaşır makinesine bir sürü çamaşır attım. Tanrıya şükür deterjanımı Sabrina'dan almıştım. Banks'in elinde kalmamıştı... tabii başlangıçta varsa.

Dün gece bütün sabah kafamı karıştırdı. *Neden benim tipim olmadığını düşünüyor? O kesinlikle benim tipim.*

Benden etkilendiğini itiraf etti. Bunu anlamak için yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Bana her baktığında bakışları tenimi eritiyor. Ama bunu dile getirmesinin aramızdaki buzları eriteceğini düşündüm.

Çünkü onu o boxer külotla görmek beni heyecanlandırdı.

Hayatım boyunca bu kadar inanılmaz derecede yetenekli bir adam görmemiştim ve çok erkek gördüm. Omuzları, beli, kalçaları, şişkin aleti. Dün geceki mor vibratörü *gerçekten* özlemiştim.

"Dün gece neden benimle birlikte olmak istemedin, Banks?" Yüksek sesle söylüyorum, mısır şekeri şeklindeki yastığı alıp kanepeye fırlatıyorum.

Bu durumla ilgili tuhaf olan şey, utanç duymamam. Kendimde bir eksiklik ya da kusur aramak için uyanmadım. Bu bir rahatlama. Bu sabah neredeyse *daha güzel* hissettiğimi fark ettiğimde daha da kafa karıştırıcı oldu.

Hiç mantıklı değil.

"Biri bir şey yakaladıysa, bunu söylemek zorunda değildir. Bariz olanı belirtmek zorunda değilsiniz. Örneğin beni ele alalım. Karın kaslarıma bakmanızı söylememe gerek yok, bakarsınız. Harikalar. Bunu belirtmek gereksiz."

Banks oyun oynamaz. Sadece doğruyu söylüyor. Bu çok nadir görülen bir şey... ve

çekici. Banks Carmichael'ı zaten sevdiğimden daha fazla sevmeme gerek olmadığını gösteren bir başka neden daha.
Yatak odama giriyorum, giderken çamaşır makinesinin sesini dinliyorum ve

Dolaptan, orta kısmı siyah kravatlı gümüş bir elbise çıkardım. Banks'in gömleğini bulduğum dolaptan.

Sırıtıyorum.

"Tamam," diyorum elbiseyi yatağın üzerine koyarak. "Önce şu gala kıyafetini, sonra da randevu meselesini halledelim."

Bu renk benim favorim değil ve bu elbise de giymeyi sevdiğim ilk beş şey arasında değil. Ama Sabrina'da bulduğum ilk kabul edilebilir şeydi. Telefonum komodinin üzerinde çaldığında hangi topuklu ayakkabıyı alacağımı görmek için eşyalarımı karıştırıyorum.

Banks: Hey.

Sırıtıyorum ve cevabımı yazıyorum.

Ben: Hey.

Banks: İyi uyudun mu?

Ben: Bir bebek gibi.

Bebek gibi uyumadığım *için* gülerek yatağa oturdum ve cevabını bekledim.

Banks: Aferin sana çünkü ben yapmadım. <kaş çatan emoji>

Ben: Zavallısın. <uyuyan emoji>

Banks: Tasha bugün kötü davranıyor ve ben burada olmak istemiyorum.

Bana iyi göründü.

Banks: Oh, öyle. Ama beni rahat bırakmıyor. Bana sürekli iş veriyor ve ben bugün kendimi pek çalışkan hissetmiyorum.

Ben: <meraklı emoji> Patron sen değil misin?

Banks: Şu anda senin olumsuzluğuna ihtiyacım yok.

Tekrar gülüyorum, bu konuşmanın kolaylığının tadını çıkarıyorum. *Tanrı'ya şükür aramızdaki şeyler garip değil.*

Biz.

Bankalar: Bugün için bir planınız var mı?

Ben: Senin çalışıyor olman gerekmiyor mu?

Banks: <ağlayan emoji> Hatırlatmayı kes.

Ben: <gülme emojisi> Çamaşır yıkıyorum, böylece bir daha senin gömleğinle uyumak

zorunda kalmayacağım, çünkü bu seni gerçekten rahatsız ediyor gibiydi.

Banks: Gerçekten öyle değildi.

Karnım o kadar yanıyor ki yatakta kayıyorum.

Ben: Öyle görünüyordu... birkaç farklı şekilde.

Ayıyı dürtüyorum. Bunu yapıyorum ve bunu oraya kadar götürmek istediğimden bile emin değilim - aslında neden benden uzaklaştı.

Banks: Sanırım dün gece için kızgınsın?

Ben mi? Hayır.

Banks: <düşünen emoji>

Ben: Sadece bizi bir daha böyle bir duruma sokmayacağımdan emin olmaya çalışıyorum. Eve döndüğünde gömleğin yıkanmış, kurutulmuş ve çamaşır odasında olacak. <yıldız gözlü emoji>

Bankalar: Çok yazık.

Ne?
Öfkeyle yazıyorum.

Oyun oynamadığınızı söylediğinizi sanıyordum, Bay Carmichael?

Banks:
Bilmiyorum.

Ben: <sallayan emoji>

Banks: Eğer seninle oyun oynuyor olsaydım, o gömleği kaybeder ve koridorda sırt üstü yatıyor olurdun.

Eğlenceli bir oyuna benziyor.

Bankalar: Olabilir. Olabilir.

Ben: Öyle olmalı.

Banks: Bu sabah uyandığında benim de takıldığın diğer erkekler gibi olduğumu düşünmen dışında.

Ben: Yani?

Banks: Bu çok saldırgan.

"Saldırgan mı?" Mırıldanıyorum, cevabımı doğru yazmadan önce üç kez yazıyorum.

Dün gece için sinirli değildim ama şimdi öyleyim.

Bankalar: Aferin sana. Annem bugün uğrayabilir. Sarı kasesini geri vermezsem tüm dolaplarımı karıştırmakla tehdit etti. Ama bende değil. Eğer gelir ve etrafı kurcalamaya başlarsa, ona gül.

"Ugh," diye inliyorum.

BENDEN NEDEN NEFRET EDİYORSUN?

Bankalar: NEDEN BU KADAR DRAMATIKSIN?

Ben: Dramatizmim yeni bir bilgi değil.

Banks: Gitmem gerek. Yapacak işlerim var.

Ben: Çalışmak istemediğini sanıyordum.

Banks: Değildim. Akşama görüşürüz.

Ben: Burada olmayabilirim.

Banks: Evet, olacaksın. <gülümseyen emoji>

"Sen öyle bir ..."

Ön kapının açılması dikkatimi çekiyor. Yavaşça kalkıp başımı köşeye doğru uzatıyorum. Damaris bana doğru gelirken el sallıyor. *Tanrıya şükür giyindim.*

"Merhaba Sara. Günaydın," diyor.

"Merhaba. Sana da günaydın."

"Umarım bu evin durumuna bakarak ebeveynliğimi yargılamazsınız." Etrafına bakınır ve başını sallar. "Bu çocuğun birçok güçlü yönü var ama düzenlilik bunlardan biri değil."

Evinin durumuna rağmen oğluyla gurur duyması kalbimi ısıtıyor. *Ne iyi bir anne.*

"Sabahtan beri toparlanıyorum," diyorum. "Muhtemelen anlayamayacağınızı biliyorum. Ama Banks bana katı bir kurallar listesi koydu ve hiçbir şeyi atmama izin vermiyor. Onun odasına giremem. Nerede olduğuna baktığında hemen göremeyeceği bir yere hiçbir şey taşıyamam. Mutfakta bir iletim olsa bile."

Gülüyor. "Ah, şu çocuk. Bu huyunu babasından almış. Kixx'e bunu sana söylediğimi söyleme ama adam ayakları üzerinde tam bir felaket. Yıllar geçtikçe daha iyi oldu ama ilk evlendiğimizde Banks'ten o kadar da uzak değildi."

Ben odama gidiyorum, o da beni takip ediyor.

"Hepinizin çok güzel isimleri var," diyorum. "Nasıl buldunuz onları?"

Köşedeki bir sandalyenin koluna oturuyor. "Foxx büyükbabamın adıydı ama sonunda sadece bir x vardı. Küçüklüğümden beri ilk oğluma bu ismi vermek istiyordum ve neyse ki Kixx kabul etti. Ve annesi asla bilemeyeceğim nedenlerden dolayı sonuna iki x koyduğu için, Foxx'un sonuna iki tane koyduk."

"Bu çok havalı."

Işıldıyor. "Moss adını Kixx'in büyükbabasından almıştı. Sonra Jess'e hamile kaldık ve isimlerimizin sonlarının aynı olduğunu fark ettik -x'ler ve s'ler. Biz de bu trendi devam ettirmek

istedik."

"Buna bayıldım," diyorum sırıtarak. "İsimleriniz hakkında bunu hiç fark etmemiştim, ama eğlenceli küçük bir gerçek."

"Sonra Jess doğdu. Ona kardeşimin adını verdik. Ve sonra Maddox'umuz oldu - sadece bir x harfi vardı çünkü sağlık departmanından biri doğum belgesinde hata yapmış ve sondaki diğer x harfini unutmuştu. Ama değiştirtmek için o kadar zahmete girmek istemedim, o yüzden öylece bıraktık." İç çekiyor. "Ve sonra Banks doğdu. Tatlı, küçük melek bebeğimiz Banks."

Yüzündeki gülümsemeye kıkırdıyorum.

"Başından beri ele avuca sığmaz biriydi. Ve zavallı Maddox-Banks kardeşini ilk gördüğü anda ona bağlandı. Dürüst olmak gerekirse gerçekten çok sevimliydi. Sonra Paige'i eve getirdik ve bu ikisi ..." Gülüyor. "Banks kız kardeşi yüzünden kendi başına yaptığından daha fazla kavgaya karıştı. Muhtemelen savunulmaya ihtiyacı olmadığı zamanlarda bile hep onu savunurdu."

"Bunu sevdim," diyorum, yanaklarım ağrıyor.

"O iyi bir çocuk. Gördüğünüz gibi çok pis. Her zaman hareket halinde, her zaman aileden birilerini kızdırıyor. Duymak istemediği tek bir kelimeyi bile dinlemez." Kıkırdıyor. "Ama tüm çocuklarım arasında, ki altı çocuğum var, bir gün beni huzurevinde görmeye geleceğini bildiğim tek kişi Banks. Bu da çok şey ifade ediyor."

İçim eriyor. "Evet, öyle."

Ellerini dizlerine vuruyor ve odaya bakıyor. "Çok güzel bir elbise. Bu ne için? Özel bir şey mi yapacaksın?"

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes veriyorum ve yatağa dönüyorum. Elbiseyi askısından tutup kaldırıyorum ve yana doğru uzatıyorum.

"Cumartesi gecesi bir gala var," diyorum. "Uzun, karmaşık ve biraz da saçma bir hikaye ama ben gidiyorum. Ve bu ..." İç çektim. "En güzel elbisem değil ama işimi görür. Sadece onunla giymek için getirdiğim ayakkabıların nerede olduğunu bulmaya çalışıyorum."

Yatağa geri koydum, eminim o da iyice bakmıştır.

"Çok güzel. Eminim çok güzel görüneceksin." Gülümsüyor. "Petterson Etiket Galası'ndan bahsetmiyorsun, değil mi?"

"Evet, aslında öyleyim."

"Bunu biliyorum çünkü şirketimiz Laguna Homes, bu yılın başlarında ev sahibinin kızı için bir evi yeniden inşa etti."

"Gidiyor musun?" Ben soruyorum.

"Oh, hayır." Gülüyor. "Biz o kadar süslü değiliz."

"Ben de değilim. Ama Myles Petterson'dan bir davet aldım ve gitmek zorundayım çünkü eskiden birlikte çalıştığım bir adam orada olacak..." Yüzüm ısınıyor. "Umurunda değil. Beni görmezden gel."

Nefes nefese kalıyor ve ayağa kalkıyor. "Umurumda. Çaya bayılırım. Dökül bakalım."

Kim bu kadın? Kıkırdıyorum. "Bana evlenmek için yeterince iyi olmadığımı söyleyen bir adamla çalıştım."

Damaris şaşkınlığını gizlemeye çalışır.

"Sorun değil," diyorum. "Zaten onunla asla evlenmezdim. Öyle bir şey değildi. Hem de hiç. Ama aynı adam Bay Petterson'a galaya katılamayacağımı söylemiş. Bunun üzerine Bay Petterson bana ulaştı ve beni şahsen davet etti."

"Bu olağanüstü bir davet."

Gülümsüyorum. "Yani ben gidiyorum ama o pislik de nişanlısıyla birlikte orada olacak. Belki gururdan belki de küçüklükten, bilmiyorum ama gerçekten kendimi göstermek istiyorum. Eminim beni anlayabilirsin."

"İstiyorum." Başparmağını dudaklarına bastırıyor ve elbiseme bakıyor. "Bu elbise muhteşem

ama belki de benim fikrimi almak istemezsin."

"Ver onu bana." Gülüyorum. "Alabileceğim her yardımı alırım."

Bana döndü. "Onu kıskandırmak için mi buradayız? Buradaki amacımız ne?"

"Dürüstçe mi? Bana bazı kötü şeyler söyledi ve ben onun sözlerini yemesini istiyorum. Hepsi bu. Kıskanç olması umurumda değil. Sadece hatalı olduğunu bilmesini istiyorum."

"Tamam. Bu durumda, ten renginiz ve saçlarınızla kırmızı giymeniz gerekir. Cesur ol. Sen muhteşem bir kızsın, tatlım. Gösteriyi çal."

Kaşlarımı çattım. "Harika bir kırmızı elbisem var.

Bakalım bulabilecek miyim?" "Nerede o?"

"Oh, üvey annemde. Kiralık evime yerleşene kadar eşyalarımı orada saklıyorum. Harika biri ama aynı zamanda... değil. Oraya çok fazla gidip ortalığı karıştırmak istemiyorum."

"Eşyalarını evime getir."

"Ne? Hayır. Hayır, buna gerek yok. Yine de teşekkür ederim."

Uzun bir süre beni inceledi. "Bunu hiçbir şekilde kastetmiyorum, hayır diyebilirsin ve duygularımı incitmemiş olursun. Dürüst ol. Benim beş oğlum var. Duygularımı incitebileceğini sanmıyorum."

Gülüyorum.

"Ama bir ya da iki kez giydiğim elbiselerle dolu bir dolabım var. Orada kırmızı bir tane var, bacağında kırmızı bir yırtmaç var. Göğüs dekolteni harika gösteriyor." Göz kırpıyor. "Nefret edebilirsin, sorun değil. Ama buraya getirip bakmana izin vermekten mutluluk duyarım."

"Oh, Damaris, bunu yapmak zorunda

değilsin." "Yapmak istemediğim hiçbir

şeyi yapmam."

Kekeliyorum, onun nezaketine ne diyeceğimi bilemiyorum. *Bu çok... otantik.* Sadece güzel

şeyler söylemiyor.

Kendini içtenlikle sunuyor.

Hayır. Duygu yok, Sara.

Carmichael ailesinin neden bu kadar cömert olduğunu anlayabiliyorum. *Ama...* "Zaten aileni dışarıda bırakıyorum. Maddox ve Banks ile kalıyordum ve sonra-"

"*Bizi dışarıda bırakmıyorsunuz*. Hepimizin bir arkadaşımıza yardım edecek odası ve alanı var. Bunu kafandan çıkar."

Gözlerimde biriken yaşları dağıtmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Konuşmaya başladı ama durdu. Sonra kapıya doğru ilerliyor ve bana dönüyor. "Mutfakta olduğunu bildiğim kasemi arayacağım, sonra da o elbiseyi getireceğim. Onu kullanmak gibi bir zorunluluğunuz yok. Ama alınmazsanız size başka bir seçenek sunmak isterim."

"Nasıl alınabilirim ki Damaris? Bana karşı çok nazik davranıyorsun."

"Bu eve hiç girip de çamaşır makinesinin çalıştığını duymamıştım. Sanırım sana bir borcum

var." Güldüm.

Elini havaya kaldırıyor. "Geri geleceğim."

"Tamam."

Köşede kayboldu ve ben yatağa oturdum. Kalbim küt küt atıyor. *Neler oluyor burada?*

Bu aile gerçek dışı. *Nasıl bu kadar iyi olabiliyorlar? Ve tatlı? Ve düşünceli?*

Ashley'nin hiç düşünmeden bu aileye gelin gitmesi mantıklı. Damaris bana en iyi yönleriyle Gretchen'ı hatırlatıyor.

Sırıtıyorum. Ve sonra Banks var. Nazik, seksi Banks.

Ben bir pislik değilim. Hayır Banks, değilsin. *Ve bu sandığımdan daha büyük bir sorun.*

Avuçlarım terliyor.

"Kaseyi buldum," diye bağırıyor Damaris mutfaktan. "Banks'le konuşursan, bana yalan söylediği için bir günlük çim işi borçlu olduğunu söyle."

Gülüyorum. "Tamam."
Arka kapı kapandı.

14

Banks

"Bugün muhteşem görünüyorsun." Gloria'yı yanağından öpüyorum ve karşısına oturuyorum.

"Geç kaldığım ve seni alamadığım için üzgünüm. Eddie bu hafta tatilde ve ben de hatırlayamadım. Biraz tımarhane gibi oldu."

Benim de dikkatim çok dağınıktı.

Elimi okşadı. "Eğer gelme şansın olsaydı bütün gün burada otururdum. Benim gibi yaşlı bir kadının haftada bir kez genç bir aygırı yemeğe çıkarması pek sık rastlanan bir şey değil."

Kıkırdıyorum. "Kendine yaşlı demeyi bırak. Bu beni tuhaf hissettiriyor." Kıkırdıyor.

Muggers'ın pencereleri açık, deniz melteminin içeri girmesine izin veriyor. Hava çok sıcak olmadığında Gloria'nın öğle yemeği için en sevdiği yer burası ve yoğun iş temposundan kaçınabiliyoruz. Genellikle okyanusa bakan barda oturmayı seviyor. Ama bugün yemek alanında bir koltuk seçti.

Onun teknesini ne yüzdürürse.

"Sipariş verdin mi?" Ona sordum.

"Sadece bir limonata. Ben de seni bekliyordum." "Ne hanımefendi ama."

Kendi elini çekmeden önce elimi tekrar okşuyor.

Arkadaşlığımız biraz tuhaf ve eminim bizi görenlerin yarısı ya onun benim büyükannem olduğunu ya da onunla parası için çıktığımı düşünüyor. İkisi de doğru değil. O sadece Altın Yıllar Randevuları ilanına cevap veren huysuz bir kadın. *Sincap olup ceviz kırmana yardım edebilirim.*

Homurdanıyorum.

"Ne?" diye soruyor.

"Ben de tam bana uygulama üzerinden gönderdiğin mesajı düşünüyordum." Gülüyor. "İyi bir mesajdı, değil mi?"

"Bu hiç birinin üzerinde işe yaradı mı?"

"Oh, kesinlikle hayır. Benim yaşımdaki erkekler ne istediğini bilen kadınlarla ne yapacaklarını bilmiyorlar. Ama o uygulamaya gerçekten birini bulmak için girmiyorum, anlıyor musun? Sadece eğlenmek için giriyorum, günü bölmek için. Ve biraz gülmek için de iyi."

Becca elinde bir not defteriyle masaya geliyor. "Hey, siz ikiniz. Nasılsınız?"

"Biz iyiyiz," diyor Gloria. "Ben mayonezsiz bir BLT alacağım." Bana baktı. "O şeyin tadı boyayla karıştırılmış kedi gibi."

Becca burnunu kırıştırarak, "İğrenç," diyor.

"Mayonez artık söz konusu değil," diyorum. "Turşulu tavuklu sandviç alacağım. Bir de tatlı çay."

"Patates kızartması ikiniz için de iyi mi?" diye soruyor. Başımızı sallıyoruz.

Becca mutfağa gitmek yerine oyalanıyor. "İyi misin Bec?" diye soruyorum.

"Sadece nasıl olduğunu merak ettim." Sırıtıyor. "Masumca, tabii ki."

"Uh-huh." Gülüyorum. "İşler biraz gergin ama ikimiz de hâlâ hayattayız." O uzaklaşırken sırıtışı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Gloria masaya vuruyor. "Bu da neydi şimdi?"

Sandalyeme oturup bacaklarımı esnetiyorum. Bütün sabah bir arabanın altında çömelmekten mi yoksa dün geceden depoladığım cinsel enerjiden mi ağrıyorlar emin değilim.

Lanet olsun.

Gloria sabırsızlıkla kendimi açıklamamı bekliyor.

"Becca'nın arkadaşı Sara bir süreliğine benim evimde kalıyor," diyorum. Boyalı kaşları tavana doğru kalkıyor. "Öyle mi?"

"Evet, öyle."

"Bana ondan bahset. Küçük, seksi bir kız mı?"

Gülüyorum. "Evet, o biraz ateşli. Senin kadar ateşli değil ama fena değil."

Sağ eliyle saçlarını kabartıyor. "Tabii ki benim kadar ateşli değil."

Gülümsemem büyüyor.

"Onu beceriyor musun?" diye soruyor. Başımı sallıyorum ve kıkırdıyorum. "Öyle mi? Bilmem gerek."

"Neden bilmek istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Çünkü geceleri fantezilerimi mahvedecek." Göz kırpıyor. "Şaka yapıyorum. Bilmeme gerek yok ama bilmek istiyorum. İyi bir kız bulmanı istiyorum. Birini hak ediyorsun."

"Haklısın, bir tanesini hak ediyorum. Ama bunun *o olup* olmadığını bilmiyorum." İrkildi. "Neden olmasın? Onun nesi var?"

"Gloria, ister inan ister inanma, beni istediğinden emin değilim." "Saçmalık."

Gülüyorum ve Becca'dan içkimi alıyorum. Arkadaşımla sohbetime devam etmeden önce onun gitmesini bekliyorum. Becca dedikodu yapan biri değil ama Sara'ya büyük Banks Carmichael'ın yaşlı bir vatandaştan flört tavsiyesi aldığını söylemeden durmak zor olurdu.

"Sıcak kanlı bir kadın seni nasıl istemez Banks? Yakışıklısın. Tuğla gibi yapılısın. Kendi işin var ve çok çalışıyorsun. Ve haftada bir kez yaşlı kadınları yemeğe çıkarıyorsun. Bu benim gözümde oldukça mükemmel."

"Ben yaşlı kadınları yemeğe götürmem. Seni götürürüm. Sadece seni." Işıldıyor, beni yine güldürüyor.

"Neden sadece kız arkadaşım olamıyorsun?" Ona takılarak soruyorum. "Benim tüm iyi

özelliklerimi görüyorsun ama hiçbir kötü özelliğimi görmüyorsun ve kendi emekli maaşın var."

Gloria kıkırdar. "Çünkü bu genlere sahip çocukların olmalı, oğlum. Ve bu bebek fabrikası onlarca yıldır kapalı; muhtemelen sen doğduğundan beri, hatta daha önce bile."

Bu her şeyi bir perspektife oturtuyor.

"Peki bu kadının nesi var?" diye sorar. "Devam et. Anlat bana."

"Emin değilim. Bu bir tür akıl tutulması."

"Sana yardım etmeme izin

ver." Ona bakıyorum.

"Tavsiye alabileceğiniz en iyi kişi benim," diyor. "Her şeyi gördüm ve size yalan söyleyecek kadar umursamayacak kadar yaşlıyım."

"Mükemmel noktalar."

"Dök içini. Senin hayatın benimkinden çok daha ilginç."

Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Bir ilişki istemediğini söylüyor - sadece benimle değil, kimseyle. Sadece seks istiyor."

"Ondan hoşlandım," diyor Gloria,

etkilenmiş bir ifadeyle.

Kıkırdıyorum.

"Bana ondan bahset," diyor.

"Çok güzel," diyorum. "Komik. Çok esprili. Tartışmacıdır ve tartışmadığımız kadar, hatta daha fazla tartışırız. Dik kafalıdır ve talimatları iyi karşılamaz. Ona yapmamasını söylememe rağmen şu anda evimde benim eşyalarımla uğraştığını garanti edebilirim."

Gloria sırıtıyor.

"Ne?" Ben

soruyorum.

"Tüm bunlara rağmen onunla seks yapmak istemiyor

musun?" "Oh hayır. Ben istiyorum. Gerçekten,

gerçekten istiyorum."

"Ve o senin evinde kalıyor ve sen hiçbir şey yapmadın mı?"

Başımı sallıyorum.

İç çekiyor, sırıtıyor. "Sana aşık olmaktan korkuyor. Bunu sadece seksle ilgili hale getirebilirse sınırları kaldıracağını ve onu güvende tutacağını düşünüyor."

Başımı salladım, bunu içime sindirmeye çalıştım.

"Ve sen, oğlum, ona aşık olabileceğini biliyorsun. Eğer onunla seks yaparsan, bu sınırların ortadan kalkacağını biliyorsun. Çünkü sevdiğin zaman, *seversin - dolayısıyla,* haftalık öğle yemeği randevumuz."

Oof. Sandalyemde arkama yaslandım ve odanın etrafımda döndüğünü hissettim.

Her ne kadar bu tür bir şeyden şüphelenmiş olsam da, bunu bu kelimelerle düşünmemiştim. Ama Gloria mantıklı... ama Sara'ya gerçekten aşık olabilir miyim? Onun bana uygun olmadığını zaten anlamamış mıydım?

Onunla seks yaparsanız, bu sınırların geçersiz hale geleceğini biliyorsunuz.

Bundan korkuyorum.

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor. Araya girdiği için minnettar olup

telefonu kendime doğru kaydırıyorum. Gloria ayağa kalkarak, "Ben küçük

kızın odasını kullanacağım," diyor.

Para transferi uygulamalarımdan biri ekranda yanıyor.

"Bu çok garip," diyorum telefonu elime alarak.

KixxDaddy'den T-ball kayıt ücreti, eldiven ve antrenman pantolonu için 50,00$ tutarında talep.

"Bu da ne böyle?" Tekrar okudum ve sonra mesajlarımı açtım.

Az önce benden 50 dolar mı istedin?

İşe yaradı!

Ben: Sadece deneme mi yapıyordun?

Baba: Hayır.

Kafam karıştı. Yirmi yıl önce T-ball oynadım.

Biliyorum. Daha yeni şeylere geçeceğim. Bir başlangıç noktası seçmem gerekiyordu.

Ben: Sen aklını mı kaçırdın?

Baba: Tanrım, sakin ol. Enflasyona göre ayarlamıyorum.

Mesaj zincirlerini değiştiriyorum.

Ben: Babama para istemeyi kim öğretti?

Ben. Neden?

Foxx bildirimleri susturdu.

Çünkü az önce benden T-ball ücreti için 50 dolar istedi.

Moss: <gülme emojisi>

Şimdi komik geliyor. Oynamak istediğin yıl hokey ne kadar pahalıydı? Annem hala bu konuda dırdır ediyor.

Maddox: Az önce benden 3. sınıfta güreştiği için 100 dolar istedi. <şok olmuş emoji>

Jess: Tüh.

Paige: Sizin yerinizde olmak berbat. Para uygulaması gibi bir

şeyim yok. Gençlik hokeyi için 150 dolar. Ciddi olamaz.

Babama dönüyorum.

Baba: Gerçekten bilmek istiyor musun? <smirking emoji>

Baba: Faiz işlemeye başlamadan önce 30 günlük bir ödemesiz dönem var.

Baba: Kaba.

Ben: Bunu ödemeyeceğim. Reddediyorum.

Ben: İçiyor muydun?

Ben: Annem nerede?

Sohbetleri tekrar değiştiriyorum.

Ben: Sanırım babamın bir sorunu var.

Açıkça.

Şaka yapıyor olmalı.

Siktirsin gitsin. Bunu ödemeyeceğim.

Ben: Bana 30 günümüz olduğunu yoksa faiz uygulayacağını söyledi.

Bu da ne?

Anneme söyleyeceğim.

Jess: Bu şimdiye kadar söylediğin en Banks şey.

Ben: <orta parmak emojisi>

Gloria bir hışımla oturur. "Orada daha iyi bir el sabununa ihtiyaçları var. Bok gibi kokuyor."

Telefonuma yan gözle bakıyorum ama ekranı kilitliyorum. *Şu anda onlarla uğraşamam.*

"Hanımlarla konuşuyorduk," diyor, "ve sizin üstsüz, dişlerinizin arasında bir gülle çekilmiş bir fotoğrafınızı düşündük. Biraz sevimsiz, biliyorum ama biz yaşlıyız ve bu klasik bir poz. Bekârlığa veda müzayedesi için hedeflediğimiz demografik kitleye hitap etmeli."

"Ne kadar getireceğimi düşünüyorsun?"

"Sen mi? Bu karın kaslarıyla mı? Senden iyi bir 500 dolar alabileceğimizi söyleyebilirim. Daha zengin kadınlar gelirse belki bin dolar bile."

Gözlerimi kısıyorum. "Benim rakibim kim?"

"Rekabet mi? Ne için?"

"Oraya gidip en yüksek teklifi vermeyeceğim. Bu, hayır kurumunuz için olduğu kadar benim egom için de."

Kıkırdıyor. "Shawn Daze elimizde." "Sörf eğitmeni mi?"

Başını sallıyor.

Kahretsin. Oldukça yakışıklı. "Başka kim var?" "La Pachanga'dan Miguel."

Lanet olsun. Neredeyse bir hayran kulübü var. "Başka kim var?"

"Bakalım..." İç çekiyor. "Listeyi evde unutmuşum. Sizden yaklaşık on beş kişi var." "Eve gidip şınav falan çekmem gerekecek. Sadece emin olmak için."

Kaşlarını oynatıyor. "Bunu filme alabilir misin? Bunu tanıtım olarak kullanabilir miyiz?"

Gülüyorum. "Sana şimdiye kadar gördüğün en iyi fotoğrafları çekeceğim. Çünkü benim için ağızlarından köpükler saçacaklar, Glo."

Bir kahkaha patlatıyor, gözlerinin altındaki yaşları okşuyor.

Telefonum tekrar çaldı.

Jess: Hepinizin bilmesini isterim ki bugün 5 mil koştum ve hala başarabiliyorum. Ne zaman yarışmaya hazır olursanız, hadi gidelim.

Maddox: Yeri ve zamanı söyle.

Beni bunun dışında bırakma. İçimizdeki en yetenekli benim.

Moss: İç çeker.

"Kardeşlerim aklını kaçırmış," diyorum. "Dayan."
"Asılıyorum."

Bize zaman ayırmak ister misin, Moss?

Hile yapabilir. Pardon?

Ouch.

Paige: <facepalm emoji> Siz çocuklar iş yapmayı

zorlaştırıyorsunuz. Öğle yemeğindeyim.

Ben de.

Ben de.

Bir müşterinin gelmesini bekliyorum. Paige:

Güzel olmalı.

Yukarı bakıyorum. "Koşan birinin zamanını belirlemenin en net yolu nedir? Kimsenin hile yapamayacağı?" "Şey…" Gözlerini kısar, düşünür. "Gün batımına doğru otoyola çıkabilirsin. Shores. Arabaların saatini gösteren şu tabelalardan var. Eminim çok hızlı koşarsan seni de sayar, değil mi?"
Nefesim kesildi. "Sen bir dahisin."

Ben: Yarın akşam. Akşam 8'de. Sunset Shores'a giderken otoyoldaki tabela.

Ha?

Yarışacağız. Tabela bize saat tutacak. Kimse hile yapamaz.

Sevdim bunu. Ben

varım.

Pekala. Hadi yapalım şu işi.

Ben: Düşüyorsunuz, pislikler.

Paige: Biri bunu videoya çeksin. Size yalvarıyorum.

Tabii ki videoya çekiyorum. Zaferimin unutulmasına izin vermeyeceğim.

Jess: <göz yuvarlama emojisi>

"Peki oda arkadaşın konusunda ne yapacaksın?" Gloria soruyor.

Tabaklarımızın teslim edildiğini görmek için yukarı bakıyorum. *Bu ne zaman oldu?*

Midemde yine bir düğüm oluşurken telefonumu yere bırakıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "İkinizin arasında bir şeyler olacak. Planın nedir?"

Omuz silkerek bir kızartma alıyorum. "Bilmiyorum. Dün gece neredeyse teslim oluyordum ama hayatımda ilk kez bir yetişkin gibi davrandım. Ve biliyor musun Gloria? Bundan nefret ettim. Bütün gün yetişkin olduğum için pişmanlık duydum."

Gülüyor. "İyi olacaksın. Sen akıllı ve nazik bir adamsın. Ona söyle, eğer seni alırsa -ki almalı- haftalık öğle yemeği randevularımdan vazgeçmeyeceğim. Önce sen vardın."

"Kimse beni senden alamaz, bebeğim." Göz kırpıyor. "Bu doğru."

Yemeğimizi yiyoruz. Gloria yanında kucağında bebek olan bir kadınla sohbet ediyor. Pencereden dışarı bakıyorum ve evde beni nelerin beklediğini merak ediyorum.

Saatler sonra. O zamana kadar yapacak çok işim var.

Ama Gloria haklı. Bir plana ihtiyacım var çünkü Sara'yla olan bu şey ortadan kalkmayacak.

Peki bununla nasıl başa çıkacağım? Onunla mı? Hmm ...

15

Banks

"BUNU BAŞARDIM. Sadece sakin kalmam ve silahlarıma sadık kalmam gerekiyor," diyorum evime bakarak. "Sen büyük bir çocuksun Banks. Kontrol sende."

Nefesimi tutarak, kelimelerin içime işlemesini bekliyorum. *Onlara inanmam için*. Sonunda ciğerlerim acımaya başladı.

"Oh, siktir et. Kontrol bende değil," diyorum ve kapımı açıp kamyondan çıkıyorum.

"Sana aşık olmaktan korkuyor. Bunu sadece seksle ilgili hale getirebilirse sınırları kaldıracağını ve onu güvende tutacağını düşünüyor."

Verandaya doğru adım atıyorum. Kapıyı açtığımda kalp atışlarım hızlanıyor.

İşten eve döndüğümde hiç heyecanlanmıyorum. Genelde bir kadını nasıl idare edeceğimi de düşünmem. Yeni deneyimlerle dolu bir gün.

Evin içine giriyorum ve hemen duruyorum.

Yastıklar kanepenin üzerinde. Televizyonun yanında yerde duran araba parçaları kutusu gitmiş. Üst üste yığılmaktan ziyade yere eğilip devrilen bir yığın dergi şimdi sehpanın üzerinde üç düzgün küçük sıra halinde duruyor.

Ne oluyor be?

Soyuldum mu? Tersine soyuldum mu? İçeri girdiler, bir şeyler aldılar ve sonra gasp edebilecekleri güzel şeylere sahip olduğum için bir takdir biçimi olarak ortalığı mı topladılar?

Kırmızı bir bulanıklık bana doğru gelirken bakışlarımı koridora çekiyorum.

Aman Tanrım.

Sara kiraz kırmızısı bir elbiseyle bana doğru yürüyor. Kalçasının ortasına kadar uzanan bir yırtmacı var ve üst kısmı göğsüne kadar uzanıyor, altındakinin ipucunu verecek kadar aşağıya iniyor.

O lanet bir orta sayfa güzeli.

"Selam," diyor gülümseyerek ve saçlarını bir omzundan tarayarak. "Geldiğini duyduğumu sandım." Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Aslında *nereden başlayacağımı bilirdim ama öyle bir şey olmayacak.*

"Lanet olsun," diyorum, çenem açık kalıyor. Tekrar toparlamak için çaba ve niyet gerekiyor. "Ne

yapıyorsun sen?"

Araba parçalarından bahsetmeliyim; bu mantıklı ve tarafsız bir konu gibi görünüyor. Ama ne yazık ki benim için,

ortaya çıkan şey bu değil.

Ellerini karnının üzerinde gezdirerek aşağı bakıyor. "Gala için hazırlıklarımı yapıyorum." "*Bunu mu* giyiyorsun?"

"Belki." Bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor, yüz hatlarında bir belirsizlik var. "Annen getirdi, çok nazik bir davranıştı. Çok tatlı bir annen var."

"Evet. Harika bir kız. *Bunu mu giyiyorsun*?" Tekrar soruyorum.

Kaşları birbirine çarpıyor. "Diğer seçeneğimi görmek ister misin?"

Asıl noktayı kaçırıyor. *Yoksa ben mi kaçırıyorum*? Biliyorsam ne olayım.

"Bunun çok aşağı sarkmasından biraz endişeliyim." Göğsüne bakıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sara," diyorum kelimeleri bulmakta zorlanarak. "*İnanılmaz* görünüyorsun."

Bana odaklanmadan önce durdu. Odaklandığında bir eli kalçasına gidiyor. Gözlerinin ardındaki değişimi izliyorum; savunmasızlıktan temkinli olmaya geçiş.

"Bu gömlek meselesi gibi bir şey mi?" diye soruyor, konuşmayı onun için daha kolay bir yöne çevirerek. "Belli ki hoşuna gidiyor ama ikimize de işkence etmek mi istiyorsun?"

Ne yaptığını anlıyorum Sara. Dudaklarımın kenarları tavana doğru eğiliyor. Beni işaret ediyor. "Bu sırıtma bir cevap değil."

"Öyle olmak zorunda."

Mutfağa gidiyorum, beynim dönüyor ve vücudum zonkluyor.

Beni takip ediyor. Elbise her adımda yerde sallanıyor. "Daha yavaş yürü. Elbiseyle yürümek bir kızı yavaşlatır."

"Ya da belki sadece beni takip etme." "Ya da belki sadece bir pislik olma."

Bir bardak çıkarıyorum - *şu kadar temiz bardağım var mı*? - ve içine biraz buz atıyorum. Sonra biraz su ekliyorum.

Tamam, Banksy. Hadi birlikte yapalım.

Gloria'nın bahsettiği an bu, her şeyin zirveye ulaştığı an. Sara bu konuşmadan geri adım atmayacak ve ben de ondan sonsuza dek saklanamam.

Yine de ne diyeceğimi bilemiyorum.

Sana seksten çok daha fazlasını verebilirim.

Kulağıma aptalca geliyor. *Kimim ben? Jess mi?*

Tezgâha yaslanıp iç geçiriyorum. "Ben gittiğimden beri bu evde dokunulmamış tek bir lanet şey kaldı mı?"

Sırıtıyor, gözleri muziplikle doluyor. "Evet. Bir şey var. Ne olduğunu bilmek ister misin?" "Pek sayılmaz."

"Düşündüğümden daha az eğlenceliymişsin." "Daha önce hiç duymadığım bir şey var."

Bana ters ters bakıyor. Çok sevimli.

"Galaya seninle kim geliyor?" Ben soruyorum.

Dudakları birbirine yapıştı. "Henüz teyit edilmedi." "Kimseye sordun mu?"

Yutkunuyor, kendine güveni azalıyor.

Burada ne diyeceğimi, onu sıkıştırıp sıkıştırmayacağımı ya da kendi haline mi bırakacağımı bilemiyorum. Ama Paige'in sözleri zihnimde yankılanıyor ve onları kavrıyorum.

K e n d i n i z olun. Hayatımda şunu öğrendim: Özgün bir şekilde kendiniz olduğunuzda, yolunuza çıkması gereken her şeyi kendinize çekersiniz. İşe yarıyor. Söz veriyorum.

"Neden galaya seninle gelmemi istemedin?" Bakışlarını tutarak sordum.

"Zaten ailenden çok şey aldım. Senden de. Ve Maddox'tan. Şimdi de annenden. Bir sülük olarak hatırlanmamayı tercih ederim."

Sırıtıyorum. "Bunun için biraz geç."

Koluma vuruyor, temas bir şimşek kadar güçlü. Bunu sikime kadar hissediyorum. Sanki o da hissediyormuş gibi gözleri parlıyor ve nefesini içine çekerken dudakları aralanıyor.

Ona doğru bir adım attım. Sırıtıyor ve bir tane geri alıyor. Sırıtıyorum ve bir tane daha alıyorum. Çenesini kaldırıyor ve bir tane daha alıyor.

"Benimle galaya gelmek ister misin?" diye soruyor, sesi cilveli.

"Ve sen, o elbisenin içinde, bütün gece kolumda mı olacaksın? İdare edebilirim." Sırıtıyor. "Benim sahte nişanlım olarak gideceksin, biliyorsun."

"Yemin etmem gerekmiyor, değil mi?"

Sırtı duvara çarptığında gözleri açılıyor. "Belki birkaç tane."

Ellerimi iki yanına koyup onu hapsediyorum. "Ne gibi?" "Ellerimi tutmak için yemin etmen gerekebilir."

Duvara bastırıyorum, aşağı uzanıp ellerini ellerime alıyorum. Sonra onları başının üzerinden yukarı çekip duvara yaslıyorum.

Göğsü hızlı bir şekilde inip kalkıyor. İri mavi gözleri kocaman. "Başka ne var?" diye soruyorum.

Çenesini kaldırıyor. "Beni öpmek zorunda kalabilirsin."

Dudaklarımı onun dudaklarına indirirken vücudumdaki her kas geriliyor. Kan vücudumda o kadar hızlı akıyor ki, kulaklarımdan aktığını duyabiliyorum.

Ağzını benimkiyle kapattığımda sarkıyor -ilk başta nazikçe. Derinleştirmeye çalıştığında geri çekiyorum, yavaşlamasını sağlıyorum.

Dudakları yumuşak ve sıcak, ağzı sıcak ve ıslak. Dilimi dudaklarının arasından kaydırıyorum ve kendi dilimi onunkinin etrafında döndürüyorum. Ağzımın içinde inliyor ve sırtını dikleştiriyor, vücudu benimki gibi bir teması arzuluyor.

Ama bunu yapacaksak, benim yöntemimle yapacağız. Ve acele etmeye hiç niyetim yok.

Öpüşmeyi keserken ellerini bırakıyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. Nefesimizi tutmak ve beynimizin dağılan parçalarını bir araya getirmek için birlikte mücadele ediyoruz.

"Bu işe yarar," diyor kıkırdayarak.

Ayağa kalkıyorum ve geri çekiliyorum. Bedenim ihtiyaç ve enerjiyle uğulduyor - neredeyse olacakların beklentisiyle dolup taşıyor. *Umarım*.

Parlak bir şekilde gülümsüyor, devam etmeye hevesli. Ama yine onu yavaşlatmak zorundayım. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?" Ona soruyorum.

"Evet, öyleyim."

"Ya birimiz diğerine aşık olursa?" Ben sorarım. "O zaman ne olacak?"

Önünde duruyorum, onu o elbiseden çıkarmaya hazırım. Her nasılsa, kendime hakim olmanın bir parçasını buluyorum ve hayatım pahasına ona tutunuyorum.

Sırıtıyor. "Sana aşık olmayacağım, Banks." Ben de ona gülümsüyorum. "*Ben kendimden bahsediyordum.*"

Nefesini içine çekiyor, kürek kemikleri duvara gömülüyor. "Bu iş bittiğinde seni istediğim için özür dilemeyeceğim," diyorum. "Beni

hâlâ isteyeceğini bilmiyorsun."
"Oh, bebeğim, biliyorum."
Yanakları pembenin güzel bir tonuna dönüşür. "Görüyorsun ya, orgazmın güzelliği de bu, Banks. Boşaltır

tüm bu arzuyu içinden atabilirsin ve hayatına devam edebilirsin."

"Ama görüyorsun ya *Sara, bu* benim için o kadar kolay değil.

Seninle değil." "Ben... Ne dediğini anlamıyorum."

Sırıtıyorum. "Biliyor musun? Ben de inanmıyorum. Bu kelimelerin ağzımdan çıktığına inanamıyorum. İnan bana, söylediğim sözler söz konusu olduğunda beni şaşırtmak için çok şey gerekiyor çünkü düşünmeden bir sürü aptalca şey söylüyorum."

Gülüyor, savunması dağılıyor.

"Ama bilmiyorum. Sende bir şeyler var," diyorum. "Hiç mantıklı gelmiyor çünkü benim sikimden başka bir şey istemediğin çok açık."

Kıkırdıyor, sesi kalbimi ısıtıyor.

Yüzümde patlayacak, tutunacak bir şey arıyor. Zırhımda, bu işten sıyrılmak için kullanabileceği bir çatlak arıyor. Ona bu fırsatı vermeyeceğim.

Ona düşünme fırsatı vermek için bir adım geri çekiliyorum.

"Bunun aramızdaki her şey olmasını istemiyorum. Bunun *bir* parçası olmasını istiyorum," diyorum. Yüzüne bir sırıtma yerleşiyor. "Bununla ne yapacağımdan emin değilim."

"Bununla bir şey yapmak zorunda değilsin. Seni hiçbir şey için zorlamıyorum. Yani, sahte nişanlın olacağım, ama hepsi bu."

Gülüyor.

"Ama şunu bil ki yarın olduğunda seninle çok ama *çok* ilgileneceğim. Şu anda olduğumdan daha fazla."

Parmaklarını yanaklarımdaki tozların üzerinde gezdiriyor.

Neden bana cevap vermiyor? Neden sessiz? Bunun bir şaka olduğunu düşünüp bana gülüyor mu?

Şaka mı?

"Beni yanlış anlama, şu anda *seninle* o kadar *ilgileniyorum ki* bu canımı acıtıyor." Ne kadar sert olduğumu hissedebilsin diye kendimi ona doğru bastırıyorum. "Sanki *gerçekten acıtıyor* gibi."

Gözlerimin içine bakıyor. "Acıyı nasıl durduracağımı bilmem iyi bir şey."

Aman Tanrım.

Kotumun düğmesini kurcalıyor.

İstediğim bu mu? Ona aşık olabileceğimi bile bile bundan kaçınmaya çalışmıyor muydum?

Derim çok gergin, sanki beklentiden patlayacakmışım gibi hissediyorum. *Beni güçsüzleştiriyor.* Parmaklarının sikimin üzerinde gezinmesi neredeyse kendimi kaybetmeme yetiyor. *Çok uzun zaman oldu*. Elbisenin ipeksi kumaşından yükselen göğüslerinin tepesini gördüğümde kendimi tutamamaya bir adım daha yaklaşıyorum. *Ve o çok ateşli.*

Siktir et. Ben sadece bir erkeğim.

"Kapıları kilitlemem gerekiyor," diyorum, yaklaşan gecikmeden dolayı inleyerek. Parmakları duraklıyor. Parmak eklemleri kasıklarıma dayanıyor. "Neden?"

"Çünkü kardeşlerimin sözünü o kadar çok kestim ki, içlerinden birinin buraya gelmesi kaderde var. Dünya böyle işliyor. Bana nedenini sorma."

"Acele edebilir misin?"

Gülümsüyorum. "Ben ön tarafı kilitleyeceğim, sen de arkayı."

Dönüyor ve koridorda hızla ilerliyor. "Kıçını kaldır, Sparkles."

Gülüyorum, yüzüme bir gülümseme yerleşiyor ve ön kapıya yöneliyorum.

16

Sara

"AMA şunu bilmelisin ki, işimiz bittiğinde seninle çok ama çok ilgileneceğim. Şu anda olduğumdan daha fazla."

Kilit bir *klik* sesiyle döner.

İçim yanıyor; düşünceler, olasılıklar ve duygulardan oluşan kaotik bir karmaşa baş döndürücü bir deneyim yaratmak için birbirine çarpıyor. *Sevdiğim tek duygu türü.*

Damaris'in elbisesinin altını yerde sürüklenmesin diye toplarken Banks'in sözleri aklımdan geçiyor. Bununla gerçekten ne demek istediğini bilmiyorum.

"Bunun aramızdaki her şey olmasını istemiyorum. Bunun bir parçası olmasını istiyorum."

Gözlerindeki yoğunluk, bunu cinsel olmayan bir şekilde kastettiğine inanmamı sağlıyor - çok da arkadaşça görünmeyen bir şey inşa etmeye başlamak istiyor gibi.

Beklenti midemde kabarıyor, yerdeki havalandırmadan üflenen klimaya rağmen tenimi ter basıyor.

Henüz fazla düşünme Sara. Önce tadını çıkar.

Banks köşeyi dönüyor. Gamzesi yanağının derinliklerine yerleşir.

Bu çok hoşuma gidecek.

Parmağıyla işaret ediyor. "Buraya gel."

Kelimelerden mi, gözlerindeki ateşten mi, yoksa dudaklarındaki nazlı gülümsemeden mi bilmiyorum ama midemdeki düğümün patlamasına neden oluyor. Ben daha hızlı hareket ettikçe sırıtışı daha da genişliyor ve önüne geldiğimde nefes nefese kalıyorum.

Ona ulaşır ulaşmaz kalçalarımı kavrıyor. Daha önce yaptığımız koreografili bir dans gibi, beni kaldırdığında zıplıyorum. Bacaklarım beline dolanıyor. Elbise kalçalarımda toplanıyor, ince askıları kollarımdan aşağı kayıyor. *Elbise de üzerimden çıkmak istiyor.*

Beklentim heyecana dönüşüyor ve ağzı benimkine çarpınca kıkırdıyorum. Parmaklarım yüzünü avuçlamadan önce dağınık saçlarını tarıyor. Yüzünü kendime doğru tutarken kirli sakalları avuçlarımı çiziyor.

Oturma odasına doğru dönmeden birkaç dakika önce alt dudağını ısırdığımda inliyor. Beni tutup kendine doğru bastırırken parmakları kıçıma giriyor.

"Duş almalıydım," diyor Banks öpücükler arasında. Beni de yanına alarak kanepeye uzanıyor. "Bunu çok iyi planlamamıştım."

Kucağına oturdum, açıklığımı kasıklarına doğru salladım. Sertlik ve kotun şişmiş etime sürtünmesi arasında, sadece bundan bile boşalabilirdim.

"Her şeyi çok iyi planlıyor musun?" Gülümseyerek soruyorum.

Ben ona sürtünürken elleriyle belimi sıkıyor. "Evet, aslında biliyorum. Mobilyaları taşımaktan kaçınmayı planlayabilirim."

"Ben saçmalık diyorum."

İnliyor, ben kollarımı elbisenin askılarından kurtarırken bana karşı esniyor. Üst kısmı yukarıda kalıyor ve göğsümü zar zor örtüyor.

"Ashley'nin yardımına ihtiyacı olduğunda hemen atladın," diyorum saçlarımı başımın tepesine doğru çekip bileğimden bir bağla sabitleyerek.

Başını mindere yaslıyor ve mavi gözleri parlayarak bana bakıyor. "Bu özel bir durumdu."

Hareket etmeyi bıraktım. "Öyle mi?"

Kalçalarıma bir daire çizdiriyor. "Birisi o mobilya taşıma macerasına çoktan bağlanmıştı."

"O kişiden nefret ettiğini sanıyordum."

Sırıtıyor ve bu, içimde erimeyen her şeyi yok ediyor. *Bir erkek nasıl hem seksi hem de sevimli olabilir?*

Banks ellerini köprücük kemiğime ve sonra boynumun yanlarına doğru kaydırıyor. Başparmakları kulaklarımın hemen arkasına bastırıyor ve nasırlı elleri başımın arkasını sarıyor. Onu öpmek için dizlerimin üzerine yükseldiğimde sırıtıyor.

Omuzlarını tutuyorum, avuçlarımın altındaki kalın kasları hissediyorum. Beni tembelce, tatlı tatlı öpüyor - sanki dilinin her bir darbesi ya da dudaklarının her bir baskısı kasıtlıymış gibi. Sanki bana bunun sonuçtan çok o anla ilgili olduğunu söylemeye çalışıyor. Deneyim. Her ne yapıyorsak onun eylemi.

Çünkü bu sikişmek değil. Bu tamamen başka bir şey ve korkunç olan şey bundan nefret etmiyor olmam. Hem de *hiç*.

Parmak uçlarını kollarımda gezdiriyor ve arkasında tüylerimi diken diken eden bir iz bırakıyor. Elbiseyi kaldırıyor ve ellerini kumaşın altına kaydırıyor. Dili alt dudağımdan geçerken nefesimi tutuyorum ve kıç yanaklarımı tekrar kavrıyor.

"*Siktir,*" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. Uzaklaşıyor, gözleri vahşi. "Söyle bana. Dün gece gömleğimin altında bir şey var mıydı yoksa böyle miydin?" Beni tekrar sıkıyor.

Yaramazca sırıtarak ona bakıyorum. "Bilmek istemez miydin?"

Kıkırdıyor. "Dün geceyi bilmemek iyi bir şey miydi yoksa kötü bir şey miydi emin değilim."

"Sanırım istediğin sonuca bağlı," diyorum ellerimi saçlarında gezdirirken. "Dün gece seni dinledikten sonra, sanırım istediğini elde ettin. Yani bence bu iyi bir şeydi. En azından senin için."

Gözlerini deviriyor. "Neden senin için iyi olan her şey hep biraz acı verici

oluyor?" Kıkırdıyorum, arkama yaslanıyorum.

Elleri, başparmakları yarığımın iki yanına gelene kadar kalçalarımın etrafında kayıyor.

Oda sallanıyor ve ben sabit durmak için omuzlarına sıkıca tutunuyorum. "Ne gibi?"

"Oh, pizza sipariş ettiğinizde peynirin gerçekten yapışkan ve erimiş olması gibi. İşte o zaman en iyisidir ama aynı zamanda sizi cehennem gibi yakar."

Kalçalarımı birbirinden ayırırken gülüyorum. "Sabırlı olup bekleyebilirsin."

"Beklemek abartılıyor."

Kalbim küt küt atıyor. "Bu gece çok sabırlı görünüyorsun." "Sabır bir erdemdir."

"Sinir bozucu biri."

Sırıtıyor. "Dürüst olacağım, amın yüzüme bu kadar yakınken nasıl bu kadar sabırlı olabildiğimi bilmiyorum."

Sikeyim. Ben.

Parmağı ıslaklığımın arasından kayarken bunu zar zor fark edebiliyorum.

"*Ooh,*" diyorum, tıslayarak nefes alıyorum ve bacaklarımı yakacak kadar açıyorum. "İşte şimdi bir yerlere varıyoruz."

Sırıtışı yavaş ve çok seksi. "Tamam. Söyle bakalım. *Oraya* ne kadar hızlı varmak istiyorsun?"

"Şimdi harika *olur-ah,*" diyorum, bir parmak içime dalıyor ve diğeri klitorisimi buluyor. "Evet. Şimdi."

Kıkırdıyor, şişmiş tomurcuğuma yavaşça, küçük daireler çizerek masaj yapıyor. "*Gerçekten* ne istediğimi biliyor musun?

gibi mi?"

Mırıldanıyorum, yumuşak dalgalar halinde içimde yuvarlanan zevkle gözlerim kapanıyor.

"Yüzünüzün pembeleşmesini izlemek ve bunun amınızın rengiyle eşleşip eşleşmediğini merak etmek," diyor.

Yüce Tanrım. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Dokunuşunu geri çekiyor. Ama ben itiraz edemeden elbisemin üst kısmını aşağıya çekiyor. Hızlı ve sert hareketle dikişler çatırdıyor.

Bir memeyi ağzına götürürken "Kırma onu," diye bağırıyorum. "Bu annenin."

Dişlerinin arasında bir meme ucunu tutuyor ve sırıtarak bana bakıyor. "Sorun değil. Hiçbir şeyin kırılmadan geri gelmesini beklemez. Güven bana. Yılların tecrübesi."

Gülüyorum ama anında bir tıslamaya dönüşüyor. "*Banks.*"

Diliyle meme ucuma dokunurken diğerini parmaklarının arasında yuvarlıyor. Bacaklarımdan aşağı ıslaklık damlıyor, kalçalarım yapış yapış.

O. Zar zor. dokundu.

Bana. Bunu nasıl

yapabiliyor?

Düşüncelerim bir mil hızla ilerliyor, ama hiçbirine özellikle odaklanamıyorum. Bu yeni bir bölge - telaşsız ... ve tatlı. Ne kadar zamandır bu işi yapıyoruz ve her şey *benimle* ilgili.

Ne kadar garip.

Başımı arkaya yatırıp göğsümü Banks'e doğru itiyorum. Yalıyor, ısırıyor ve daha sert ve daha hızlı sıkıyor.

-Sanki onlar da rahatlamak için can atıyormuş gibi kalçaları yukarı kalkıyor.

Geri çekiliyor ve elbisemi topluyor. Bana bakışı saf bir sıcaklıktı.

Etrafında dolanıp kanepeye uzanırken yüzünde pis bir gülümseme beliriyor. Kaşlarım birbirine çarpıyor, ne olup bittiğinden emin değilim, ta ki artık emin olmayana kadar.

Beni öne, yüzüne doğru iterken hızlı bir nefes alıyorum. Hâlâ ona sarılmış durumdayım ve belinden *başının üzerine* geçmek için çok az çaba sarf ediyorum.

Ağzını amıma yaklaştırdı. *Oh. Aman Tanrım. Tanrım.*

Banks bir eliyle elbisemi kalçamdan tutuyor ama ben ona *bir iyilik* yapıp -bana mı? Sırıtıyor.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki seksimdeki nabız atışlarını hissedebiliyorum. Banks beni ona doğru itiyor. Uyuyorum.

Bakışlarımı tutuyor, bir parmağını yavaşça yarığımın içinde gezdiriyor. Çok ıslak, onun için çok hazır. "Benden ne yapmamı istiyorsan, tek yapman gereken istemek," diyor, sesi hırçın. "Sen asla
sana ne verilirse onu almak zorundasın. Bunu biliyor musun?" Her şey sıkılaşıyor - göğsüm, çekirdeğim, *kalbim.*

O anın yan yana gelişi nefesimi kesiyor. Gözlerindeki tatlı, savunmasız bakış. Sözlerindeki sert, çiğ tını. Parmaklarının vücuduma yavaşça girip çıktığını hissediyorum. *Ve tüm bunlar dudakları ağzıma birkaç santim uzaklıktayken oluyor.*

Bu adam beklediğim gibi biri değil. Her yönden daha fazlası. Ve bu biraz korkutucu.

"Eğer bir erkek sana dokunabildiği için ne kadar şanslı olduğunu anlamıyorsa, ona izin verme," diyor parmağını benden çekerken bükerek. "Ama ben biliyorum, o yüzden izin ver."

Gülüyorum, göğsüm o kadar daralıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. "Ama sen de şanslısın," diyor göz kırparak.

Bilmiyor muyum-oof.

Dilini klitorisime değdirirken vücudum yüzüne doğru sarkıyor. Ağzına almadan önce zonklayan tomurcuğu daire içine alıyor.

"Banks!"

Yoğunluk dalgaları beni gerçeklikten koparırken oda bulanıklaşıyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, tekrar fiske vurarak.

"Evet," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Bir parmak, sonra iki parmak ekliyor, beni yavaşça, sonra daha hızlı okşuyor - sert, yumuşak ve kaba. Eline karşı sürtünüyorum ve boştaki elimle yüzünü bana doğru bastırıyorum. Devam etmesi için onu zorluyorum. *Daha fazlası için yalvarıyorum.*

Banks görevi anlıyor.

Bir ritim bulmadan beni çalıştırıyor. Beni sınırda ve çılgınca tutuyor, parçalanmaya hazır. Asla durmayan şey, ağzının amıma karşı sürekli teması. Ağzı emerken ve öperken havayı dolduran sesler beni tek başına boşaltabilir.

Terli avuçlarımda sıkarak elbisemi tekrar elime alıyorum. Kalçalarım ağrıyor. Göbeğim o kadar sıkıyor ki irkiliyorum.

Bana baktığını görmek için aşağı bakıyorum, gözleri o kadar katıksız bir şehvetle dolu ki inliyorum.

"Sen," diyor klitorisimi öpmeden önce. "Sensin." Tekrar öpüyor. "Çok güzel." Bir arada tutmak için nafile bir çabayla gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Parmakları pürüzsüzce, derinlemesine girip çıkıyor, fiziksel bir tepkiyi tetikleyen her noktaya çarpıyor ve büküyor. Kafam çok fazla duyguyla dolup taşıyor, aynı anda olan her şeyi kaydedemiyorum.

Sonunda içime dalıyor ve dişlerini nazikçe yumruma bastırıyor. *Oh lanet olsun.*

Haykırıyorum, başım geriye düşüyor ve gözlerim orgazmın yakıcı yoğunluğuna karşı kapanıyor.

Bacaklarım titriyor, bedenim sarsılıyor. Ve Banks'in yüzünün bacaklarımın arasında olduğunu her hatırladığımda, başka bir zevk dalgası beni sarsıyor.

"Yapamam," diyorum, kumaşı bırakarak. Onu örtüyor. Ellerimi kolçağın üzerine koyup geriye

doğru bastırıyorum, sızlanıyorum. "*Lütfen*. Artık yapamam."

Parmaklarını çeker ve elbiseyi başından uzaklaştırır.

Yüzü parlıyor, benim doruk noktamla kaplanmış. Şişmiş dudaklarındaki gülümseme, binlerce güneşin gücüyle gelen o olsaydı daha tatmin edici olamazdı.

Hayat yeniden içime akarken memnuniyetle gülüyorum ve tekrar kalçalarına doğru kayıyorum.

"Doğru olan şey, çünkü asla varsaymamalısınız, beğenip beğenmediğinizi sormaktır." Sırıtıyor. "Ama hoşuna gittiğine eminim."

Kıkırdarken göğsüm titriyor. "Kardeşlerinin şu anda seni görememesi iyi bir şey."

Kaşlarını kaldırıyor. "Neden?"

"Çünkü bu Sparkles'a yepyeni bir tanım getiriyor."

Gülüyor, doğruluyor. Ondan uzaklaşıyorum, ama temas eksikliği sadece bir an sürüyor. Beni kucaklıyor ve ayağa kalkıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Vücudum birden ağırlaştı ve yoruldu.

"Benim duşa ihtiyacım var, senin de temizlenmen gerek."

Koridordan aşağı inmeye başlıyoruz.

"Ama iyiliğinin karşılığını vermem gerekiyor," diyorum ona gülümseyerek.

Kapı aralığında durur ve sırıtır. "Merak etme. Yapacaksın."

Beni etkileyen kelimeler değil. Sırıtışı bile değil. Söyleme şekli, Banks'in her şeyi yapma şekli. Ses tonunda bir şakacılık var ama aynı zamanda başka bir şey daha var. Kendine güven. Dürüstlük. Seksi ve eğlenceli bir karışım.

Tipik bankalar. Pazarlık ettiğinizden daha fazlasını alırsınız.

"Sabırsızlanıyorum," diyorum ve çekincelerimi bir kenara bırakıyorum. Göz kırpıyor ve beni küvete taşıyor.

17

Banks

Sara'ya bir havlu uzatarak, "Buyurun leydim," diyorum.

Uzattığım kollarıma girerken gülüyor ve ben de onu havlunun içinde yutuyorum.

Sonsuza dek aklımda kalacak olan kırmızı elbisem kapının yanındaki askıda duruyor. İş kıyafetlerim yere saçılmış ve botlarım kot pantolonlarımla karışmış. Fayans zeminde son bir saat içinde sıçrayan su birikintileri var.

Çamaşır dolabından bir havlu daha alıp saçlarını örtüyorum. Ben doğru yapmaya çalışırken ama epik bir şekilde başarısız olurken kıkırdıyor.

"Pekala," diyorum geri çekilerek. "Başındaki o şeyle Rahibe Teresa'ya benziyorsun ama yere damlamayacaksın."

Sırıtıyor. "El emeğiniz takdire şayan."

Gözlerimi kısıyorum.

"Hepsi senin eserin," diyor göz kırparak. "Oldukça etkileyicisin, Sparkles."

İnledim. "Sen de mi?"

Dirseğini karnıma doğru itiyor. İyi bir izlenim bırakmaya devam ettiğimden emin olmak için son anda esniyorum. "Evet, ama en azından benimki parıltıdan bahsetmiyor."

"Beni istediğin zaman parlatabilirsin."

Kıs kıs gülüyor ve beni koridora kadar takip ediyor. Yatak odama doğru ilerliyorum ama beni takip etmediğini fark ediyorum. Kapı aralığında durup omzumun üzerinden baktığımda midem geriliyor.

Alt dudağı dişlerinin arasında. Gözleri tereddütle dolu. "Ne yapıyorsun?"

Ona soruyorum. Ne yaptığını bilmeme rağmen.

"Seks istiyorum, ama onunla birlikte gelen diğer saçmalıkları değil. Sadece midem kaldırmıyor."

"Hadi," diyorum, odama girerken.

"Sonra görüşürüz."

Köşeden kafamı uzattım. Hareket etmedi, bu da bana gelmek istediğini söylüyor. Sadece gergin.

"Evet, senin buraya girmen için gereken üç saniye gibi bir sürede,"

diyorum. Temiz bir şort bulmak için dolabımı karıştırıyorum.

"Pijamalarım odamda," diyor. "Giyecek bir şeye ihtiyacım var."

Yığından bir gömlek koparıyorum -Pippa ile ayrı oldukları gece Jess'ten aldığım gömleği hatırlayarak

-Ve koridora götürdüm. Ona fırlatıyorum.

Onu yakalıyor, sanki bir bombaymış gibi elinde tutuyor. "Nedir bu?"

"Bir gömlek."

"Ne için?"

Gözlerimi deviriyorum. "Uyuman için."

Gülümsememeye çalışıyor. Neyse ki başındaki havlu sallanıyor ve yanaklarındaki sırıtmayı silebilecek kadar uzun süre yüzünü gizliyor.

Kendiniz olun. Hayatımda şunu öğrendim: Özgün bir şekilde kendiniz olduğunuzda, yolunuza çıkması gereken her şeyi kendinize çekersiniz. İşe yarıyor. Söz veriyorum.

Tamam... *Normalde ne yapardım?*

İç çekiyorum. Sorun şu. *Normal diye bir şey yok*. Bir süredir kız arkadaşım olmadı. Orada burada takılıyorum, biraz eğleniyorum, ama takılacak bir gömlek bulmaları konusunda endişelenmek? *Bunu* daha önce yapmış mıydım?

Bu Sara ve ben onun rahat olmasını *istiyorum. Mutlu olsun*. Yani ...

"Akşam yemeğini dışarıdan sipariş etmemiz gerekecek," diyorum. "Tabii Jess'in evine gizlice girmek istemiyorsan. Garajdaki dondurucuda fazladan ısıtılmış pizza bulunduruyor. Son pepperoniyi geçen hafta sonu almıştım, yani markete gitmedilerse muhtemelen sosis ve mantarla idare edeceğiz."

Gülüyor. "Dışarıda yemeye devam edemeyiz."

"Neden?"

"Pahalı ve beş parasızım. Bunu biliyorsunuz. Bu yüzden buradayım."

Sırıttım. "Oral için buradasın sanıyordum, ama tamam."

Eğlenerek başını sallıyor.

"Neyse, yine Shade House burgerleri mi?"

diye sordum. İç geçirdi. "Sen ödüyorsun."

"Tabii ki."

Havlumu bırakıyorum ve şortumu giyiyorum. Şortu kalçalarıma yerleştirirken bakışları benimkilere sıkıca tutunuyor. Aklında bir şey var, muhtemelen hoşuma gitmeyecek bir şey. Bunu anlayabiliyorum. Bunu çok sık anlıyorum.

"İşleri karmaşıklaştırmak istemiyorum Banks."

"Güzel. Ben karmaşık bir adam değilim."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Erkeklerle kalmak

istemiyorum." "Güzel. Çünkü ben de kadınlardan benimle

kalmalarını istemem."

Gözlerinde yavaşça bir ışık belirir. *Tatlı kız.*

Mutfağa doğru ilerliyorum, ilerlerken sadece başının üstünü öpmek için duraklıyorum.

"Bir içki ister misin?" Yenilgiyle iç geçiriyor. *Vay be*.

Omzumun üzerinden, "Telefonumu alacağım, böylece siparişimizi verebiliriz," diyorum. "Döndüğümde yatağımda ve tişörtümün içinde ol."

"Peki ya değilsem?"

Bir adımı bile kaçırmam. "O zaman gelip seni bulacağım ve oraya geri götüreceğim. Neden bunu ikimiz için de basit tutmuyorsun?"

Yüzünü kurtarmak için alay ediyor. Ama yere hızla vuran ayaklarının sesi daha da azalıyor, bu da odama doğru gittiği anlamına geliyor.

Bir nefes verip telefonumu buluyorum. Sonra iki su ve ödünç aldığım bir paket kurabiyeyi aldım.

Pazar günü annemlerden alıp geri döneceğiz.

Umarım içimdeki yalpalamayı değil de kendime olan güvenimi yansıtıyorumdur. Genelde bu kadar iddialı değilimdir. *Yaşa ve bırak yaşasın*. Ama çok net olmazsam ve ona bu işten sıyrılması için çok fazla hareket alanı verirsem, bildiği şeye geri döneceğini biliyorum. Bu da bir ilişkide derinlik ihtimalinden kaçmaktır. Yani... bir ilişkiden tamamen kaçmak.

Gidiyorum.

Eğer gerçekten gitmek isteseydi, elbette izin verirdim. Ona yardım ederdim. Ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Bence istenmeyi seviyor.

"Al bakalım," diyorum ve kurabiye paketini yatağın üzerine, onun yanına atıyorum. "Bunu bir aperatif olarak düşün."

Onu yatağımın ortasında, battaniyeler sadece göğsünü örtüyorken gördüğümde kalbimin nasıl çarptığına bakmamaya ya da büyütmemeye çalışıyorum. İçkileri komodinin üzerine koyuyorum ve battaniyelerin üzerine, onun yanına uzanıyorum.

Bana bir kurabiye ikram etti. "Senin yatağında yatmak garip." "Neden?"

"Bilmiyorum."

Kurabiyeyi alıyorum. "Artık senin sahte nişanlınım. Burada rahat etmelisin."

Gülümsemesi yumuşak. Yüzündeki gülümsemeyi seviyorum.

"Gerçekten benimle gelmek istiyor musun?" diye soruyor, bir çikolata parçasının kenarını kemirirken. "Evet. Özellikle de o elbiseyle gideceksen."

Kıkırdıyor. "Ya diğerini giymem ya da önce onu temizletmem gerekiyor. Her halükarda kuru temizleme yaptıracağım."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette. Sanırım. Yani, cevap vermeyebilirim ama sorabilirsiniz."

Yeterince makul. Yastıklara yaslanıyorum. "O suratlı herifin sana bunu söylemesi seni neden bu kadar rahatsız etti?"

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Maddox geçen gün köpek almamam gerektiğini söyledi çünkü kendimi zar zor hayatta tutabiliyorum."

Gülüyor.

"Doğru olsa da, duygularımı incitmeyeceğini bildiği için böyle söyledi. Ve bunu biliyor çünkü beni tanıyor."

"Tamam..."

Nefesimi üflüyorum. "Peki seni rahatsız eden 'eş olamama' meselesi neydi?" "Ne fark eder ki?"

"Çünkü seni anlamak istiyorum ve bu da başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor."

Nefesimi tutuyorum, ya kalkıp gideceğinden ya da bana siktirip gitmemi söyleyeceğinden eminim. Ama sürpriz bir şekilde ikisi de olmadı.

Kurabiyesinden küçük ısırıklar alıyor ve gözlerini odanın diğer ucuna dikiyor.

"İstemiyorsan buna cevap vermek zorunda değilsin," diyorum. "Sadece merak ettim." "Benim merak ettiğim ne biliyor musun?"

"O da ne?"

Başını bana doğru çevirdi. "Bu konu hakkında hiç düşünmedim. İçgüdüsel olarak beni kızdırdı ama nedenini hiç düşünmedim."

Merak ediyorum ve bastırmak istiyorum ama düşüncelerini toparlaması için ona alan tanıyorum.

İstediğimi elde edene kadar insanların peşinden koşma taktiğim burada işe yaramayacak. Ve garip bir şekilde ben de istemiyorum.

Sonunda derin bir nefes aldı. "Bence her şeyden önce söylediğim şey çok aptalcaydı."

"Katılıyorum."

"Ama aynı zamanda..." Kaşlarını çatıyor. "Sanırım bu beni gerçekten kızdırıyor çünkü Joshua benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor ama beni iğneleyebildi. Gerçekten korkuttu ve bunu bilerek mi yaptı yoksa şansı mı yaver gitti bilmiyorum."

Çok yalnız görünüyor. *Gerçekten benden uzaklaşıyor mu? Kasıtlı mı? Yoksa alışkanlık mı?*

Avucumu onunkinin yanına koyuyorum ve serçe parmağını benimkiyle çarpıştırıyorum. O parmağını yana doğru uzatıyor, ben de benimkini üzerine koyuyorum. *Bu daha iyi.*

"Neden korkuyorsun?" Şansımı zorladığımı biliyorum ama ya şimdi ya hiç.

Uzun, derin bir nefes alıyor. "Belki de haklıdır diye korkuyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Bana hüzünle gülümsüyor. "Bu konuda nasıl konuşacağımı gerçekten bilmiyorum."

"Sadece ağzınızı açarsınız ve kelimelerin akmasına izin verirsiniz. Ben bunu her zaman yapıyorum. Bazen işe yarıyor, bazen yaramıyor." Göz kırpıyorum. "Yine de iyice düşünmeden bir düzine tavuk sipariş etmenizi tavsiye etmem."

Kahkahası hafif ve küçük ama orada. Ve bu yeterince iyi.

Nefesini dışarı üflüyor. "Çok konuşan birine göre, birçok şey hakkında oldukça emin değilim - aslında çoğu şey hakkında."

"Ne gibi?"

"Sanki... Bundan bahsettiğime inanamıyorum," diye mırıldanıyor.

Serçe parmağını kendi parmağımla okşuyorum. Sanki onları görmek ona güç veriyormuş gibi onlara bakıyor.

"İnsanlarla nasıl bağ kuracağımı bilmiyorum," diyor usulca. "Annemle bağ kurup kuramadığımı bilmiyorum ve bu beni her gün deli ediyor. Onunla ilgili hiçbir anım yok, partilerde insanlar en sevdikleri anne hikayelerini paylaştığında anlatacak hiçbir hikayem yok."

Ah, Sara. Ona sarılmak ve öpmek istiyorum ama bunu yaparsam konuşmayı kesecek. Ve yaralarını iyileştirmek istediğim kadar, onları boşaltma şansına sahip olmasını da istiyorum. *Onları bana ver. Onları senin için taşıyacağım.*

"Babam harikaydı," diyor. "Ama askerdi ve çok fazla kucaklaşma ya da sevgi sözcükleri yoktu. Ve bu iyi bir şey. Bu işin doğasında var. Ama sonra Sabrina ile evlendi ve birdenbire her ikisini de yapabilme yeteneğine sahip oldu."

Kaşlarını çatıyor ve çok... üzgün görünüyor. Tekrar parmaklarımıza bakıyor ve ben sadece bekliyorum, çünkü daha fazlası olduğunu hissediyorum.

"Sabrina'yla ve sonra Bethany'yle sıcakkanlıydı, hatta sevimli olduğunu bile düşünebilirdiniz. Ama benimleyken bunu hiç yapmadı."

Ve işte orada. *Kahretsin.*

Kolumu omuzlarına doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Bir elini göğsüme koyuyor ve çekilmeye bile çalışmıyor.

Ailem kucaklayıcıdır. Ailem, Foxx hariç, sıcak ve dokunaklıdır - bazen çok fazla. Ama Sara hiçbir zaman benim kanıksadığım düzeyde bir şefkate sahip olmadı.

Onun için göğsüm sızlıyor. Keşke bunu nasıl düzelteceğimi bilseydim. Düzeltirdim.

"Arkadaşlarımı seviyorum," diyor. "Ve Ashley'nin annesi Gretchen'ı. O olmasaydı bana ne olurdu bilmiyorum. En azından o beni kandırmaya çalıştı." Kıkırdıyor. "Sabahın ikisinde geceliğiyle bir partiye gelir ve check-in yapmadıysam ya da evine gelmediysem beni bulurdu."

Gretchen için Tanrı'ya şükürler olsun.

Bana karşı yutkunuyor. "Sanırım hiçbir zaman bir ailem ya da bir bağlantım olmayacağından korkuyorum.

Çünkü ben hiç sahip olmadım. Ama ben de sahip olmaya çalışmaktan çok korkuyorum çünkü ya başarısız olursam? Ya korkularımın haklı olduğunu kanıtlarsa ve ben nasıl yapacağımı bilemezsem..." Bana bakıyor. "Sanırım *eş* olmak için. Peki ya diğer herkes zaten biliyorsa?"

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Ne olursa olsun, müstakbel sahte karım olarak mükemmel bir iş çıkarıyorsun."

Tüm vücudu gevşiyor. Yanağını bir kez daha bana yaslıyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu konuda çok kötüyüm. İşler sarpa sardığında, caddenin karşısına geçip herkesin ne yaptığına bakarak dikkatimi dağıtıyorum. Ama Sara'nın böyle bir seçeneği yok.

Yani bunca zamandır sadece o mu vardı? Ne kadar yalnızım.

"Neden bu konuda kimseyle konuşmuyorsun?" Ben soruyorum. "Ashley ya da Becca ile konuştun mu?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Beni sevdiklerini biliyorum, onlar en iyiler. Ama birinin beni gerçekten önemsediğini hayal etmek çok zor."

"Önemsiyorlar. Sana söz veriyorum umursuyorlar." Omzunu sıkıyorum. "Ve ben de önemsiyorum." Sanki beni başından savıyormuş gibi gülüyor.

"Annemin de umurunda olacak," diyorum inleyerek. "Hayatının ortasında her şeyi düzeltmeye çalışmasını istemiyorsan ona bunlardan hiç bahsetme. Bu büyük bir uyarı."

Oturuyor, battaniyeyi göğsüne bastırıyor. Gözleri parlıyor. "Annen, sarı kâsesine sahip olduğun için ona bir sürü çim bakımı borçlu olduğunu söylemeni istedi."

Başımı yastıklara yaslayıp inliyorum. "Buna sahip olduğumu gerçekten düşünmemiştim." "Gerçekten de vardı."

"Ugh. Tamam." Nefes veriyorum ve gözlerimi tekrar Sara'ya dikiyorum. "Ama bana yardım etmek zorundasın." "Bana mı? *Neden?*"

"Çünkü onu içeri aldın."

Gülüyor. "Her şekilde içeri girecekti. Ve ben onu içeri almadım. Öylece içeri girdi."

Bu açık kapı politikasından artık gerçekten hoşlanmıyorum.

"Yemek siparişi verecek miyiz, vermeyecek miyiz?" diye soruyor.

Ona telefonumu fırlatıyorum. "Hamburger ve patates kızartması alacağım." "Dün gece de bunu yedin."

"Ben de bunu seviyorum."

Gözleri kapüşonlu. "Yani sevdiğin şeyi seviyorsun ve sık sık seviyorsun?" "*Sık sık.*"

Mırıldanıyor. "Artık benim sahte nişanlım olduğuna göre bu iyi bir şey." "Ve sen de benim yeni en iyi arkadaşımsın."

Ben daha düşünmeden kelimeler ağzımdan dökülüverdi. *Tekrar.*

Kahretsin, bunu yapmayı bırakmalıyım.

Ama düşündükçe daha çok hoşuma gidiyor. Daha mantıklı geliyor. Yeni bir en iyi arkadaşa ihtiyacım olmasının yanı sıra -teşekkür ederim *Ashley*- Sara'yla güven inşa etmeme de yardımcı olacak.

Bir kez göz kırpıyor. Sonra iki kez.

"Bu bir takas," diyorum. "Al ya da bırak."

Yaramaz bir sırıtış dudaklarını gıdıklıyor. "Çıkarları olan arkadaşlar mı?"

Onu tuttum ve kendime çektim. "Ne kadar istersen." "Anlaştık."

Kahkahalarını öpücüklerle bastırıyorum ve akşam yemeğini unutuyorum.

18

Sara

Ben: Buradayım.

Bankalar: Yan kapıdan girin.

Ben: Tamam.

Carmichael Classics binasının etrafında yürüyorum ve Banks'i kapıda dikilirken buluyorum. Beni gördüğüne sevinen parlak gülümsemesi, gülümsememin kulaktan kulağa yayılmasına neden oluyor.

Onunla aramızdaki bu şey tam bir çılgınlık. Bu sabah üç saat uyuduktan sonra uyandım çünkü bütün gece eski filmleri izledik, gece yarısı Jess'in garajından çaldığı soğuk pizzayı yedik ve kanepedeki aktivitelerimizi tekrarladık.

Sanırım hayatımda yaşadığım en eğlenceli şey bu. Bu başlı başına bir mutluluk ama aynı zamanda biraz da korkutucu. En azından onu görene kadar korkutucu. Sonra içimdeki yalpalama duygusu bir kenara atılıyor.

"Bugün çok uzun sürdü," diyor suratını asarak.

Ama ona ulaşır ulaşmaz kaşları çatılıyor ve ağzını kabaca ama şefkatle benimkine bastırıyor.

Bir elimi göğsüne koydum ve kirli gömleğini avucumun içine aldım. Beni sonsuza kadar öpmesine izin verebilirdim. Sonunda geri çekildi.

"Demek şimdi böyle öpüşüyoruz, ha?" Sırıtarak soruyorum. "Herkes görsün diye mi?" O da bana sırıtıyor. "Seni öpmeyi bırakmamı ister misin, kanka?"

Hayır, hayır, istemiyorum.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum. "Tasha tatil için hazır mı?"

Banks inliyor. "*Tatil* demeyi kes. Bu benim en sevmediğim yeni kelime." Ben gülüyorum. "Onsuz da iyi olacaksın."

İkna olmamış gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Ama ben ikna oldum. Banks'in istese her durumda iyi olacağından eminim.

Onu dükkânın içinde takip ediyorum ve küçük bir kemerden geçerek asıl kata çıkıyorum. Oda geniş ve aydınlık, temiz, beyaz duvarlar ve büyük tepe lambaları var. Odada arabalar sıralanıyor,

bazıları yerde, bazıları da asansörlerle kaldırılmış. Şaşırtıcı derecede temiz ve düzenli; evine hiç benzemiyor.

"Burayı kim temizliyorsa evine gelsin," diyorum gülerek. "Burada yerde yemek yiyebilirsin ve ben senin mutfağında tabakta yemek yemekten endişe ediyorum."

Nefes nefese kaldı. "Burayı temizlediğimi bilmeni
isterim." Ben de ona cevap veriyorum.

"Evet," diyor. "Yani, tüm çocuklar kendi eşyalarına bakmaya ve çalıştıkları alanı temiz tutmaya yardımcı oluyor. Ama ben her zaman geç saatlere kadar kalıp her şeyin olması gereken yerde olduğundan emin oluyorum."

Bir vitrine doğru yürüyor. Kırmızı bir tutucunun içinde çok sayıda cam kavanoz duruyor ve her biri farklı vida ve cıvatalarla dolu. Her kavanozun önünde, içinde ne olduğunu belirten siyah yazılı beyaz bir etiket var.

"Bunu ben yaptım," diyor gururla. "Bunu görmek seni iyi
hissettirmiyor mu?" "Um, hayır. Ama seni mutlu ettiğine sevindim."

Bana onaylamayan bir bakış fırlatıyor. "Bazen Pazar sabahları annemlerde akşam yemeğinden önce erkenden gelip trafiğin yoğun olduğu tüm alanları süpürüyor ya da siliyorum."

"Ben ..." Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Nasıl oluyor da evde değil de burada olabiliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Burası bana evim gibi geliyor. İş ailem burada. Burada her ay birlikte yemek yiyoruz. Geç saatlere kadar kalıp teslim tarihleri üzerinde çalışıyoruz, bağırıyoruz, neredeyse ağlıyoruz ..." Kıkırdıyor. "Evde sadece ben varım."

İlginç.

Arabalar hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyorum ama biraz ilgi göstermem gerekiyor çünkü bu onun için önemli. Dün sorduğu sorular beni rahatsız etse de, bunları cevaplamam gerektiğinden şüphelendiği için yaptı. *Bunun doğru olduğunu biliyorum. Aksi takdirde bunu yapmazdı.*

Banks hakkında öğrendiğim şeylerden biri de bu. Herkesin ona verdiğinden çok daha gözlemci.

Dükkana doğru yürüyorum. *Mantıklı ne sorabilirim ki?* Sonunda gözlerim asansördeki zümrüt yeşili bir arabaya takılıyor.

"Bu ne tür bir araba?" Yukarıyı göstererek sordum.

Banks gülümsüyor. "Bu bir Camaro. Tüm zamanların en sevdiğim gövde stillerinden biri." Yüzünü buruşturuyor. "Bunu söylemekten nefret ediyorum çünkü Betsy'ye ihanet ediyormuşum gibi geliyor."

"Araban mı?" Eğlenerek sordum.

"O benim bebeğim. Ona asla bir Camaro'dan bahsettiğimi söyleme.
Yıkılır." "Söz veriyorum. Camaro'ları Betsy'den daha çok sevme sırrın
benimle güvende."

Beni yakaladı ve göğsüne çekti. Elleri sırtımın alt kısmında kilitleniyor. Kalbim ilk erkek arkadaşıyla birlikte olan bir genç kız gibi çırpınıyor ve eğer bunu çok fazla düşünürsem kendimden iğrenebilirim.

Ona çok odaklanmış olmam çok kötü. Ve buraya bir amaçla geldiğimi.

"Fotoğrafını mı çekiyorum ne?" Çenesinden aşağı bir çizgi çizerek soruyorum. "Çünkü beni böyle tutmaya devam edersen fotoğrafa olan ilgimi kaybedeceğim."

"Ve ... ile ilgilenmeye
başlayın." Kıs kıs
gülüyorum. "Pornografi."

Bir kahkaha patlatır ve cebinden telefonunu çıkararak uzaklaşır. Ekranı tarıyor.

"Anlamıyorum," diyor. "Şuna bir bak."

Omzunun üzerinden bakıyorum.

Bilinmiyor: Tavus kuşları en uzun kuyruklara ve en büyük gösterilere sahip tavus kuşlarını tercih eder. En mükemmel kuyruğa, yanardöner "göz" sayısına ve hatta simetriye sahip tavus kuşlarına ilgi duyarlar.

"BUNLARI KIM GÖNDERIYOR?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Kardeşlerim de alıyor. Elbette, Moss flamingo aldığında ben de tavus kuşu aldım." Homurdanıyorum.

"Bir aslan ya da kaplan istiyordum," diyor. "Sert bir şey. Onun yerine yanardöner tüyleri olan bir kuş aldım."

Gözlerimiz birbirine çarpıyor.

"*Işıltılı* bir kuş mu?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Bu bir tesadüf olamaz. Ama parıltı olayı beni Jess'e yöneltirdi, ama mesajları o alıyor. Kardeşlerimden başka kimse parıltı olayını bilmiyor ve onlar da mesaj alıyor."

"Foxx bile mi?"

Banks'in gözleri kısılır. "Ama bu Foxx'un yapacağı türden bir şey değil. Bu çok... eğlenceli." Gülüyorum.

Banks başını sallar. "Ama belki de öyledir. Marinada anahtarını kaybetti ve bu Foxx'un yapacağı bir şey değil. Belki de yaşlılıktan çöküyordur."

"En kolay açıklama bu."

Kanarya yakalamış kedi gibi sırıtıyor. "O piçi yakalayacağım. Bunu yapmanın farklı yollarını düşünüyordum. Aklımda bir tane var ve benim için bile biraz abartılı. Ama tüm bu tavus kuşu olayı onun kaderini belirledi."

"Ne oldu?" "Sana söyleyemem."

Nefes nefese kaldım. "Ve neden olmasın?"

"Çünkü iyi. Gerçekten çok iyi. *Beni gerçekten öldürebilecek* kadar iyi. Önceden planlanmış bir kaçış rotasına ihtiyacım olacak. Belki hayat sigortamı arttırırım."

Kıkırdıyorum. "O zaman buna değer mi?"

Gözleri parlıyor. "Kesinlikle. Mirasçım olmak ister misin? Harika bir poliçem var. On sekiz yaşıma bastığımda babam bana bir tane yaptırdı. Kendime çeki düzen vermezsem uzun süre yaşayamayacağımla ilgili bir şey."

"Paranı istemiyorum." Daha yakına eğildim. "Foxx'a ne yapacağını bilmek istiyorum." Kıkırdıyor.

"Anlat bana. *Lütfen.*"

Başını iki yana sallar. "Riske atamam. Bir araya getirmek için çok çalışmak gerekecek." "Az önce bir *araya gelmek* mi dedin?"

Uzaklaşırken kıçımı tokatlıyor ve beni inletiyor. "Şu resimleri bitirelim de seni eve götüreyim."

Evinde. Onun evi değil. Sadece... ev.

Bunu bu kadar özgürce söylemesinde ruhuma işleyen bir şey var. Sanki hoş karşılanıyormuşum gibi. İsteniyorum. Sanki orada bir yerim varmış gibi söylüyor.

Banks'le aramızdakinin ne olduğundan emin değilim. Kafamı tam olarak toparlayamıyorum. Ama biriyle bu kadar rahat hissetmenin harika bir şey olduğunu inkar edemem. Hem arkadaş hem de sevgili olduğumuzu hissetmek. Burada, onun alanında, onun en sevdiği alanda ve onun evinde olmamı istiyor.

Ve onun yatağında.

Tişörtünü çıkarıp bir taburenin üzerine atıyor.

"Geçen seferki fotoğrafçınız kimdi?" Cebimden telefonumu çıkararak soruyorum.

"Tasha."

İçim daralıyor.

Sırıtıyor. "Kıskanma. Mutlu bir evliliği var ve beni çocuğu gibi gördüğüne eminim."

"Ben kıskanç değilim."

Bana doğru yürüdü ve beni sertçe ve yüksek sesle öptü. "Olman için bir sebep yok."

Ne oldu? Ofisinde kaybolurken beynim allak bullak oldu. *Olmak için bir sebebim yok mu? Neden? Bu ne anlama geliyor?* Kafam emin olmasa da, geri kalanım umursamıyor.

Banks bir gülle geri geldi. "Tamam, Gloria ağzımda gül olan bir tane önerdi." Bir kahkaha patlattım.

"Biliyorum, biliyorum," diyor. "Ama hayranlarıma istediklerini vermek zorundayım."

"Yaşlı kadınlardan oluşan bir hayran kulübüne sahip olmanızda gerçekten tuhaf bir şey var."

Omuz silkiyor. "Turta pişiriyorlar ve bana ev yapımı öğle yemekleri getiriyorlar. Bana yakışıklı olduğumu söylüyorlar. Ve senden önce, torunlarını bana ayarlamak için yaygara koparıyorlardı."

"Benden önce mi?"

"Evet. Senden önce." Göz kırpıyor. "Biz sahte evliyiz ve ben gerçekten tek eşliyim."

Şimdi de sahte evli mi *olduk?*

Kalbim. Öyle bir sırıtıyorum ki canım yanıyor.

"Kaslarıma biraz daha parlaklık vermek için yağ getirmeyi düşündüm ama bu noktada bir parıltı kompleksim var" diyor.

Homurdanıyorum. "Filtreler konusunda oldukça iyiyimdir. Seni gerçek hayatta parıldamadan da parlatabilirim." Gözleri ısınıyor. "Beni parlatman en sevdiğim şey."

İçimde yüksek hızda bir heyecan dalgası kopuyor.

"Bu konuda biraz gergin ve deneyimsiz görünüyorsun," diyor. "Ben sadece kadınların sevdiğini bildiğim şekilde hareket edeceğim, sen de tüm fotoğrafları çekeceksin."

"Tamam," diyorum gülerek.

"İyi tarafımdan tut. Ve eğer gerçekten hoşuna giden bir açı bulursan, bana onu kullanmamı söyle." "Anladım."

Çiçeği dişlerinin arasına koyuyor ve duruşunu genişletiyor. Yan tarafa bakıyor ve bana sert çene hattının harika bir görüntüsünü veriyor. Ben tıklarken çenesi kalkıyor, iniyor, yavaş ve dramatik bir daire çiziyor.

"Oh, tam orası," diyorum, onu teşvik ederek. "Çalış. Kamerayla seviş."

Çiçeği ağzından koparıp odanın diğer ucuna gönderiyor. Gülmekten telefonu zor tutuyorum.

"Bu çekimler için onlardan gerçekten para almalıyım" diyor. "Bu birinci sınıf malzeme gibi." "Fotoğraf için sizden ücret almalıyım. En iyi işimi alıyorsunuz."

Durdu. "En iyi çalışmanı dün gece aldım."

Yanaklarımda bir kızarıklık beliriyor. "Sen öyle sanıyorsun."

"Böyle devam edersen yaşlı kadınlar istediklerinden fazlasını alacaklar." Kot pantolonunun üzerinden sikini kavrıyor. "Beni çok sertleştiriyorsun Sara."

"Bana ne yaptığını sana söylemeyeceğim çünkü bu işi halletmemiz gerekiyor." *Ve bu adamın fotoğraflarını çekerken ıslanmak istemiyorum.*

İngiliz anahtarıyla poz veriyor. Sonra bir sürüngenin üzerine uzanıyor ve farklı bir açıdan onun üzerinde durmamı istiyor. Bir arabanın önünde çömeliyor ve gömleğini tekrar giyiyor, göğsünü açık bırakıyor ve kot pantolonunun üst düğmesini çözüyor.

Bir itfaiyeci gibi direkten aşağı kayarken gülüyoruz. Ciddileşip kameraya bakarken kendimden geçiyorum. Dudaklarını yalayıp objektifin hemen üstünden gözlerimin içine bakarken dizlerimin bağı çözülüyor.

"Sanırım yeterince var," diyorum, vücudum uğulduyor. "Onlara kaç tane göndermeniz gerekiyor?" "Bilmiyorum. On mu?"

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kalanını ödeme olarak alıyorum."

Daha önce attığı çiçeği almak için döndüğümde elleri belimi kavrıyor. Temasla birlikte içim kasılıyor, onu bir kez daha arzuluyorum.

Önümdeki duvara bakarak, "Bana böyle dokunacaksan, sonuna kadar gitmeye hazır olsan iyi edersin," diyorum.

Bir omzumdaki saçlarımı tarıyor ve kulağımın hemen arkasına bir öpücük konduruyor. "Burada sikilmeye itirazın var mı?"

Amım sıkıştı. "Yapmıyorum."

Beni aceleyle döndürüyor ve birbirimize bakar bakmaz *başlıyoruz*. Eller birbirinin üzerinde geziniyor, dudaklar birbirine değiyor ve diller yalıyor. *Cinsel bir şey*.

Cehennem gibi sıcak.

Gömleğini omuzlarına itiyorum. O da hızlıca benimkini çıkarıyor. Nefeslerimiz hızlı, öpüşmelerimiz baş döndürücü. Şortumu bacaklarımdan aşağı itiyor ve külotsuz olduğumu fark edince aceleyle nefesini içine çekiyor. Beni kaldırmadan önce parmak arası terliklerimi ve iç çamaşırlarımı çıkarmaya ancak zamanım oluyor.

Bacaklarım ortasına kilitleniyor, ıslaklığım karnına doğru kayıyor. Dili ağzımın içine dalmadan önce dudaklarımın üzerinde kayıyor.

Beni dükkânın diğer ucuna taşırken nefes nefese kalıyorum. Parmaklarım yumuşak saçlarını çekiştiriyor, ona daha iyi erişebilmem için başını geriye doğru çekiyor.

Sırtım soğuk ve sert bir şeye dayanıyor. Omzumun üzerinden baktığımda bir Volkswagen'in sarı boyasını görüyorum.

Bir eliyle beni metale sabitliyor, diğer eliyle de fermuarını açıyor. O kadar sert nefes alıyorum, o kadar umutsuzca doldurulmaya ihtiyacım var ki, bunun makineye ne yapabileceğini düşünemiyorum.

Banks elini cebine atıyor ve dişlerinin arasına bir prezervatif getiriyor. Yırtarak açıyor, gözleri benimkilere yapışıyor.

Gülüyorum. "Görünüşe göre kendine biraz güveniyordun."

"İyimser." Lastiği şaftının üzerinde yuvarlıyor. "Dün gece hoşuna gitmiş gibiydi."

"Sadece *biraz-ah*!"

Hiçbir uyarıda bulunmadan içime daldı. Beni geren sikinin kalınlığı delicesine iyi geliyor. Başımı arabaya yaslıyorum ve kalçalarımı ona doğru eğiyorum.

Bir şey sırtımı ısırıyor, sert ve keskin bir şey. Ama vücudum Banks'in etrafında patlamakla tehdit edilirken buna odaklanmak için çok az zamanım var.

"Bütün gün bunu düşündüm," diyor, ikimize de uyan bir ritim bularak. "Seni unutmak mümkün değil."

İçime kayarken gülümsüyorum. Sırtım arabaya çarparak gıcırdıyor, ıslaklığımın içinde hareket eden sikinin sesiyle karışıyor.

"Plan buydu," diye takıldım. "Banks'in beni unutamayacağından emin olmak." "Görev tamamlandı."

Sevdiğim noktaya vurduğunda inliyorum. "Planın neydi?" "Birkaç planım var."

Mırıldanarak gözlerimi kapatıyorum ve zevki içime çekiyorum.

"Ne gibi?" Kalçalarımı kavrayışını ayarlıyor. "Seni iyi hissettirmek için."

"Tamamdır."

"Güzel olduğunu bilmeni sağlamak için." Sırıtıyorum. "Devam ediyor."

"Benimle birlikte olmak istemeni sağlamak için."

Kalbim kabarıyor. Son amacını anlamaya vaktim yok çünkü vücudum titremeye başlıyor. Banks vücuduma girerken kendimi sabit tutmak için iki elimi de arabaya dayıyorum.

Onu bacaklarımın arasında görmeyi asla atlatamayacağım. Bu uzun boylu, muhteşem, tatlı adam sanki gününün en ilginç parçasıymışım gibi davranıyor. Bundan daha iyisi olamaz.

"Boşalacağım," diyorum, bacaklarım titriyor.

"Güzel. Tavus kuşları hakkında düşünüyordum, o yüzden düşünmüyorum."

Kahkahalarım gürültülü ve özgür. Orgazmın ilk yalamaları içimi yırtarken kesiliyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve damarlarımı dolduran mutluluk patlamasının tadını çıkarıyorum.

"Çok iyi, Banks," diyorum, onun etrafında parçalanarak.

Kalçaları benimkilere çarparken parmak uçları tenimi ısırıyor. İniltisini hızlı bir nefes tıslaması takip ediyor. Dudaklarımda kalan öpücüğünün tadı.

Benim yüzümden kendini kaybettiğini görmek.

Nefes almakta zorlanıyorum.

"Bütün gün bunu düşündüm. Seni unutmak mümkün değil."

Bu farklı. Bu hatırlanması gereken bir an. *Bu* lanet bir *şey... ama aynı zamanda değil.*

Kalbim o kadar şişiyor ki patlayacak diye korkuyorum. *Seni de unutmak imkansız olacak Banks. Umarım hayatta kalırım.*

19

Banks

"YAKALA." Bir portakalın muz ekranında uçmasına izin verdim. Sara tam zamanında döndü ve onu yakaladı. "Oof. Bunun kötü biteceğini düşünmüştüm."

Arabaya bırakıyor.

"Bunu istemiyorum," diyorum, arabaya doğru yürüyüp meyveleri koparıyorum.

Bana sertçe bakarak elimden aldı ve arabaya geri koydu. "Şimdi satın almak zorundasın. Meyveyi öylece çürütüp başkasına satmalarına izin veremezsin."

"Hiç eğlenceli değilsin. Annemle alışveriş yapmak gibisin."

Gözlerini deviriyor ve arabayı ürün reyonuna doğru itiyor. Arkasından yürüyorum, böylece kıçını izleyebiliyorum.

Kardeşlerime, kadınları için beni bir kenara atmaları konusunda çok ama çok kızdım. İtirazlarımın arkasındayım. Çünkü daha iyisini bilmiyordum. Ama şimdi... anlıyorum.

Maddox iyi biri ama Sara'yla birlikte olmak... Dişlerimin arasından ıslık

çalıyorum. Omzunun üzerinden bakıyor ve sırıtıyor. "Ne yapıyorsun?"

Bir salatalık alıyorum. "Sadece şu anda içinde olmayı nasıl istediğimi düşünüyordum." Sebzeye bakıyorum. "Bir marketin ne kadar seksi olduğunu hiç fark etmemiştim."

Başını sallar ve itmeye devam eder.

"Bunu eve götürmek ister misin?" diye sordum. "Bunun için gerçekten

iyi kullanım alanları düşünebilirim." "Bırak onu, Banks."

İç çekiyorum. "Evdeyken çok daha eğlencelisin."

Domateslerin yanında durur. "Çünkü toplum içindeyken uslu durmak zorundasınız."

"Toplumda yanlış olan da bu. Herkes uslu durmak konusunda endişeli. Peki ya eğlenmek?" Yüzümü boynunun kıvrımına sokuyorum. "Peki ya kız arkadaşını meyve ve sebzelerin içinde öpmeye ne dersin?"

Başını yana doğru eğiyor. "Bununla başa çıkabilirim."

Boynunun omzuyla birleştiği noktaya bir öpücük konduruyorum. "Yani sen de sana kızım dememden rahatsız olacak mısın?"

"Zorlama."

Gülümsemesini görmemem için hızlı yürümeye çalışıyor ama başaramıyor. Ben görüyorum. Görüyorum ve bu beni zorluyor.

bir kaya gibi.

Market, buraya son geldiğimde olduğu kadar kalabalık değildi. Elmaların trafik ışığına ihtiyacı yoktu ve peynir kasası da okul aile birliği toplantısı için uygun bir ortam değildi. Gerçekten, burada kimsenin olmaması güzel bir şey.

"Peki ne yiyeceğiz?" diye soruyor, et reyonuna doğru dönerek.

"Bakın. Jess'in tavuklarının kuzenleri."

Bana tokat attı. "Berbatsın." "Bu komik. Kabul et."

"Hiç *komik değil*. Düşündüğümde et yemekte zorlanıyorum."

Hay sikeyim. Kutudaki sevimli cıvıltıları düşünerek kaşlarımı çatıyorum. "Tavuk yemiyoruz ki."

Kıkırdıyor.

Sara pastırmaları karıştırırken telefonum çalıyor. Ne yaptığına çok fazla dikkat etmek yerine cevap veriyorum. Pastırmayı düşünemeyecek kadar çok seviyorum. Pastırmayı bırakamam.

Annem markette olduğunu söyledi.

Ben: Evet.

Foxx: Orayı ararsam, benim için bir anahtar alır mısın?

NE OLDU? Parmaklarım ekranda uçuşuyor.

Ben: Bir anahtar daha mı kaybettin? <Şok olmuş surat> Bu senin için çok sorumsuzca. Kendini toparlaman lazım.

Foxx: Bu evet mi?

Daha iyisini yapacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Senin hatalarını temizlemeye devam edemem Foxx. Bazılarımızın da bir hayatı var - seninkinden biraz daha şeffaf hayatlar - ama yine de hayatlar.

Boş ver.

Ben: Ben alırım. Kahretsin. <göz devirme emojisi>

Foxx: Teşekkür ederim.

FOXX BILDIRIMLERI SUSTURDU.

Peynir reyonuna girerken "İLGİNÇ DEĞİL Mİ?" diyorum. Raftan Muenster, Cheddar, Provolone

Unsmoked, Colby Jack ve Havarti paketlerini alıp sepete atıyorum.

"Foxx bir anahtar daha kaybetti." "Başka bir tane mi?"

"O da öyle dedi. Gitmeden önce aldığıma emin ol, tamam mı?"

Başını sallıyor. "Evet. Ama o kadar peynire ihtiyacın var mı? Hepsiyle ne yapacaksın?"

"Yiyeceğim."

"Ne üzerine?"

Ona kalın kafalıymış gibi bakıyorum. "Genellikle sabah iki gibi elime alırım ama bazen biraz jambonla ekmeğin üzerine koyarım." Yüzümü buruşturuyorum. "Hindi değil. Kaç çeşit hindi olduğunu biliyor musun?"

Bir şey bana çarpıyor ve nefesim kesiliyor. "Ne?" diye soruyor, arabayı durdurarak.

"Hindi, tavuğun gerçek bir kuzenidir. Hay *sikeyim*. Artık onu da yiyemem." Başını tekrar sallıyor.

"O küçük bokları alarak Jess'i becerdiğimi sanıyordum ama sanırım kendimi beceriyormuşum," diyorum. "Hayır, *ben* seni beceriyordum. Sen kendini becerdin."

Ona hınzırca gülümsüyorum. "Bu yönünü seviyorum."

"Arkadan mı?" Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Benim de hoşuma gidiyor." Homurdanıyorum, onu güldürüyorum.

Dondurulmuş gıdaları gözden geçirip gerekli olanları alıyoruz. Peynir yığınına tost makinesi turtaları, pizzalar ve patates kızartmaları ekleniyor. Sara somon, brokoli çiçeği ve dondurma gibi şeyler alıyor.

Biz aynı değiliz.

"Bütün paranız buraya gidiyor," diyorum.

"Nereye?"

"Tüm bu yiyecekler. Bunların fiyatına baktın mı hiç? Tater tots çok daha ucuz."

"Kısa vadede. Tansiyon ilaçları ve hastane faturaları somondan daha pahalı." Alay ettim.

"Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani bu gece tavuğu benim için mahvettin. Şimdi de patates kızartması hakkında olumsuz düşünüyorum. Lütfen benim için başka bir şeyi mahvetmez misin?" Önüme bakıyorum. "Karamelli patlamış mısır? Evet, lütfen." Sepete iki paket ekliyorum. "Sus. Şeker hastalığı hakkında bir şey duymak istemiyorum."

Gülüyor. "Berbat durumdasın."

Mağazada sessizce yürüyoruz, her birimiz kendi düşüncelerimizin içindeyiz. Sara'nın ne düşündüğünü bilmiyorum ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Aslında benimle dolaştığı için çok mutlu görünüyor.

Ve buna bayıldım.

Yanından geçerken bir kapağın üzerindeki tavuk yeminin fotoğrafını çekiyorum. Jess'e mesaj olarak gönderiyorum.

Yarın gel.

Ben: Bebeklerinizin yemeğe ihtiyacı var mı?

Hayır, yarın gel. Ne yaptığını görürsün.

Ben: Meşgulüm.

Ben: Bana bir resim gönderemez misin?

Yüklenmesi birkaç dakika sürüyor. Ama yüklendiğinde gülmeye başlıyorum.

Jess'in arka bahçesine üç kişilik bir ailenin sığabileceği büyüklükte bir kümes yerleştirildi. Çit ve direkler sanki daha bitmemiş gibi yerde duruyor.

Ben: Onları seveceğini biliyordum.

BIR BAŞKA RESIM DE BIR TABELA. "What a Fuster Cluck" yazıyor.

Homurdanıyorum.

Bunu ön kapına çivilemeliyim.

Ben: Onunla rock yapardım.

Jess: <göz devirme emojisi> Pippa bugün aldı. Bu tavuklara isim veriyor.

Ben: Birinin benden sonra olduğundan emin ol.

Yaptık. Ona Glitter diyoruz. Duvarları gagalayıp duruyor.

Ben: Muhtemelen kendini rahatsız edecek kadar parlıyordur. Anlayabiliyorum.

"Lazanya yapmayı biliyor musun?" diye sordum.

"Evet. Zor değil."

"Bu hafta biraz yapabilir miyiz?"

Sırıtıyor. "Yani bu hafta biraz yapabilir miyim?" "Yardım ederim."

"Sanırım yapmamanı tercih ederim."

Neredesin?

Ben: Bakkal. Bir şey lazım mı?

Dondurucumdan aldığın pizzalar.

Ben: BUNU BİLİYOR MUSUN?

Jess: On tane olduğunu bilmemek zor çünkü indirim vardı ve bir tane almaya gittiğinizde iki tane vardı.

Ben: Oh.

SARA'YA BAKTIM. "Jess'e biraz pizza almamız lazım."

Arabayı işaret ediyor.

Ben: Şanslısın, arabada senin için pizzalarımız var.

Sara'ya teşekkür ettiğimi söyle.

Ben: Yapacağım.

"Gala için kravat almam lazım," diyorum. "Bu sol alanın dışında."

"Sence hangi elbiseyi giyeceksin? Sanırım sana uymam gerekiyor."

Bunu düşünüyor. "Bugün dükkâna gelmeden önce annenin elbisesini temizleyiciye bıraktım. Onu ya da getirdiğim gümüş rengi giyebilirim. Ne dersin?"

"Bence bu gece benim için gümüş olanı denemelisin, sonra bakarım." Kaşlarımı oynatıyorum. "O zaman hangisinin en iyi seksle sonuçlanacağına bakarız."

"Eğer durum buysa, üzerimdekini giyerim çünkü bugünü yenebileceğinden emin değilim."

Meydan okuma kabul edildi.

Arabaya su ve kola ekliyoruz. Sara lazanya eriştesi ve kavanoz sosu aldığından emin oluyor. Beni bir paket hamburger almam için gönderiyor. Gözlerimi tavuktan kaçırıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde o bölüme girip çıkıyorum.

Zavallı küçük civcivler.

"Kahvaltıda ne istersin?" Ben etle dönerken Sara soruyor. "Mısır gevreği sever misin? Kekçi adam mı? Krepçi adam?"

"Genellikle çok erken yemem. Yemek yemeden önce kafein almam gerekiyor ve bunun için de en az üç fincan kahve içmem gerekiyor. Peki ya siz?"

"En sevdiğim yaban mersinli kekler. Ama fırından biraz aldım. Sadece ihtiyacın olan şeyi almayı atlamadığımızdan emin olmak istedim."

Kıçına şaplak attım. "İhtiyacım olan şey sende var."

Parmak uçlarında durarak bir şişe agave şurubuna uzanıyor. Raftan aldım ve ona uzattım. On u. "Benden bu yüzden hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordum. "Uzun boylu olduğun için mi?

Hayır. Üzgünüm."

Aradığım mesajı bulana kadar mesajlarım arasında geziniyorum. "Hayır. O değil. Çünkü benim bir *uzun bir tren* ve *büyük bir sergi.*"

Gülüyor. "Yanardönerliğin beni cezbediyor."

"Ben çok simetrik biriyim." Çenemi kaldırıyorum ve yüzümü omuzdan omuza hareket ettiriyorum. "Şunu görüyor musun?

Neredeyse aynı."

"Sen aslında bir tavus kuşusun."

"Sadece bir *tavus kuşu* değil, *tavus kuşu*. Bütün tavus kuşlarını çeken benim." Duraksıyorum. "Bu olmalı

Foxx."

Telefonumu tekrar çıkarıyorum.

Tavus kuşları için iyi karar.

Ben: Ben de tam bunu düşünüyordum ve gerçekten de tavus kuşu özelliklerine sahibim. İltifatların için teşekkürler.

Ben: Bir ara takılmak ister misin? İyi birine benziyorsun.

Şu an dükkandayım ve kardeşimin anahtarını alıyorum. O çok sorumsuz. Daha büyük, daha olgun bir kardeş olması gerekiyordu ama hepsi göstermelik.

Ben: Takılmak için bana haber ver. Yarın işten sonra boşum.

"NE YAPIYORSUN?" Sara kasiyer için sıraya girerken sorar.

"Foxx'un hata yapıp bildirimlerini kapatıp kapatmadığını görmek için bekliyorum. Mesajlaşmaktan nefret eder ve grup sohbetlerimizi hep kapatır. Ben de sırf ona karşılık vermek için tavus kuşunun numarasını patlatıyorum."

Kasiyer taşıma bandını açar. "Her şey yolunda mı?" Yiyeceklerimizi boşaltmaya başladım. "Bulduk. Bu akşam nasılsınız?" "Yorgunum. Eve gitmeye hazırım. Bu sabah dokuzdan beri buradayım."

Sara beni kenara çekti. "Git bunları paketle ve ona yardım et. Ben eşyaları oraya koyacağım."

Tanrım, onu seviyorum.

Eşyalarımızı poşetlemeye başladığımda kasiyer "Ne kadar tatlısınız, değil mi?" dedi. "Çok teşekkür ederim. Yardımınız için gerçekten minnettarım."

"Karımın fikriydi."

Sara durdu, çenesi açık kaldı.

Sırıtıyorum. "Çok tatlı bir kız."

Gerçekten onu sevdiğimi mi düşündüm? Oh lanet olsun.

"Siz ikiniz çok tatlı bir çiftsiniz," diyor kasiyer. "Biraz önce burada bir çift vardı ve kedi köpek gibi kavga ediyorlardı. Birbirlerini boğazlıyorlardı ve ben de neden birlikte olduklarını merak ediyordum. Nefret ettiğiniz biriyle birlikte olmak korkunç olmaz mıydı? Ve belli ki birbirlerinden nefret ediyorlardı."

Başımı salladım. "Hayal bile edemiyorum. Ama hayatımın aşkını buldum, yani bu bir sorun değil."

Sara bıyık altından gülüyor. "Böyle devam edersen sorun olacak," diyor sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"Siz ikiniz uzun süredir mi çıkıyorsunuz?" diye soruyor kasiyer. "Ne kadardı Sara? Üç ay mı?"

Bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Aşk hikayemizi paylaşıyorum, bebeğim. İlham verici." *Gala gecesi için bir hikaye hazırlamam gerektiğinden bahsetmiyorum bile.*

Bizi kontrol eden kadın eski erkek arkadaşından ve onun hayatının aşkı olduğunu düşündüğünden bahsediyor. Sara ve ben her şeyi hallederken bakışlarımızı değiş tokuş ettik.

Eğlendi ama biraz da şaşırdı.

Güzel. Bu onu tetikte tutacaktır. Sahte nişanlılığımızın bayatlamasına izin veremeyiz.

Sara'nın bakışlarını görmezden gelerek kartımı okuyucudan geçiriyorum ve fişi alıyorum. "Foxx'un anahtarını unutma," diyor Sara.

Müşteri hizmetleri masasında durup onu alıyoruz. Bunun *üzerinde dosya dolabı ve* telefon numarası yazıyor.

Kamyona doğru yürürken, "Bunların hepsini almak zorunda değildin," diyor. "Şimdi bütün bunları kendime aldığım için kendimi kötü hissediyorum."

Sırıtıyorum. "Sanırım bana borcunu nasıl ödeyeceğini bulman gerekecek, *kanka.*" Bakışları ısınıyor. "Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz."

Evet, eminim yapabiliriz.

20

Sara

"BU GECE IÇIN GERGIN MISIN?" Becca aramızdaki boş sandalyeye bakıyor, bir eli el kurutma makinesine sıkışmış. "Yalan söylemeyeceğim. Senin için biraz gerginim."

"Evet, şu. Çıplak olan. Teşekkür ederim," diyorum tırnak teknisyenine ve dikkatimi Becca'ya veriyorum. "Garip olan ne biliyor musun?"

"Ne?"

Hızlı bir iç kontrol yapıyorum. *Gergin miyim?* Midemin kıvrılıp kıvrılmayacağını ya da tansiyonumun yükselip yükselmeyeceğini görmek için bekliyorum. Ama olan tek şey içimden fışkıran bir heyecan. *Muhteşem bir elbise giyeceğim ve bütün gece Banks'le birlikte olacağım.*

"Biraz bile gergin değilim." Omuz silkiyorum. "Gala hakkında düşündüğümde, biraz gergin olmam gerektiğini anlıyorum. Özgeçmişime ve başvurularıma hiçbir yanıt alamadığım için iş konusunda bana gerçekten yardımcı olabilecek pek çok insanla tanışacağım. Ama değilim işte."

Becca kaşlarını kaldırıyor. "Ve Joshua da orada

olacak." "Meh."

Eski götüm hakkındaki kayıtsız tavrıma şaşırarak irkildi. Ben de biraz şaşırdım.

Ama birkaç gündür Joshua'nın orada olacağını düşünmemiştim bile. Katılmak istememin asıl sebebi oydu. Çok sinirlenmiştim, zayıf bir ışık altında görünmemek için çok çaresizdim. Ya şimdi? Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Onu hiç düşünmüyorum.

Bir hafta önce, şimdiye kadar bulunduğum en dip noktalardan birindeydim. Joshua tarafından terk edilmiştim, işsizdim, evsizdim ve bu yıkımı atlatmama yardımcı olmaları için arkadaşlarıma güveniyordum. Bu beni sarstı. Hayatıma bir düzen getirebilmek için çırpındığımı hissediyordum.

Bir yetişkin olduğumdan ve esasen kendi başıma kaldığımdan beri bu tutarlı bir tema oldu. Asla sağlam bir zemin yok. Hiçbir zaman büyüyebileceğim bir zemine sahip olamıyorum. Nefesimi tutuyorum ama arkamı döner dönmez nefesim kesiliyor.

Bunların çoğu benim hatam. Hayatımdaki boşlukları, ruhumdaki yalnızlığı ve geçip giden saatleri insanlarla, mekânlarla ve eşyalarla doldurmaya çalışıyorum. Nefes almak için bir an ayırmak dışında her şeyle. Çünkü nefes almak için bir an ayırırsam, tüm duygularım, düşüncelerim ve korkularım yükselip beni boğabilir. Ve eğer yere yığılırsam beni kim yakalayacak? *Hiç kimse*.

Ama uzun zamandır hiç olmadığım kadar dingin hissediyorum. Garip çünkü hayatımdaki hiçbir şey eskisinden daha sağlam değil ve beni rahatsız eden sorunların hiçbirini çözmedim. Ama bugünlerde sabahları uyandığımda biraz daha fazla güneş ışığı var. Bunu kabul ediyorum.

"Meh?" Becca öyle diyor. "Onun hakkında söyleyeceklerinin hepsi bu mu? Peki ya atıp tutmaları ve tiratları?

Bunların hepsi nereye gitti?"

"Hangi şekil?" diye soruyor tırnak teknisyeni. "Badem, lütfen," diyorum. "Badem. Tamam."

Becca'ya tekrar bakmadan önce ona gülümsüyorum. "Biliyor musun, tam olarak emin değilim." Becca'nın dudakları seğiriyor. "Sanırım ben biliyorum."

"Şimdi biliyor musun?"

"Muhtemelen Banks Carmichael'ın yatağının ortasında gömülüdür." Gülüyorum. "Oldukça iyi bir dikkat dağıtıcı oldu."

Becca erik rengi tırnaklarını incelemek için duraksıyor. "Bunlar harika görünüyor. Mükemmel. Teşekkür ederim." Sonra aramızdaki boş sandalyeye doğru ilerliyor. "Bana her şeyi anlat. O kadar çok çalışıyorum ki sana orada işlerin nasıl gittiğini soracak zamanım olmadı."

Sırıtıyorum. "Bu ... gidiyor."

Gözleri parıldıyor. "O kadar iyi, ha?"

"Cidden hiçbir fikrin yok Becca. Hem de *hiç*."

Tırnak teknisyenine bakıyor. "Yani eskiden margaritalarla oturup hayal ettiğimiz her şey bu mu?"

"Bundan daha fazlası. Bundan daha iyi." Banks'in sabrını ve tatlılığını düşünerek kendimden geçiyorum - ve bir anda nasıl edepsizliğe dönüşebildiğini. "Yine de farklı."

"Nasıl?"

Teknisyene diğer elimi veriyorum. "Bilmiyorum. Sanki sana diğer her şeyi unutturuyor." "*Eminim öyledir.*"

Gülüyorum. "Evet, öyle. Ama başka şekillerde de." *Ne demek istediğimi nasıl açıklayabilirim? Banks Carmichael'ı nasıl açıklarsın?* "Bazen biriyle nasıl yemek yersiniz biliyor musunuz, hem siz yemek yersiniz hem de o yemek yer. Aynı yerdesinizdir, aynı masadasınızdır ve karşılıklı oturuyorsunuzdur. Ama siz makarnanızı yerken o bifteğini ya da her neyse onu yer."

"Evet. Aslında bunu söylemenin harika bir yolu. Smokey's'e o kadar çok insan geliyor ki birbirleriyle tek kelime bile konuşmuyorlar. Ya da masalarına her uğradığımda aynı şey hakkında konuşuyorlar. Ya da konular hep çok yüzeysel oluyor; hava durumu, Cane's tavuk restoranının açılıp açılmayacağı, trafiğin ne kadar kötü olduğu gibi."

"Banks'le öyle değil. Onunla ne yaparsan yap, *onunla yapıyorsun*. Yemin ederim her zaman kıçının dibinde."

Kaşları tavana fırlıyor.

"Öyle değil," diyorum gülerek. "Mesela sen yemek yapıyorsun, o hemen orada bir şeyler doğramak istiyor. Eğer çamaşırları katlıyorsan, oturup havluların içine ediyor ve sen de o bakmıyorken onları yeniden yapmak zorunda kalıyorsun. Başvuru formlarını dolduruyordum, değil mi? Tek başına yapmak yerine, oturma odasında oturup bir film açtı. O sadece... *orada*, sanırım."

"Kımıldama," diyor teknisyen. "Özür dilerim."
"Sorun yok."

Becca'ya dönüyorum. "Küçük tuhaflıkları beni deli ederdi ve bunları beni rahatsız etmek için yaptığını düşünürdüm. Peki ya ailesine yaptığı şakalar? Aslında bunları hayatı fazla ciddiye almamaları için yaptığını itiraf etti. Böylece gülebiliyorlar ve birlikte bir şeyler yapabiliyorlarmış." Kalbim ısınıyor. "Bence bu onun size orada olduğunu gösterme şekli. Gerçekten insanların günlerinin, hayatlarının bir parçası olmak istiyor." *Benim hayatımın.*

"Bu çok tatlı."

"Biliyorum." Sırıtışım yaramazlığa dönüşüyor. "Sonra soyunuyor ve birdenbire artık o kadar da tatlı gelmiyor."

Koltuğunda kayıyor. "Şey, başka bir not olarak, bu çok R-rated olmasın, Teksas'a geri dönmemeye karar verdim."

"Yaptın mı?" Ciyakladım. "Becca! Yaşasın!"

"Gitmeye hazır değilim. Hazır olmak istiyorum ama henüz o noktada değilim." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını sallar. "Hayır. Bilmiyorum. Yine de teşekkürler."

"Ben her zaman buradayım. Seninle birlikte ağlayacağıma falan güvenme ama dinlerim. Ve her zaman birinin arabasına midye atmaya ya da bir cesedi gömmeye hazırım."

"Bu tırnaklarla olmaz," diyor teknisyen. "Önce kurumalarını bekleyin." Becca ve ben gülüyoruz.

~

Bankalar

Ben: Hey, sadece kontrol ediyorum. Ben: Biraz araştırma yaptım. Gerçekten ilgimi çektin.

Ben: Tavus kuşunun treninin Charles Darwin'e "cinsel seçilimin" nasıl işleyebileceğini düşünmesi için ilham verdiğini biliyor muydunuz?

Tavus kuşunu benim için seçmiş olman gerçekten mantıklı. İyi iş çıkardın.

BEKLIYORUM. Cevap yok.

"Hadi, Foxx. Sinirlen," diyorum telefonumu cebime geri koymadan önce. Şekerleme çatalımı elime alıyorum ve fıstıklı şekerlemeden bir ısırık daha alıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Annem mutfağa geliyor. "Bu akşam gala var sanıyordum?" "Var. Ama kravata ihtiyacım var."

"Ne renk?"

"Kırmızı elbisen için hangi rengi önerirsin?" Annem ışınlanıyor. "Onu mu giyiyor?"

"Öyle. Ve içinde çok seksi görünüyor."

Annem gözlerini deviriyor ama yüzündeki gülümsemeyi silemiyor. Herkese *annelik yapmayı* çok sever. Sadece kendi çocuklarına değil. *Sara haklı. O gerçekten çok tatlı bir anne*.

"Ben de bu sabah Paige'e bunu giyip giymeyeceğini merak ettiğimi söylüyordum. Çok tatlı bir vücudu var. Bahse girerim onu mükemmel bir şekilde doldurur."

Sırıtıyorum.

Annem beni işaret ediyor. "Her ne düşünüyorsan, bilmek istemiyorum. Hey!" Elimden çatalı aldı. "Ben de bunu arıyordum. Nereden aldın?"

"O benim şekerleme

çatalım." "Neyin?"

Çatalı elinden geri alıyorum. "Bu çatalı burada tutuyorum, böylece her şekerleme istediğimde oraya gitmek zorunda kalmıyorum."

"Başka bir şekerleme çatalı getir. Bu gerçek gümüş."

"O zaman neden öylece dolaşıyor?" Alete bakıyorum. "Bu elli dolar falan." "Çünkü ara sıra

kullanıyorum. Oğlumun bunu şekerleme yemek için saklayacağını düşünmemiştim.

onunla."

Alay ettim. "Sanki beni tanımıyorsun bile."

Yatak odasına doğru onu takip etmemi işaret ediyor. Çatalı sakladığım çekmeceye geri koyuyorum. *Eğer isterse, arayıp bulabilir.*

Kravat takmamı gerektiren bir etkinlik için hiç heyecanlanmadım. Aslında, giyinmemi gerektiren pek çok etkinlikten kaçındım. Bana göre değil. Ama Sara isterse benim tarzım.

Kendimi pısırık gibi hissetmeye başladım. *Jess de böyle hissediyor olmalı*. Ama Sara ile ne kadar çok zaman geçirirsem, onunla o kadar çok şey istiyorum.

Sara şakalarıma gülüyor. Maskaralıklarıma eşlik eder. Neyi neden yaptığımı her zaman anlamıyor ama beni değiştirmeye de çalışmıyor. Bir karbüratörün masanın üzerinde ya da botlarımın lavaboda olabileceğini kabul ediyor.

Taşınacağı gün için şimdiden pişmanlık duyuyorum.

Koridorda ilerlerken "Yazıcı kartuşlarını sipariş ettin mi?" diye soruyor.

"Şimdiden geldiler mi? Çok hızlı oldu. İş yerindeki yazıcımın mürekkebi bitmek

üzereydi." "Neden onları ofisinize göndermediniz?"

"Çünkü Tasha *tatilde,*" diyorum nefret etmeye başladığım bu kelimeye hırlayarak. "Onları nereye koyacağımı bilmiyorum. Geri gelecek ve hiçbir şey olması gereken yerde olmadığı için kızacak. Bu yüzden o yokken hiçbir şeye dokunmamak için çok uğraşıyorum."

Yazıcı kartuşlarını yanımda götüreceğim ve yarın yazıcıya takacağım. Böylece ofis malzemelerini nerede sakladığını bilmediğim ya da sistemlerini karıştırdığım için Tasha'yla başım derde girmeyecek. Kazan-kazan.

Yatak odasındaki ışığı yakar ve babasının dolabını açar.

"Bu arada, yeni Amazon şifreniz kolay bir tahmindi," diyorum. "Ryderisacutie4 her tahmin ettiğimde denediğim bir şifreydi. Daha çok dene."

Başını sallıyor. "Mat siyah mı yoksa biraz parlak bir şey mi istersin?" "Bunu bir

Sparkle şakasıyla mı takip edeceksin?"

Gülüyor. "Hayır, ama kahretsin. Yapmalıydım."

"Geri çekil. Çok fazla ışıldamak ve dikkatleri Sara'dan uzaklaştırmak istemiyorum."

Annem kolunda bir kravat ve yüzünde bir gülümsemeyle dolaptan çıkıyor. "Çok tatlısın."

"Biliyorum." Yanağına bir öpücük

kondurdum. "Bunun için teşekkürler."

"Ceketin var mı? Ayakkabın?"

Başımı salladım. "Takım elbisem var. Sadece kravatlarım sarı, lavanta rengi ve nefret ettiğim

çizgili bir kravat. Hiçbiri

kırmızı ile gider."

"Hayır, yok. Ama bu harika görünecek." Bana uzattı. "Gelip fotoğraf çekmemi ister misin?"

"Bu bir okul dansı değil anne."

"O anı saklamak için bir fotoğraf istemiyor musunuz? Hatırlamak istemez misin?"

Sırıtıyorum. "Demek istediğin bunu hatırlamak istediğin, çünkü sana söz veriyorum bu akşam aklıma kalıcı olarak kazınacak."

Mutfağa geri dönmeye başladığımızda pencerenin dışındaki bir şey dikkatimi çekiyor. Cama doğru yürüyorum ve bir kahkaha patlatıyorum.

"Ne?" Annem soruyor.

Jess, tavuk kümesini oluşturduğunu düşündüğüm ahşap direklerin etrafına bir çeşit ağ bağlıyor. Kulağının üzerinde bir kalem ve kalçasında bir ölçüm bandı var. Duraklıyor ve eğilerek yavru civcivlerden birinin bir kaptan çıkmasına yardım ediyor. Gülümsüyor, dudakları bir bebekle konuşuyormuş gibi hareket ediyor. *Bir tavuğa mı mırıldanıyor? Bu altın değerinde*.

"Dışarıdaki Tavuk Baba'ya bak." Pencereyi açıyorum. "Jess, *sen tavuk babasın*!" Bana orta parmağını gösterdi.

Pencereyi kapattım ve annemle mutfakta buluştum. "Yani resimlere hayır mı?" Annem soruyor.

"Büyük hayır."

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Sana söylemeyeceğim. Buraya gelip fotoğraf çekmeye çalışacaksın."

Gülüyor ve yanağımdaki gamzeyi çimdikliyor. "Çok yakışıklısın, Banks."

"Teşekkürler anne. Sen de çok güzelsin."

Omzuma bir şaplak attı. "Bu gece iyi eğlenceler. Sevgilinle tadını çıkar."

"Alacağım." Kravata uzandım ve o da elime tutuşturdu. "Kravat ve elbise konusundaki yardımlarınız için teşekkürler."

"Bana borcunu bir fotoğrafla ödemelisin." "O kadar da minnettar değilim," diyorum göz kırparak. "Velet."

Kapıya doğru yöneldim. "Beş buçuk. Beş dakikalık fotoğraf hakkın var."

"Pes edeceğini biliyordum."

"Şansını zorlama."

Gülüyor. "Seni seviyorum, ufaklık." "Seni seviyorum, anne."

Kapı arkamdan çarparak kapandı.

21

Sara

Araba tentenin altında durmadan önce BETSY'NİN MOTORU kükrüyor. Takım elbiseli adamlar kapılarımızı açıyor ve bizi galaya davet ediyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve bana uzatılan eldivenli eli tutarak kaldırıma çıkıyorum.

Banks yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Corvette'in önüne gelir. Kapıda duran üç kadın konuşmalarını kesip onu izlemeye koyulur. Sadece yürüyerek onların dikkatini çeker ve en iyi tarafı da bunun farkında bile değildir.

Umursadığından bile emin değilim.

Banks'in evinden ayrılmadan önce bana verdiği muhteşem, sahte nişan yüzüğüne bakıyorum.

"Bunu nereden buldun?" Soruyorum, gülerek.

Parmağıma takıyor. "Pippa'dan. Galadan sonra geri vermeliyiz. Hiçbir ahmağın nişan yüzüğü almadığını düşünmesine izin vermeyeceğim. Olmayacaktı."

Bu düşünce beni gülümsetiyor.

"Hey," diyorum usulca, midemdeki heyecan dalgasını bastırmaya çalışarak. Elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilere geçiriyor. *Bu yardımcı oldu.*

"Çok geç kalmadık," diyor saatine bakarak. "Sadece yirmi beş dakika kadar."

Gülüyorum. "Annenin doğaçlama fotoğraf çekimine hayır diyemezdim."

İnliyor. "Ona bunun balo olmadığını söyledim. Kadın hayır cevabını kabul etmiyor." "Demek buradan anlıyorsun."

"Belki." Yanağıma tatlı bir öpücük konduruyor. "Bu gece ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?

Göz kamaştırıcı, Sara."

Kızardım. "Söyledin, ama bana söylemeye devam edebilirsin."

Gülüyor ve bana dirseğini uzatıyor. "İçeri girmeye hazır mısın?"

Kolumu onunkine geçirip beni kapıya kadar götürmesine izin veriyorum, saldırmak için bekleyen üç pumayı görmemiş gibi davranıyorum. Küçük mermer basamakları tırmanarak sahanlığa çıkıyoruz. Uzak duvarda, yanlarında iki iri adamın durduğu devasa, ağır bir çift kapı var.

"Bu gece ne kadar ateşli olduğunu söylemiş miydim?" Koridorda ziyafet salonuna doğru yürürken sordum.

"Hiç sanmıyorum."

Onu dürtüyorum, gülerek. "Sana yüzlerce kez söyledim." "O zaman tekrar söyle. Hoşuma gidiyor."

"Siz, Bay Carmichael, modern, klasik, dar kesim takım elbisenizin içinde yakışıklı ve şık görünüyorsunuz." Ona doğru eğildim ve fısıldadım. "Ve tek düşünebildiğim pantolonunuzun fermuarını açıp sikinizi çıkarmak ve üzerine oturmak."

İnliyor ve beni kıkırdatıyor.

"İyi akşamlar," diyorum elinde bir tablet tutan ayı gibi beyefendiye. "Ben Sara Willis, Bay Willis'in misafiriyim. Petterson'ın."

Ekrana dokunuyor ve sonra yukarı bakıyor. "Pekâlâ. Gecenizin tadını çıkarın."

"Teşekkür ederim," diyor Banks ve beni çarpıcı bir şekilde dekore edilmiş balo salonuna götürüyor. "Oh, *vay* canına," diye fısıldıyorum, etrafımızı saran güzelliği içime çekmek için bir an duruyorum.

Oda uzun ve geniş ama yine de samimi bir his veriyor. En uçtaki şömine, gerilmiş tavanlar ve uzun pencerelerle birlikte çalışarak mekânı her yönden görkemli bir hale getiriyor. Tavandan kristal avizeler sarkıyor. Işık camdan yansıyarak mekâna sıcak ve zarif bir ambiyans kazandırıyor. *Çöküş.*

Güzel insanlar etrafta dolanıyor, bazıları ellerinde koyu renkli içeceklerle küçük kümeler halinde toplanıyor. Dekorun arasında bir yere gizlenmiş hoparlörlerden çalan sessiz orkestranın hemen üzerindeki odada sohbetler dolaşıyor. *Bu biletlerin neden bu kadar rağbet gördüğünü anlayabiliyorum. Diğer yarısı böyle yaşıyor.*

"Peki, siz ne düşünüyorsunuz?" Banks soruyor.

"Sanırım kendimi yersiz hissediyorum. Şu insanlara bir bakın. Mücevherlerine ve elbiselerine bakın. Bu gerçeküstü."

Elimi tutuyor ve yüzümü ona çeviriyor. Gözleri parlıyor. "Diğer kadınların sana baktıklarında ne hissettiklerini bir düşünsene. Evlerine gitmediklerine şaşırıyorum."

Bana o utangaç gülümsemesini verdiğinde kalbim eriyor.

"Sara, merhaba." Altın rengi görkemli bir elbise giymiş bir kadın bize yaklaşıyor. Nude rengi dudakları ve kalın koyu kirpikleriyle göz kamaştırıcı. "Ben Jennifer McKay, Bay Petterson'ın asistanıyım. Sizinle tanışmak bir zevk."

"Sizinle tanışmak da bir zevk. Bu benim nişanlım, Banks Carmichael."

Banks dik duruyor. "Bu gece bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz, Bayan McKay."

"Ben Jennifer, lütfen," diyor ikimize de gülümseyerek. "Bay Petterson bu gece sizi bulmamı ve etkinliğe bizzat hoş geldiniz dememi istedi. Gelebildiğinize çok memnun oldu."

"Bizi davet etmesi çok nazik bir davranıştı. Gerçekten onur duydum."

"Davetiyenizin size ulaşmasındaki aksaklık için özür dileriz."

Sırıtıyorum. "Lütfen, özür dileme. Bunu teslim etmek için bu kadar zahmete girmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Ben olsam muhtemelen yapmazdım."

"Bay Petterson bu sektördeki en saygın kişilerden biridir. Sıkı çalışmanın ve özverinin takdir edilmesine inanır. Burada olmayı hak ettiniz ve kişisel e-postanızı bulana kadar eve gitmeme izin vermedi."

O gülüyor, Banks ve ben de onunla birlikte gülüyoruz.

Ellerini önünde kavuşturur. "Ona geldiğinizi haber vereceğim. Lütfen, keyfinize bakın. Sağ tarafta içecekler ve mezeler var."

"Teşekkür ederim Jennifer," diyorum.
Son bir kez başını sallayarak insan kalabalığının içinde kaybolur.

Banks elimi sıktı. "Myles Petterson'ı etkiledin. Belli ki harika bir müşteri temsilcisisin Sara."

Gülümsüyorum. *En son ne zaman biri benim iş ahlakımı olduğu gibi övdü? Kim olduğum için?*

"Hadi biraz dolaşalım ve kaynaşalım. Bu seni burada durup konuşmanın her kelimesini düşünmekten alıkoyacaktır."

Gülüyorum, beni odanın içinde yönlendirmesine izin veriyorum.

Ryan adında güler yüzlü bir sunucudan şampanya aldık. O ve Banks beyzbol hakkında hem bilgilendirici hem de eğlenceli bir sohbet başlattılar. *Tipik Banks, gittiği her yerde arkadaş ediniyor.*

İçkimi yudumluyorum ve büyülenmeye ihtiyacı olmayan bir adamı kolayca büyüleyerek gevezelik etmesini izliyorum. Banks'in bunu yapmak istediğinden bile emin değilim. Ama yeni arkadaşımız Ryan, bize şampanyamızı uzatırken biraz endişeliydi ve Banks onu rahatlatmak için saçma bir şey söyledi. Şimdi Ryan, Damaris'teki Pazar yemeğine davet edildi.

Bunun ne sıklıkta olduğunu merak ediyorum.

Bakışlarım odanın içinde kayıyor, gelecekteki ev fikirleri için zihnimdeki mantar panoya eklediğim mimari detaylar arasında geziniyor. Ancak her şey, beni delip geçen bir çift kara gözle karşılaştığımda çığlık atarak duruveriyor.

Midemde kızgın, ateşli bir çukur ateşlenmemiş gibi rahatça dönüyorum ve kolumu tekrar Banks'in kolunun arasından geçiriyorum. Bu küçük temasla yetinmeyip kolunu arkamdan belime doğru kaydırıyor.

Ryan gittikten sonra, "Joshua burada,"

diyorum. Bana bakıyor. "Biliyorum."

"Nasıl? Onu tanımadığını sanıyordum."

"Değer verdiğin bir kız olduğunda neleri fark ettiğin komik."

Yavaşça, dudaklarım tavana doğru dönüyor. İçim dışıma çıkıyor. Ona bakıyorum, şaka mı yapıyor -sevecen nişanlı rolünü mü oynuyor- yoksa ciddi mi emin değilim.

Ciddi olabilir mi?

Nefesimi tutuyorum ve olasılığı değerlendiriyorum. *Öyle olsaydı nasıl hissederdim?*

Sonra Banks'in sabahın ikisinde beni kahkaha krizine sokan berbat şakalarından biri gibi aklıma geldi - bunun gibi çok şey hissedecektim.

Sevilen. Korundu. Ve çok mutlu.

"Değer verdiğin bir kız olduğunda, ha?" Kollarında dönerek soruyorum, böylece birbirimize bakıyoruz. Kalp atışlarım hızlanıyor. "Bu da ne demek?"

Sırıtışı için ölünür. "Bu seni önemsediğim anlamına geliyor. Hem de çok. Ve tamamen habersiz değilsen bunu zaten biliyorsundur."

Kravatını düzelterek, "Belki de habersiz değilimdir," diyorum. "Ama belki de sadece aptallık ettiğini düşünmüştüm."

"Bebeğim." Kıkırdıyor. "Bu konuda asla şaka

yapmam." Dizlerimin bağı çözüldü.

"Merhaba, Bayan Willis." Gümüş saçlı, dededen kalma bir gülümsemeye sahip bir adam yanımızda duruyor. "Ben Myles Petterson ve sonunda sizinle şahsen tanışmak büyük bir zevk."

Boğazımı temizliyorum ve elini tutup nazikçe sıkıyorum. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bay Petterson. Davetiniz için çok teşekkür ederim. Çok naziksiniz." Odanın diğer ucundan bana yöneltilen keskin bakışları görmezden gelerek Banks'e dönüyorum. "Bu benim nişanlım, Banks Carmichael."

Bay Petterson'ın gür kaşları birbirine çarpıyor. "Banks Carmichael? Kixx ile akraba olmalısınız. Siz onun oğullarından biri misiniz?" "Evet, efendim."

Bay Petterson elini uzattı. "Baban ve kardeşin Moss bir süre önce benim için bazı işler yaptılar. İşçilikleri mükemmeldi. Onlarla çalışmaktan gerçekten keyif aldım."

"Onlara söyleyeceğimden emin olabilirsiniz." Banks gülümsüyor. "İşleriyle çok gurur duyuyorlar." "Bu son üründe açıkça görülüyor. Peki siz ne iş yapıyorsunuz?"

"Arabalar. Tam olarak klasik araba restorasyonu."

Bay Petterson başını sallar. "Öyle mi? Birkaç yıl önce bir müzayededen bir Dodge Charger aldım. Eve getirdiğim günden beri arka bölmemde bir örtünün altında duruyor. Bir sürü iş gerekiyor ama nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"İsterseniz gelip bir göz atmaktan ve size bazı tavsiyelerde bulunmaktan mutluluk duyarım." Bay Petterson'ın yüzü aydınlandı. "Bu harika olur."

Banks kıkırdıyor. "Baş teknisyenim ve asistanım bu hafta izin aldı. Bana birkaç hafta izin verirseniz harika olur."

"Kötü zamanlama mı?"

"Hayır, ben bir enayiyim." Banks kıkırdıyor. "İkisi de benim için canla başla çalışıyor, bu yüzden onlara aileleriyle birlikte olamayacaklarını söylemek yapabileceğim bir şey değil. Onlar yokken iş için ve benim sağlığım için kötü olabilir ama hepimiz hayatta kalıyoruz ve onlar mutlu dönüyorlar."

Bay Petterson Banks'in omzuna hafifçe vurarak onu sıktı. Sonra bana döndü. "Sara, sen nasılsın? Yeni bir iş buldun mu?" Bay Petterson soruyor.

Göğsüm sallanıyor. "Henüz değil. Ben de taşınma sürecindeyim - kötü zamanlamadan bahsediyorum," diyorum gergin bir kahkaha atarak. "Önümüzdeki hafta daha fazla özgeçmiş göndereceğim."

"Neden beni aramıyorsun?" İrkildim.

"Gerçekten mi?"

Gülümsüyor. "Zekisin. Yeteneklisin. Yaratıcısın."

Banks elimi sıkıyor ve içime bir enerji akımı gönderiyor. Bay Petterson, "Sanırım bizim için iyi bir seçim olabilirsin," diyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve Banks'in elini sıkıca kavrıyorum. Aklımı başıma toplayıp içgüdülerimin bana ne söylemeye çalıştığını anlayamadan onun sesini duyuyorum.

"İyi akşamlar Sara ve beyler," diyor Joshua, bakışları alnımda bir delik açıyor.

Bay Petterson tereddüt eder ve sonra derin bir nefes alır. "Bay Eubanks, merhaba. Gelebildiğinize sevindim."

"Elbette," diyor Joshua, gözleri hâlâ bende. "Burada olduğum için çok heyecanlıyım." Dikkati Banks'e kayıyor. "Ya sen?"

"Banks Carmichael," dedi yumuşak bir sesle. "Ben Sara'nın nişanlısıyım. Özür dilerim, adınızı duyamadım." Gülümsememi saklamaya çalışıyorum.

Bay Petterson hepimizi hazırlıksız yakalayarak elini havada salladı. "İzninizi rica edeceğim. Banks, Jennifer'a sana numaramı vermesini söyleyeceğim ve ayın ilk günü görüşeceğiz. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Mükemmel. Dört gözle bekleyeceğim."

"Ve Sara. E-postamı kullanın," diyor Bay Petterson gülümseyerek. "Hepinizi görmek güzel. Partinin tadını çıkarın."

Vedalaşıyoruz ve Bay Petterson'ın Joshua'yı küçümsemesine içimden kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. *Bay Petterson gerçekten saygıdeğer bir adam.*

O gider gitmez hava geriliyor. Banks'in kolu tekrar belime dolandı ve beni tuttu.

ona yakın.

"Sara, dans etmek ister misin?" Banks nasıl hissettiğime dair bir ipucu bulmak için gözlerime bakarak soruyor. "Evet."

"Bekle." Joshua'nın yapmacık sesi havayı kirletiyor. "Nasıl olduğunu görmek istedim Sara." Banks'e doğru döndüm. "Harikayım."

Joshua kolumu tuttuğunda gitmek için bir adım atıyoruz. Olduğum yerde durdum ve ona ters ters baktım.

Banks etrafında dönüyor ve omuzlarını Joshua'nın omuzlarına yaklaştırıyor. "Ona bir daha dokunmamanı *şiddetle* tavsiye ederim," diyor Banks, sesi alçak ve soğuk.

Joshua gülümsüyor, viskisini bardağının etrafında gezdiriyor. "İkinizin yaptığı bu küçük oyun nedir? Oldukça eğlenceli."

"İzninizle," diyorum gözlerimi kısarak. Bir elimi Banks'in göğsüne koyarak onu gitmeye çağırıyorum. Bunun yerine, bakışları Joshua'nınkilere yapışmış bir şekilde olduğu yerde kalıyor.

"Biliyorsun," diyor Joshua, her kelimesinden kibir damlıyor. "İşin tekrar açıldı. Muhtemelen seni bir mülakata sokabilirim."

Banks kıllanıyor ama bana boyun eğiyor.

Bu partideki herkesin önünde ona yeni bir pislik atmak isterdim, ama bu profesyonelce olmaz. *Ve muhtemelen Joshua da tam olarak buna güveniyor.*

"Doldururken iyi şanslar," diyorum.

Joshua'nın yüzü pancar gibi kızarır. Boştaki yumruğunu sıkar ve Banks'e dik dik bakar. Sürdürmeyi başardığı soğukkanlılık, alkol ve durumun kontrolünü kaybetmesi nedeniyle aşınmıştır.

Sanki hiç kontrolü varmış gibi. Pislik.

"İki hafta önce nişanlını becerdiğimi biliyor muydun? Evet, bu yılın büyük bir kısmında, görünüşe göre seni yönlendirirken benimkini emiyordu. Paylaşayım dedim."

Banks'i alt ettiğini düşünerek sırıtıyor.

Banks'in gözleri alev alev yanıyor ama o soğukkanlılığını koruyarak beni kendine çekiyor.

"O sen miydin?" Gülüyor ve bana bakıyor. "Bebeğim. Aklından ne geçiyordu? Birlikte olduğun adam bu mu? Senin tipin bile değil." Göz kırpıyor. "Gerçi bir süredir sevişmeye meraklı olduğunu söylemiştin, şimdi mantıklı geldi."

Gülüyorum, Banks'in bu oyunu ne kadar iyi oynadığını düşünüp eğleniyorum. Ama öyle değil. Joshua'nın boğazını parçalamak istiyor.

"Nişanlın küçük bir fahişe," diye tükürüyor Joshua, istediği tepkiyi almak için çıtayı yükseltiyor.

Banks tehditkâr bir şekilde gülümsüyor. "Burada tepki vermem için bundan biraz daha fazlası, biraz daha sofistike olmak gerekecek. Beni yanlış anlama. Yumruğumla burnunuzu kafatasınıza çarpma deneyimini kesinlikle çok isterim ve bunu daha sonra ayarlamak isterseniz, takvimimi açmaya çok istekliyim. Kartvizitimi ister misiniz?"

"*Siktir git,*" diyor Joshua.

Banks, Joshua'yla arasındaki mesafeyi açmadan hemen önce, az önceki iki iri yarı adam geliyor. Önümde gelişen sahneyi izlerken kalbim küt küt atıyor.

Banks'in kolunu tuttum ve sıkıca tuttum. *Neler oluyor?*

"Bizi Bay Petterson gönderdi, Bay Eubanks," diyor bıyıklı adam. Joshua dik durur. "Beni mi görmek istiyor? Nerede o?"

"Size dışarı kadar eşlik etmemizi istedi. Bunu mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yapmak istiyoruz ama tabii ki bu size bağlı," diyor diğer adam.

"Ne?" Joshua kekeliyor, gözleri kocaman.

"Bu taraftan," diyor Bıyıklı Adam, Joshua'yı çıkışa doğru ilerlemesi için cesaretlendirerek.

"Ara beni," diyor Banks, kulaktan kulağa sırıtarak.

Bakışlarım Bay Petterson'a takılana kadar odaya göz gezdiriyorum. Bir grup adamla birlikte şöminenin yanında duruyor ve konuşmasına dönmeden önce bana hafifçe başını sallıyor.

Rahatlayarak Banks'e yaslandım.

"Görünüşe göre buradaki işim bitti," diyor Banks. Sesinde tereddüdü zar zor gizleyen bir ciddiyet var.

Kalbim sıkışıyor. "Buradaki işiniz, Bay Carmichael, daha yeni
başladı." Yere bakıyor ve sırıtıyor. "Öyle mi?"

"Benimle dans eder misin?"

Gülümsemesi yumuşuyor. Bu sadece benim için kullandığı bir gülümseme. "Çok isterim."

22

Sara

"Görünüşe göre buradaki işim bitti."

Karanlıkta sessizce ilerliyoruz. Telsiz yok. Konuşma yok. Sadece Banks gaza bastığında Betsy'nin motoru homurdanıyor. Başımı koltuğa yaslıyorum, Banks'in eli kalçamda ve gökyüzünde asılı duran ayı izliyorum.

Banks'in bu geceki sözleri zihnimde yankılanıyor. Ona katılmadığımı ve daha yeni başladığını söylememe rağmen, mavi gözlerindeki tereddüt devam etti. Gece boyunca, gülümsemelerinde ve şakalarında belli belirsiz bir belirsizlik vardı. Sanki haklıydı - sahte nişanlım olarak rolü bitmişti.

Elini kendi elimle kapatıyorum, başparmağımla etini okşuyorum. Kalçamı nazikçe sıkıyor.

"Planın neydi?"

"Benimle birlikte olmak istemeni sağlamak için."

Beni en çok korkutan şey ona inanıyor olmam.

Ve onun bana olan inancıyla nasıl başa çıkacağımdan emin olamamam utanç verici.

Nasıl olur da benimle birlikte olmak isteyebilir? Karakterimi değerlendirirken nasıl bu kadar emin olabiliyor? Duygusal olarak bir ilişkiyi yürütebilecek kapasitede olduğumdan nasıl emin olabiliyor?

Çünkü emin değilim. Pek emin değilim.

Ama Banks bana bakıyor ve kusurlarımı ya görmüyor ya da görmezden gelmeyi tercih ediyor. Bu da beni hata yapacağım ve onun yanıldığını kanıtlayacağım konusunda endişelendiriyor.

Ve onun yanıldığını kanıtlamak istemiyorum.

Sadece geçen haftayı onların yörüngesinde geçirmiş olsam da oraya ait olmak istiyorum. İstiyorum... Dürüst olmak gerekirse Ashley'nin sahip olduğu şeyi istiyorum. Carmichael'ları istiyorum.

Carmichael ailesine layık olmak istiyorum.

Beni Noel fotoğraflarına dahil etmek istemelerini ve beni arkadaşlarıyla tanıştırmaktan gurur duymalarını istiyorum. Onların sırlarını ve şakalarını paylaşmayı ve şakalarının muhatabı olmayı çok istiyorum. Onların aile yapısına uyum sağlamayı bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum.

"Yarın büyük gün," diyor sesi sessizliği bozarak.

"Gerçekten mi? Neler oluyor?"

Sırıtıyor. "Kardeşlerim ve ben yarışıyoruz."

Kaşlarımı birleştiriyorum. "Araba yarışı mı? Betsy ile mi yarışıyorsun?"

Gülüyor. "Hayır. Erkek erkeğe yarışıyoruz. Şehir dışına çıkarken hızınızı ölçen bir tabela var ve hepimiz kimin en hızlı olduğunu görmek için orada buluşuyoruz."

"Peki bunu neden yaptın?"

"Çünkü Maddox ve Jess arasında sidik yarışı vardı." Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Belli ki yanılıyorlar."

"Oh, kazanacağını düşünüyorsun, ha?" Alay ediyorum.

"Bu kesin bir şey. Bana rakip olabilecek tek kişi Jess ama o da artık benim kadar formda değil. Kardiyosu berbat."

Sırıtıyorum. "Kardiyona kefilim."

Kıkırdıyor, elini çekmeden önce bacağımı tekrar sıkıyor.

"Bu gece harikaydın," diyorum usulca. "Benimle geldiğin ve tüm bunlarla uğraştığın için teşekkür ederim. Orada seninle olmaktan gerçekten gurur duydum."

Koltuğunda biraz daha uzun oturuyor.

"Joshua'yı mükemmel idare ettin. Sanki ne istediğini biliyordun ve bunu ona vermeyi reddettin."

Çenesi esniyor. "İnan bana, onu lime lime etmek istedim. Ama sonunda bunun bedelini ödeyecektin ve ben de sana zarar vermek için beni kullanmasına izin vermeyecektim."

Sesindeki saf samimiyet karşısında içim cız etti. *Ne kadar şaşırtıcı, düşünceli, zeki bir adam*. Ve... Sanırım beni yanında istiyor. *Umarım haklıyımdır*.

"Bankalar..."

"Evet, bebeğim?"

Derin, düzensiz bir nefes alıyorum. "Başardın."

Yakışıklı yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Neyle?" "Seni istememi sağladın."

Eli tekrar kalçamı bulduğunda dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor.

"Gerçekten mi?" "Evet. Ama gergin olduğumu itiraf edebilir miyim?"

"Nasıl hissettiğini söylemek her zaman iyidir. Ama neden gerginsin?"

İç çekiyorum. "Siz ve aileniz mükemmel bir puzzle gibisiniz. Her birinizin bir parçası var ve tüm kenarlarınız keskin."

Gülüyor.

"Hiç bulmaca çözdün mü? Eğer yaptıysan, bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorsundur." "Sözüne güveniyorum."

"Yapmalısınız. Çünkü keskin kenarlar bir dinamiği oluşturabilir ya da bozabilir. Ve ben senin hayatına vıcık vıcık, sallantılı ve zayıf bir kenarla giriyorum." Duraklıyorum. "Beni yanlış anlama. Ben çok iyi bir parçayım. Aslına bakarsan köşenin ayrılmaz bir parçasıyım."

Tekrar gülüyor, bu sefer daha yüksek sesle.

"Ama ya tam olarak yerine oturmazsam?" diye soruyorum. "Ya olması gerektiği gibi manzaraya tam olarak oturamazsam, yani bir meyve bahçesinin bitmiş bir resmi gibi görünmek yerine, resimden fırlayıp duran bir elma olursam."

Bunu düşünür. "Tamam, iki seçenek var. Birincisi, biraz yapıştırıcı sürüp seni içine sokarız, sonra da üstüne bir bardak koyarız, böylece bir daha çıkamazsın."

"Kulağa acı verici geliyor."

"Olabilir. Bunu düşünmemiz gerekecek. Ama asla bilemezsiniz. Bir sapkınlığın kilidini açabilir." Kıkırdıyorum.

"İkinci seçenek bir çerçeve bulmak ve yapbozu içine koymak. Böylece elma düşmeye başlarsa onu yakalayacak bir şey olur. Çünkü aile böyle yapar." Omuz silkiyor.

Aileler böyle yapar. Bana en tatlı gülümsemesiyle bakarken nefesimi tutuyorum. *Seni hak etmiyorum, Sparkles.*

Honeysuckle Lane'e döner ve sonra araba yoluna girer. Garaj kapısı yükseliyor ve Betsy yerine kayıyor. İkimiz de koltuklarımızdan kalkmaya çalışmıyoruz. Sadece oturuyoruz, soğuyan motorun hafif tıkırtısını dinliyor ve deri kokusunu içimize çekiyoruz.

"Bir şey düşünüyordum," diyor. "Ne hakkında?"

Yapboz çerçevesiyle mi ilgili? Bunu uzatacak ve Carmichael yapbozunun bir parçası olmamı istediğini mi söyleyecek?

Koltuğunda iki büklüm oldu. "Tavuk istiyorum."

Kahkahalarım yüksek sesle ve sertçe geliyor. "Sen ne?" "Bilmiyorum, çok değil. Belki otuz."

"Otuz tavuk mu istiyorsun? Bankalar." Gözlerimin altındaki yaşları siliyorum. "Otuz tavukla ne yapacaksın?"

"Onları kasaptan kurtarın, tabii ki. Bir de onlara tavuk salıncakları alın. Bunları yapıyorlar. Bunu biliyor muydunuz? Her türlü tavuk oyuncağı var. Tavuk arabaları da alabilirsiniz. Görünüşe göre, aynen aktarıyorum, '*en iyi civcivlerle gezmek için mükemmeller, kelimenin tam anlamıyla*. En iyi piliçlere sahip olabiliriz."

Göğsüm eğlenerek titriyor. "Seninle yapamam."

"Jess'in tavuklarının kuzenleri olurlar. Benim sürümü bazen otlatmak için oraya götürebiliriz, o da kendi sürüsünü buraya getirebilir."

Orta konsoldan vızıldayan telefonunu çıkarıyor ve ekranı görebileceğim şekilde tutuyor.

Foxx: Bu gece Shade House'a gidip benim için bir anahtar alabilecek kimse var mı? Jess: BAŞKA BİRİ?

İyi misin, Foxx?

Kaç tane bu? Üç mü? Dört mü?

<BANKALAR BİLDİRİMLERİ SUSTURDU>

"Bunu bize her zaman yapıyor," diyor sırıtarak.

"Anahtarlara ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım onları kasabada kaybedip duruyor. Foxx için bile çok garip bir durum." "Biri onu kontrol etmeli mi? Akli dengesinin yerinde olduğundan emin olmalı mı?"

Banks bunu düşünür. "Evet, ama yarınki yarıştan sonra. Onu kontrol ettirmeden önce fiziksel uygunsuzluğunu kanıtlamak istiyorum."

"Ama Foxx'un seninle ve kardeşlerinle yarışacağını gerçekten düşünüyor musun? Bu onun yapacağı bir şey gibi görünmüyor." İçimi çektim. "Ama ben ne bilebilirim ki? Onu çok iyi tanımıyorum."

Kapısını açar. "Onun bu işe gireceğini düşünmezsiniz. Ama Foxx'un erkekliğine yarış gibi bir

konuda meydan okursanız, geri adım atmaz. Onda en büyük çocuk sendromu gibi bir şey var.

kanıtlayacak bir şey."

Tepedeki ışık onu tam olarak yakalıyor. Çenesi köşeli. Gözleri Karayip mavisinin mükemmel tonunda. Kravatı kalın boynunun etrafından sarkıyor ve kirli sakalları daha önce temiz tıraş edilmiş cildinde noktalar oluşturuyor.

Beni dükkândaki arabaya bindirdiğini düşündükçe içim sızlıyor. Ağzının üzerimde olduğunu hatırlamak beni ıslatıyor. Bay Petterson'ı büyülediğini, Joshua'ya haddini bildirdiğini ve bana güzel olduğumu söylediğini düşünmek kalbimi dolduruyor.

Ve aniden, yapmak istediğim tek bir şey var. Yapmam gereken. *Bu adama benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyorum.*

"Burada bekle" dedim, kapımı açarak.

Arabasının önünden geçerken bacaklarım titriyor. Ben ona yaklaşırken merakla beni izliyor.

Elini uzatıp tutuyorum ve ayakları garajın zemininde olacak şekilde onu koltuğunda çeviriyorum. Bakışlarım onunkileri yakarken, düğmesini çözüyorum ve fermuarını pantolonundan aşağı çekiyorum.

Elbisemi toplayıp garajın zemininde bacaklarının arasına diz çöktüğümde gözleri parlıyor.

Arkasına yaslanıp sikini elime almamı izlemeden önce sikini kurtarmama yardım ediyor. Kaşları gergindi.

"Sorun nedir?" Boyunu okşayarak soruyorum. Teni sert uzunluğunun etrafında yumuşak. "Bir şey düşünüyormuş gibi görünüyorsun."

Başındaki sperm damlasını yalarken tıslıyor.

"Profesyonel sporcular maçtan bir ya da iki gün önce seks yapmazlar çünkü bu onların enerjilerini ve testosteronlarını tüketir" diyor.

Kendimi geri çektim ve kahkahayı patlattım. "Yani, bu gecenin başlarında büyüleyici dediğin kadın önünde diz çökmüş, sikin elinde... ağzına girmek üzere... ve sen tükenmiş enerji ve düşük testosteron hakkında mı düşünüyorsun?"

"Jess'i gerçekten yenmek zorundayım." Homurdanıyor. "Hayır, siktir et. Yani, siktir et."

Bu adam. Hâlâ gülerken, ağzımı tekrar ona doğru indiriyorum. "Durabilirim." Dilimi şaftının alt tarafına değdiriyorum. "Yarın tekrar alırsın."

"Hayır. Genetik üstünlüğüme güvenip riske girmeye hazırım."

Kirpiklerimin arasından bakıyorum, boştaki elimle taşaklarını avuçluyorum. "Emin misin?"

"Evet," diyor, ben boyundan aşağı öperken hızlı bir nefes çekiyor. "Bu şimdiye kadar bir şey hakkında en emin olduğum an."

Dilim tepeye doğru sürüklenirken ona doğru düz bir şekilde uzanıyor. Ucunu emiyorum, alt tarafını tekrar tekrar fiskeliyorum. Yukarı aşağı, bir o yana bir bu yana ve daireler çizerek, dilim zevk darbeleri gönderirken gözlerinin kamaşmasını izliyorum.

"Beni gerçekten iyi hissettiriyorsun," diyorum başının etrafını yalayarak. "Senin de aynı şekilde iyi hissetmeni istiyorum." "Belli ki *küçümsüyorsun*, siktir!"

Elimi tabanının etrafına doluyorum ve onu boğazıma kadar sokabildiğim kadar sokuyorum. Dudaklarımı geri çektiğimde vücudu geriliyor.

"Bu benim hayatımın zirvesi," diyor ellerini saçlarımın arasına dikkatlice yerleştirerek. "Eğer öldüğümde önemli bir anım olacaksa, ben Betsy'nin içindeyken senin önümde diz çöküp sikimi ağzına alman kesinlikle bu anımda yer alacak."

Gülüyorum, ses ona karşı titreşiyor. Saçımı çekiştiriyor; keskin ve acil bir his. Uyluklarımda bir uyarılma havuzu oluşuyor.

İnliyorum, göbeğimi sıkıyorum, uzun sikini ağzıma alıp çıkarırken onu pompalıyorum.

Tükürüğüm şaftı kaplıyor, uzunluğundan aşağı akıyor ve tabanda elimin etrafında toplanıyor. Çıkardığım sesler

çabası -emme, şapırdatma, öpüşme- garajı ve beni onu boşaltma ihtiyacıyla doldurdu.

Banks boştaki eliyle aşağı uzanıyor ve göğüslerimden birini avuçlayarak elbisemden çıkarıyor. Avuçluyor, taşaklarına dokunduğum gibi sert ve muhtaç bir şekilde masaj yapıyor. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Bu göğüslere dokunarak boşalabilirim," diyor.

Aleti ağzımdan fırlıyor. Üzerine tükürdüğümü, sıvıyı uzunluğu boyunca gezdirdiğimi ve ona sırıttığımı izliyor.

"Ağzıma boşalacaksın."

Vücudu esniyor. "İçine girmeme izin vermek istemediğine emin misin?"

Sikeyim. Bugün beni yine arkadan götürürken dört ayak üzerinde, ona iyice açılmış olduğumu düşününce klitorisim dikkat çekmek için zonkluyor. Ama kendimi tutuyorum. "Seni tatmak istiyorum. Boğazımdan aşağı dökülmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum."

Gözleri onu bitirmem için yalvarıyor. Vücudum rahatlamak için çığlık atıyor. Başımı sikine doğru yönlendirirken görüşüm bulanıklaşıyor ve neredeyse öğürene kadar onun üzerinde geziniyorum.

"Bu çok iyi," diye inliyor, taşakları avucumun içinde sıkılıyor. "Bunu yapmaya devam et, uzun sürmeyecek."

Övgülerinden cesaret alarak, gözlerim sulanmaya başlayana kadar emme ve yalama ritmini sürdürüyorum. Mırıldandığı memnuniyet sesleri ve göğsümün neredeyse çimdiklenmesiyle amım sıkılıyor.

"*Sara*," diye inliyor siki kabarırken.

Bacakları sertleşiyor ve vücudu titriyor. Parçalanışını izlemek için gözlerimi zorla açıyorum.

Ve bu çabaya değer.

Adımı tekrar inliyor -şimdiye kadar duyduğum en ateşli şey- sıcak, tuzlu boşalması boğazımın arkasından fışkırıyor. Başımı aşağı yukarı hareket ettiriyor, iki eli de başımın yan tarafında ve kalçalarını ağzıma doğru pompalıyor.

Hepsini alıyorum, vücudu gevşeyene kadar onu yutuyorum. Aletinin ucuna son bir öpücük kondurup topuklarımın üzerinde dinlenirken titriyor.

Her hareketi izliyor.

"Bu bana yarışa mal olsa bile, buna değdi," diyor sırıtarak.

"Bunu duyduğuma sevindim." Gülüyorum, ayağa kalkmak için arabayı kullanıyorum. "Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu."

Ayağa kalktı ve pantolonunun içine geri soktu. Sonra beni kendine çekti ve hayatımı öptü. Yavaş, metodik ve kasıtlı bir şekilde dilinin her hareketini ve dudaklarının her dokunuşunu hissederek.

Geri çekildiğinde nefesim kesildi.

"Hadi seni içeri alalım," diyor usulca. "Aklını başından alacağım."

Elimi tutmasına izin verdim, bir şekilde zaten Banks kadar tatmin olmuştum. *Yine de...* "Evet, lütfen." Beni kucağına aldı ve evin içine taşıdı.

"Bu yarışı kaybedersem senin yüzünden olacak," diyerek beni kıkırdatıyor. "Ama buna değer, değil mi?"

Kapıyı açarken beni öpüyor. "Kesinlikle."

23

Banks

Sara, önündeki manzarayı seyrederken, "Kendimi O.K. Corral'da duruyormuşuz gibi hissediyorum," diyor.

Kardeşlerimin arabaları ve kamyonları otoyolun kenarına dizilmiş. Brooke, Ashley, Pippa ve ebeveynlerimizle birlikte radar hız tabelasının yanında toplanmışlar. V-8'i kükreyerek gelişimizi haber veren Betsy'nin yanına yanaştığımızda tüm başlar dönüyor.

"Vay canına, Foxx burada," diyor Sara şaşkınlıkla.

Ben de şaşırdım. Foxx son zamanlarda pek kendinde değil - anahtarlarını kaybetti, geçen gün merhaba demek için durdu ve buraya geldi. Belki de birinin onu kontrol etmesi gerekiyordur. Neredeyse iyi davranıyor.

"Ve Jess kızgın görünüyor," diyor

Sara. "Jess *her zaman kızgındır.*"

Arabayı yolun kenarına, Moss'un kamyonunun arkasına park ettim.

Güneş ufkun üzerinde geziniyor, gökyüzünde morlar, kırmızılar ve sarılar yükseliyor. Elimize bir bira alıp Maddox'a doğru yürümek ve kafayı bulmak için güzel bir gece.

Sara'ya bakıyorum.

Ya da öyle olurdu. Bugünlerde işler biraz farklı görünüyor. Çok daha iyi.

Emniyet kemerini çözerken gülüyor. "Muhtemelen senin on beş dakika geç kalmanla bir ilgisi vardır."

"Onları buzla kaplıyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, onları beklettiğim anlamına geliyor. *Benim* programıma giriyorlar. Hakimiyet kuruyorlar." Homurdanıyor, umutsuzca kendini tutmaya çalışıyor.

"Hiç futbol izlemedin mi?" Elimi uzatarak sordum. "Bilerek değil."

Öğrenmesi gereken çok şey var.

Gözlerimi deviriyorum ve telefonumu konsoldan çıkarıyorum. "Al. Aksiyon başlamadan önce Paige'i görüntülü aradığından emin ol. Adı favorilerimde kayıtlı. Kıçlarını tekmelediğimi görmek

istiyor."

"İçeri girmek için şifrenin ne olduğunu nereden bileceğim?" "Altmış dokuz, altmış dokuz, altmış dokuz."

"Ne kadar da öngörülüsün," diyor telefonu benden alarak. "Vızıldıyor."

Kolumu önce başımın üzerine, sonra diğerine uzatıyorum. Kardeşlerimi soğukkanlılıkla karşılayamam. Evde yaptığım jimnastik beni gevşetmişti ama arabadan inmeden önce kaslarıma biraz ısı ve esneklik kazandırmam gerekiyor.

"Kim o?" Ben soruyorum.

"Bakmamı ister misin?"

Sırıtıyorum. "X ışını görüşünüz yoksa, sanırım bakmanız gerekecek."

Gözlerini kısıyor. Çok *sevimli*. "Bu Tasha'dan. Diyor ki, 'Hubs işe çağrıldı, bu yüzden yolculuk kısa kesiliyor. Yarın öğleden sonra ofisi pazartesiden önce düzenlemeye çalışacağım. Lütfen ben yokken hiçbir şeyin tamamen yanmadığını söyle."

"*Evet*." Yumruklarımı sıkıyorum. "Gördün mü? Elde edeceğin şey bu. İnsanlar için güzel şeyler yapıyorsun ve evren seni ödüllendiriyor."

"Bir sonraki, 'Tavus kuşları saatte yaklaşık on mil hızla koşabilen en hızlı koşan kuşlardan biridir' diyor." Kaşları çatıldı. "Sence bunun koşu hızlarıyla ilgili olması ve senin koşmak üzere olman bir tesadüf mü?"

Koltuğuma geri oturdum. *Bilmiyorum.*

Bu mesaj olayını çözemiyorum. İçgüdülerim Foxx'u işaret ediyordu ama tam önümde duruyor ve telefonu yok. Bütün kardeşlerimin telefonu var. *Peki kim olabilir?*

Tüm kardeşlerimi tanıyan ve bize rastgele hayvan mesajları göndermek için kendi yollarından çıkan kim? Paige mi? Belki, ama bu onun yapacağı bir şey gibi görünmüyor. Nate ve Ryder ile çok meşgul. Annemle mi? Baba? Bunu düşünüyorum. *Babam işle ve kanepe fiyaskosuyla çok meşgul. Annemin hayvanlarla ilgili bilgilere bakmaktan başka yapacak yeterince işi var. Bu onun tarzı değil zaten.*

Yukarı baktım. Jess hareket etmemizi işaret ediyordu.

"Bu bir tesadüf mü?" Kapımı açarak sordum. "Bilmiyorum. Tesadüf diye bir şey var mı?"

Sara, Betsy'nin önünde benimle buluştuğunda omuz silkiyor. Birlikte sürüye doğru yürüyoruz. *Ama Jess'e göre kurt sürüsü değil.*

"Tanrı aşkına, Sparkles," diyor Moss. "Korktuğunu düşünmeye başlamıştık." Jess'e bakıyorum ve sırıtıyorum. "Merhaba, Tavuk Baba."

"Banks, siktir git."

Herkes güler.

"Kimse tıbbi malzeme getirdi mi?" Annem etrafına bakınarak soruyor.

Grubumuz omuz silkiyor ve o kadar ileriyi düşünemediğimizi dile getiriyor.

"Sakın düşme," diyor annem. "Ve Tanrı aşkına, hiçbir şeyi kırma." "Lütfen," diyorum. "Biz sporcuyuz. Kiminle konuştuğunu unuttun mu?"

Babam homurdanıyor. "Hepinize söylemekten nefret ediyorum ama on, on beş yıldır atlet değilsiniz." "Buna alındım," diyorum.

Moss inliyor. "Tabii ki biliyorsun."

"Hey, belki artık sporcu değilsiniz ama şu anda her birinizle güreşebilir ve tek elim arkamda bağlıyken sizi yenebilirim. Yani siz şampiyonu yerinden edene kadar ben hâlâ bir sporcuyum," diyorum.

"Artık başlayabilir misiniz?" Paige telefonda bağırıyor. "İşe dönmek zorundayım ve bunu

görmek istiyorum."

Babam hafif trafiğe açık yolun asfaltına adım atıyor. "Zaten otuz metre yürüdüm. Başla

buraya ve git." Tabelayı işaret ediyor. "Ve şuradaki koca oğlan hiçbir müdahalede bulunmadan size saat tutacak. En yüksek hız kazanır. Unutmayın - bu şey trafiği saatte mil olarak ölçüyor, bu yüzden en hızlı *hıza* gidiyoruz, en hızlı *zamana* değil."

Diz ardı kirişlerimi ısıtmak için birkaç yürüyüş hamlesi yapıyorum. "Neden 30 metre? Foxx 50 metre için çok mu yaşlı?"

"Bugün seni yenmek büyük bir zevk olacak Banks." Foxx başını sallar. "Yapacak başka işlerim var. Başlayabilir miyiz?"

"Anahtarlarını aramak gibi mi?" Kıkırdayarak soruyorum.

Foxx bir elini kalçasına koyuyor, gözleri bana odaklanmış durumda. "Sen ve ben bu konuyu daha sonra tartışacağız."

"Neden?"

Bakışlarımı bir an için çok uzun süre tutuyor - omurgamda bir endişe dalgasına neden olacak kadar uzun. *Neden benimle bu konuda konuşmak istiyor?*

"Bakkaldan anahtarını getirdim," diyorum. "Annem sana vermedi mi?" Dikkatini babama kaydırıyor. "Hadi gidelim."

Anneme doğru dönüyorum.

"Ona ben verdim," diyor omuz silkerek.

Ne oluyor lan? Ama bunu düşünecek zaman yok. Gitme zamanı.

Güneş hâlâ sıcak, tenime işliyor. Gömleğimi çıkarırken alnımda ter lekeleri oluşuyor. Beni takdir etmesini takdir ederek kız arkadaşıma fırlatıyorum.

"Dediğim gibi, buradan başlayacaksınız," diyor babam, kaldırımın kenarına tebeşirle bir çizgi çizerek. "İlk kim gidiyor?"

"En yaşlıdan en gence mi?" Maddox soruyor. "En küçükten en büyüğe mi? Alfabetik mi?"

Annem elinde bir şapkayla öne çıkıyor. "Savaş çıkmasın diye isimleri buraya yazdım. Birisi sırayı çizebilir." Etrafına bakınıyor. "Pippa? Bu şerefe nail olmak ister misin?"

"Elbette."

"Bunun üzerine bahse girer misin?" Paige telefon ekranımdan soruyor. "Yoksa bunu sadece övünme hakkı için mi yapıyoruz?"

"Ego," diyor babam. "Anladım," diyor Paige.

Pippa elini şapkanın içine sokarken ben Sara'nın yanında duruyorum.

"Gidelim, Tavuk Anne," diyorum kolumu Sara'nın beline dolayarak. Başını kolumun üzerine koyuyor.

Pippa bana doğru işaret ediyor. "Bu lakapla beni kızdıracağını sanma. O küçük civcivleri seviyorum."

Dikkatim Jess'e yöneldi. "Oh, ne sürpriz ama." O daha cevap vermeden Pippa ilk ismi okuyor. "Maddox," diyor. "Sen ilksin."

Ashley onu alkışlıyor, omuzlarından tutup sarsıyor. "Bunu yapabilirsin. Hızlı koş!" Maddox çizgide duruyor. "Ben hallederim Ash. Endişelenme."

"Umarım kimsenin bacağı kırılmaz," diyor Paige, sesi annemize çok benziyor.

Ailemin ortasında durup etrafıma bakıyorum. Oldukça saçma bir nedenle burada olabiliriz - bizim *yaşımızda* kim birbiriyle *yarışır ki? Foxx'un muhtemelen kırılgan kemikleri vardır ama* herkes eğleniyor.

Özellikle de ben kazandığımda.

Foxx'a bakıyorum. *Anneme kalsiyum takviyesi aldığından emin olmasını söylemeliyim.*

"Ne zaman hazır olursan, Mad," diyor babam, onun yolundan çekilerek.

Maddox çömeliyor, boynunu ileri geri oynatıyor. Sonra ayak parmağını çizgiye koyuyor ve son sürat fırlıyor. Spor ayakkabıları asfaltta kayıyor. Kollarını iki yana açıyor.

"Yürü Maddox!" Ashley alkışlıyor.

Rakamlar yanıp sönmeye başladığında hepimiz tabelayı izliyoruz. Yanıp sönen yirmi iki ile bitiyor. "Fena değil," diyorum Moss'la başımızı sallayarak.

Pippa başka bir isim çizer. "Sensin, Tavuk Baba." Herkes gülüyor, ses akşam havasını dolduruyor.

Jess, Pippa'yı işaret ediyor. "Bunu daha sonra ödeyeceksin." "Sabırsızlanıyorum," diyor ona göz kırparak.

İşarete göre sıraya girer ve havalanır. Otoyolda hızla ilerlerken yüzü kıpkırmızı oluyor.

"Henüz hiç araba görmediğimize inanamıyorum," diyor annem.

Jess tabelayı geçerken bir on sekiz yanıp söner.

Maddox gömleğine vuruyor. "Birincilik, tam burada." "Moss, sıra sende," diyor Pippa.

Moss sıraya girerken, Jess de ailenin yanına geri döner. "Ne oldu?"

Ona sordum. "Gece geç saatlere kadar kızlarla mı takıldın?"

Maddox homurdanıyor ve Jess'in eğlendiğini görmemesi için ona sırtını dönüyor. Pippa onun yanağına bir öpücük kondurur. "Harikaydın."

Jess ellerini dizlerinin üzerine koyup nefes alarak, "Sana sahip olabilirdim," diyor. "Kötü bir başlangıç yaptım."

"Hepsi böyle söylüyor," diyor Maddox.

Moss pozisyonunu alıyor. Paige daha iyi görebilmesi için Sara'ya kamerayı ayarlatıyor. Kızımın arkasında duruyorum ve belini tutuyorum.

Sara'nın ailemize bu kadar mükemmel bir şekilde uyum sağlaması beni şaşırtmadı. Kardeşlerim Brooke ve Ashley'i eve getirdiklerinde, bu şimdiye kadarki en sorunsuz süreçti. Sanki her ikisinin de başından beri ailemizde olması gerekiyordu. Sanki her ikisi için de roller vardı ve biz sadece gelip onları doldurmalarını bekliyorduk.

Sara, Brooke'un söylediği bir şeyi dinler ve güler.

Sara'yla da öyle.

Bunun ne anlama geldiğini düşünürken midem sıkışıyor.

"Koş, Moss," diye bağırıyor Brooke düzlükte aceleyle ilerlerken.

Başımı düşüncelerimden kaldırıp tabelaya bakıyorum. *On dokuz*.

Elleri dizlerine vuruyor ve kabarıyor.

"Benim zamanım neydi?" Jess anneme bakarak sorar.

"On sekiz."

"Beni sadece dövmedi," diyor Jess, ağzı açık bir şekilde. "Ben saçmalık diyorum."

Babam elini havaya kaldırdı. "Hepimiz bunun tarafsız olduğu konusunda hemfikirdik. O seni yendi." Jess kollarını havaya kaldırır ve gruptan uzaklaşır.

"Foxx ya da Banksy," diyor babam, Pippa'nın şapkadan son ismi çıkarmasını izlerken. O da sırıtıyor. "Görelim bakalım, Banks."

Bu kadar gergin olmamalıyım. Neden gergin olduğumu bile bilmiyorum. Muhtemelen çok saçmaladığım ve şimdi paramı ağzımın olduğu yere koymam gerektiği içindir.

Ağzımın Sara'nın amında olmasını isterdim.

"Bunu yapabilirsin, Sparkles," diyor
Sara. Ona bakıyorum ve sırıtıyorum.
O da göz kırpıyor.
Hayır, hayır. Odaklan. Yolun aşağısına bakıyorum ve kollarımı sallıyorum. *Çok uzak değil. Bu çocuklara nasıl yapıldığını gösterelim.*
Yere basıyorum ve *gidiyorum*. Gözlerim önüme odaklanmış, sırtım dik, başım omurgamla nötr. Hızlanmam beklediğimden daha çabuk oldu ve tabela yanıp sönmeye başladığında en yüksek hızıma ulaştım. Yirmi üç, yirmi dört, yanından geçip gidiyorum.
Tanrım, eskisi gibi formda değilim. Hava
emiyorum, eğilme dürtüsüyle savaşıyorum.
Alın bakalım, çocuklar.
Aileme döndüğümde yüzüm ateşler içindeydi. "Neydi o? Orada iki dört mü gördüm?" Derin bir nefes aldım. "Bana öyle göründü."
Ona ulaştığımda Sara'nın sırıtışı kulaktan kulağa yayılıyor. Kollarını omuzlarıma doluyor ve yanağımı öpüyor. "Bu çok seksi," diye fısıldıyor kulağıma.
"Eve gidene kadar bekle."
"Seni duyabiliyorum!" Paige bağırıyor. "Ve gökyüzünden başka bir şey göremiyorum."
Sara kıkırdıyor. "Özür dilerim." Kendini benden uzaklaştırıyor ve telefonu yola doğru tutuyor. Foxx çoktan sıraya girdi.
Yol bizim durduğumuz yerden biraz daha yüksekte. Foxx'un bu kadar iri görünmesinin sebebi bu olmalı. *Belki de onu hiç basketbol şortuyla görmedim*.
"Dizini patlatma," diye bağırıyorum, her şeyden çok dikkatini dağıtmak için. Ama tipik Foxx tarzı, gözünü bile kırpmıyor. Sanki ben yokmuşum gibi önündeki yola odaklanıyor.
Belki de onun dünyasında ben yokumdur. Hah.
Bir patlamayla başlıyor, bir tür atlet gibi havayı yarıyor ama değil. Ya da ben öyle olduğunu düşünmedim.
Tabelaya yaklaştıkça kalbim çarpıyor.
Lütfen 23 yaşında ol. Lütfen yirmi üç ol.
Herkesin dikkati tabelaya odaklanmış, rakamların yanıp sönmesini bekliyor. *Yirmi dört.*
Birkaç dakika önceki sevincim kayboluyor.
"Hayır," diyorum, babama doğru yürürken. "Beni öylece bağlamadı."
Babam eğleniyor. "Yirmi dört ve yirmi dört aynı sayı. Bu da beraberlik demek."
Foxx bize doğru yürüyor, bana bakıyor, sanki yoga egzersizini yeni bitirmiş gibi görünüyor. Hiç de yorgun değildi.
Ne oluyor lan?
Moss, "Bizi onun ağzından duymak zorunda kalmaktan kurtardın," diyor. "İyi iş
Foxx." "Rövanş istiyorum," diyorum.
Foxx yanımdan geçti ve göz kırptı.
"Az önce burada ne oldu?" Ellerimi uzatarak soruyorum.
Foxx tek kelime etmeden kamyonetine bindi, çalıştırdı ve yolun ortasında bir U dönüşü yaptı. Sonra da korna çalmadan, el sallamadan ya da "siktir git" demeden evlerimize doğru yola çıktı.
"Bu diskalifiye olduğu anlamına geliyor, değil mi?" Ailem arabalarına yönelirken soruyorum. "Yani, annemden resmi bir okuma almadan gitti."
Annem gülüyor. "Oh, Banksy. Seni seviyorum."
"Burada galip benim," diye sesleniyorum. Kardeşlerimden bir dizi mırıltı ve mırıldanmayla

karşılanıyor. Sara gülümseyerek telefonumu bana uzatıyor. "Paige sana iyi iş çıkardığını söylememi istedi."

Kaşlarımı çattım. "Teşekkürler." Yola çıkan arabaları işaret ediyorum. "Daha yeni gidiyorlar. Sanki benim yaşımda yirmi dört saat koşmak etkileyici değilmiş gibi davranıyorlar."

"Muhtemelen Foxx da onun yaşındayken bunu yaptığı içindir." Nefesim kesildi.

Gülüyor ve elimi tutuyor. "Ama gerçekten etkileyici olan ne yapabiliyorsun biliyor musun?" Sikim seğiriyor. "Birkaç şey."

Dudaklarını benimkilere yaklaştırıyor ama birbirine değdirmiyor. Gözleri parıldıyor. "Beni eve götürüp bazılarını göstermek ister misin?"

"Kesinlikle."

Hızlı bir öpücükten sonra el ele Betsy'ye doğru yürüdük.

"Ama şunu bilmenizi isterim ki daha iyisini yapabilirdim," diyorum kapılarımızı açarken. "İkinci raundu yapsaydık kazanabilirdim. Foxx'un nefesi kesilmişti. İşi bitmişti."

Sara sırıtıyor. "Bu gece sana iki raunt vereceğim." "Üç olsun."

"Gidelim, Sparkles."

İçimi çektim ve arabaya bindim.

Hepsini kazanamazsın.

Ya da kazanabilir misin?

24

Sara

"EVET, JENNIFER. BU ÇOK MANTIKLI," diyorum deli gibi sırıtarak. "Perşembe günü orada olacağım. Çok teşekkür ederim."

"Dört gözle bekliyor olacağız. Kendine iyi bak Sara."

"Güle güle."

"Güle güle."

Aramayı sonlandırıyorum ve sevinç çığlıkları atarak zıplıyorum.

Moralim yükseliyor. *Güneş ışığından mı? Dün gece Banks'le geçirdiğim orgazm gecesi mi? Myles Petterson ile daha önce hayalini bile kurmadığım bir pozisyon için yaptığım iş görüşmesi mi?*

Hayatımda ilk kez her şeyin yerli yerine oturuyor gibi görünmesi mi?

Oturma odasında dans edip Banks'in numarasını tuşlamaya başladım. Ama daha basamadan, kamyoneti garaj yolunda gümbür gümbür geliyor.

Telefonumu kanepeye fırlatıyorum ve akşamın erken saatlerinde havanın içine dalıyorum. "Buraya gel," diyor Banks, kollarını benim için ardına kadar açarak. Kendimi onun göğsüne bırakıp yukarı bakıyorum. "Tahmin et ne oldu?"

"Önce seni öpebilir miyim?" "Hayır."

"Çok kötü."

Sırıtıyor, başımın arkasını avuçluyor ve ağzımı kendi ağzına götürüyor. Çoğunlukla eğlence olsun diye itiraz etmeye başlıyorum ama dudaklarımız birleşir birleşmez eriyorum. Ben daha bitmesine hazır olmadan öpüşmeyi kesiyor.

"Şimdi, haberlerin ya da tahmin etmem gereken şey nedir?" diye soruyor, parmakları sırtımın küçük kısmında birbirine kenetlenmiş.

"Jennifer McKay aradı, Bay Petterson'ın asistanı. Perşembe günü orada bir iş görüşmem var."

Banks beni aldı ve etrafında döndürdü.

"Bu harika," diyor beni tekrar ayağa kaldırırken. "Seninle çok gurur duyuyorum."

İçim kıpırdamıyor.
"Ne?" diye sorar merakla. "Ne dedim ben?"

"Sadece benimle gurur duyduğunu." Yanaklarım kızardı. "Nedenini bilmiyorum.

Sadece... teşekkür ederim." Gülüyor. "Seninle gurur duyduğum için mi?"

Başımı salladım.

"Aptal kız. Gel hadi. İçeri girip kutlayalım."

Sokağın aşağısından bir ses yükseldiğinde çimenleri geçmeye başlıyoruz. "Sparkles! Sara! Şuna bir bak."

Döndüğümüzde Jess'i evinin yanında, gömleksiz ama büyük bir hasır şapkayla bize el sallarken görüyoruz. "Lanet olası bir çiftçiye dönüşüyor," diyor Banks ve beni güldürüyor. "Ben ne yaptım ki?"

"Bugün iş nasıldı?" Karşıdan karşıya geçerken sordum.

"Tasha geri döndü, yani her şey yolunda. Hatırlat da yıl sonunda ona yüklü bir tatil ikramiyesi vereyim çünkü fark ettiğimden çok daha fazlasını yapıyor. Mekandaki tuvaletleri bile temizlediğini biliyor musun?"

Ona gülümsedim. "Ben yapmadım ve senin de yapmadığını varsayıyorum."

"Hayır. Nedense paspas şirketinin yaptığını düşünmüştüm. Ama Tash'miş. Dışarıdaki tabelayı da o değiştirtiyor ve muhasebeciyle vergiler konusunda anlaşıyor. Gerçeklik kontrolü, sana söylüyorum."

"Belki de onu terfi ettirmeli ve masasında oturması için başka birini işe almalısınız," diye öneriyorum. "Senin sağ kolun olabilir."

Banks sırıtıyor. "Bu seni kıskandırmaz mı?"

"O eliyle sana dokunmayacak yoksa parmaklarını kırarım."

Gülüyor, sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Siz ikiniz biraz daha yavaş yürüyebilir misiniz?" Jess sorar.

"Aslında bazılarımız geçen gece kaçtı." Jess bizi evinin arka tarafına götürürken Banks onun sırtına vuruyor. "Boktan on sekiz saniyenle bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun, biliyorum."

"Siktir git."

Karşılıklı sırıtıyorlar.

"Ne istiyorsun? Eve yeni geldim ve gidip kızımla oynamam gerekiyor," diyor Banks, benden bir dirsek yiyerek.

Arka bahçeye giriyoruz ve ben olduğum yerde duruyorum. *Vay canına.*

"Ne halt ettin sen?" Banks gözlerini kocaman açarak sorar. "Lanet olsun, Jess. Bu şeyi inşa etmek için izin almak zorunda mıydın?"

"Ben yapmadım, umarım yapmamışımdır."

Beyaz ahşap ve altın rengi metal çatı ile bir tavuk kulübesi inşa edilmiş. Bir insanın geçebileceği büyüklükteki çift kapı kalın metal menteşelerle kilitlenmiş. Çiçeklerle dolu pencere kutuları bile var.

Civcivlerin etrafta koşuşturduğu koşu alanı perdeli. Tavandan üç küçük tavuk salıncağı sarkıyor. Banks'in bana bahsettiği What a Fuster Cluck tabelası kapının üzerinde asılı.

"*Jess*," diye mırıldanıyorum, ekranın önünde eğilerek. "Çok tatlılar."

Soluk sarı bir tüy yumağı bana doğru koşuyor ve dikizliyor.

Banks inanamayarak, "Cidden bunlara bir tavuk kümesi mi yaptınız?" diyor.

"İçini bile duvar kağıdıyla kapladım." Jess ışınlanıyor. "Daha bitmedi. Geceleri bir şey girmeye çalışırsa diye köşelere projektörlü hareket dedektörleri ekleyeceğim. Ve belki de Pippa'nın onları iş yerinden kontrol edebilmesi için tavuk kameraları."

Banks nutku tutulmuş gibi başını sallıyor.

Ayağa kalktım, ellerimi fırçaladım ve gülümsedim. "Bu hayatımda gördüğüm en inanılmaz şey."

"Hey," diyor Banks oflayarak.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Bu şeyi çok hızlı yapmışsın."

"İş yerinde bütün gün bir şeyler inşa ediyorum, bu yüzden benim için o kadar da zor değil ve zaten atılacak olan birçok malzemeye erişimim var. Ve biliyorsunuz, tavuklar bir bağımlılığa dönüşüyor. Tavuk matematiği diye bir şey var."

"İyi bir tavukçu baba bunu bilirdi," diye şaka yapıyor Banks.

"Pippa ve Ashley şu anda yeni malç almaya gittiler. Beklediğimden biraz daha büyük inşa ettim," diyor Jess, omuzlarımızın üzerinden bakarak. Kaşları birbirine çarpıyor. "Evindeki kim Banks?"

Döndüğümüzde posta kutusunun yanındaki kaldırıma yanaşmış beyaz bir araba görüyoruz. "Bunun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diyor Banks, onları yakından izleyerek.

Jess yanıma gelirken onun kolunu tutuyorum. Arkada bir kapı açılıyor ve sarı saçlı küçük bir kız kaldırımda yürümeye başlıyor.

Ne oluyor be?

"Bu Bethany," diyorum ve hemen ona doğru yöneliyorum.

Merdivenlerden çıktı ve kapıyı çaldı. Araba yanımızdan geçiyor, Damaris'in evinin önünde dönüyor ve sonra mahalleden uzaklaşıyor.

Ne oluyor be?

"Hey," diye seslendim. "Bethany!"

Topuklarının üzerinde dönüyor ve merdivenlerden aşağı koşarken beni görüyor. Adımlarım hızlanıyor, ona yaklaştıkça daha da hızlanıyorum.

Kalbim çarpıyor ve damarlarımdan adrenalin fışkırıyor.

Bir sorun var.

Banks'in yakınlarda olduğunu hissediyorum ama kontrol etmeye zahmet etmiyorum. O burada olacak. *O Banks.*

Bethany bana doğru hamle yapıyor, gözyaşları içindeki yüzünü göğsüme gömüyor. Ağlarken vücudu kabarıyor ve ben de neler olduğunu merak ederek onu kendime doğru çekiyorum.

Banks koşarak yanımıza geliyor ve elini sırtıma koyuyor. Bana bakıyor ama ben omuz silkiyorum.

"Selam," diyorum saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Hey, Bethany, tatlım. Neyin var?" Başını kaldırıp yukarı bakıyor, gözyaşları hâlâ yüzüne akıyor.

Göğsüm o kadar daraldı ki zar zor nefes alabiliyorum. "Benimle konuşmak ve sorunun ne olduğunu söylemek zorundasın. Seni buraya kim bıraktı?"

"Bir araç paylaşım servisi."

Bunu sonra konuşuruz. "İyi misin? Sana bir şey mi oldu?"

Banks her birimizin omzuna bir el koyuyor ve bizi verandaya götürüyor. "Hadi yerleşelim. İçecek bir şey ister misiniz?"

Verandanın basamaklarına oturduk. Bethany'nin sırt çantasını çıkarmasına yardım ediyorum ve Banks'e el sallıyorum. "Ben içeride olacağım," diyor sessizce. "Bana ihtiyacın olursa seslen yeter."

Ona gülümsüyorum. *Teşekkürler Banks, şu anda neye ihtiyacımız olduğunu anladığın için.*

"Yani..." Soruyorum, merak beni öldürüyor. "İyi olduğunu bilmem gerek." "İyiyim. En azından fiziksel olarak."

"Bu konuda her şeyi

biliyorum." Hüzünle
gülümsüyor.
"Annen nerede olduğunu biliyor mu?" diye
sordum. "Hayır. Mesele de bu zaten. Bugün
okula gitmedim."
Sakin kalmak için kendime bir şans vererek yutkunuyorum. "Neden?"

Gözyaşları bir kez daha anında akar. "Bilmiyorum bile Sara. Ne olduğunu bile bilmiyorum. Dün gece kavga ettik -kötü bir kavga- çünkü ona saçımı kestirmek istediğimi söyledim." Gözleri büyüdü. "*Saçımı kestirmek için*. Bu kadar. Ona uyuşturucu kullanmak ya da Antarktika'ya taşınmak istediğimi söylemedim. Sadece saçımı kestirmek istediğimi söyledim."

Dişlerimi sıkıyor, kız kardeşimin görmesini engellemeye çalışıyorum.

"Sonunda erkek arkadaşı geldi," diyor burnunu çekerek. "Ondan nefret ediyorum. Adı Gary ve nefret dolu, aşağılık bir adam. İçeri girdi ve bana şımarık bir velet olduğumu ve annemin benim için yaptığı her şeye minnettar olmam gerektiğini söyleyerek bağırmaya başladı. Annelerini ağlatan tek çocukların küçük sürtükler olduğunu söyledi." Durakladı. "Bunu o söyledi."

Onu omzuma çekiyorum ve kocaman sarılıyorum. *Sanırım buna benim de en az onun kadar ihtiyacım var.*

Onun sözleri, benim onun yaşında olduğum ve annesinin benimle oyun oynadığı zamanları hatırlattı. Babama bir şey yapmamı söylediğini ama yapmadığımı söylerdi. Evden gizlice kaçtığımı düşünürdü ama kaçmıyordum. *Her zaman*. Yatak odamı siyaha boyama isteğimin bir gotik sahne değil, beni terapiye götürmesi gereken şeytani bir ritüel olduğunu söylerdi.

Terapi benim için yapabileceği tek güzel şeydi. Tabii ki yapmadı. *Bethany ile aynı oyunları oynayacağını bir an bile düşünmedim.*

Bethany uzaklaşıyor ve çantasından bir mendil çıkarıyor. *Tatlı kız.*

Gözlerindeki yalnızlık, ruhumda hiç iyileşmeyen bir yaraya tuz basıyor. Beynimin arkasında her zaman, şimdi bile, dünyamın alt üst olmasına hazırlanmamı söyleyen bir şey var. Güvenlik ağımın kesilmesine hazır olmamı.

Yalnız kalmak için.

"Neler yaşadığını anlıyorum," diyorum yanağına yapışmış saçları koparark. "Ve sana karşı dürüst olacağım, harika bir çözümüm yok."

"Burada seninle kalabilir miyim?"

İçimi çektim. "Benim için sorun olmazdı ama burası benim evim değil ve annenin nerede olduğunu bilmesi gerekiyor."

"Beni öldürecek, Sara. Bugün okula gitmedim. Devamsızlık yaptığımı söylemek için onu aradıklarını biliyorum çünkü bir gün devamsızlık yaptığında hep ararlar. Ama onunla görüşemem. Bu sabah olduğundan daha çok kızacak ve benim de biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." Gözlerini kuruluyor, sonra ellerini bırakıyor. "Birini rahat bırakmak ne kadar zor olabilir ki?"

Sırıtıyorum. *Düşündüğü kadar benden farklı değil.*

"Bak, kızmayacağını söyleyemem," diyorum nazikçe. "Ama annenin seni evrenden daha çok sevdiğini biliyorum. Sakinleştiğinde, eminim mantıklı bir konuşma yapabilirsiniz ..."

Parlak mavi bir sedan yolda hızla ilerleyerek Banks'in garaj yolunun sonunda durdu. Bethany ayağa fırlıyor, bir eliyle kolumu kavrıyor.

Ben de ayağa kalkıyorum. "Sorun yok."

Sabrina ve daha önce hiç *görmediğim* bir adam, *Gary, sanırım*, arabadan iniyorlar. Sabrina çimenlikte yürürken o kapının yanında duruyor.

"Nerelerdeydiniz genç bayan?" Sabrina merdivenlerin dibinde durarak bağırır. "Cevap ver bana. Bütün gün burada mıydın?"

Bethany zorlukla yutkunur. "Hayır. Parktaydım. Buraya yeni geldim."

"Öldüğünü düşünmeye başlamıştım. Telefonun kapalıydı ve konum takip cihazın çalışmıyordu ve ben de korkudan ölecektim."

Bahse girerim Bethany Banks'in adresini bulmak için telefonunu açmıştır.

"Arabaya bin," diyor Sabrina, kelimeler seni kesecek kadar net. "Şimdi."

"Sabrina, bekle-"

"Bir dakika içinde sana geleceğim." Gözleri parlıyor. "Bethany, *şimdi*. Sana bir daha söylemeyeceğim."

Bethany sırt çantasını alıyor ve annesini daha da kızdıracak gibi görünen uzun bir sarılma yapıyor.

"Her şey yoluna girecek, tatlım. Elimden geleni yapacağım," diye fısıldıyorum. "Seni seviyorum Sara."

Gözlerimde yaşlar birikiyor ve onu bir kez daha sıkıyorum. "Ben de seni seviyorum Bethany." "Şimdi, Bethany," diye bağırıyor Sabrina.

Benden uzaklaşıyor, sırt çantasını omzuna atıyor ve meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. *İşte benim kızım. Seni kırmasına izin verme.*

Sabrina onu arabaya doğru takip ediyor ve benim anlayamayacağım kadar sessiz bir şeyler söylüyor.

Merdivenlerden inip güneşe çıkıyorum. Görüş alanımın dışında Jess'in hâlâ onu bıraktığımız yerde durduğunu görüyorum.

Harika.

Bethany arabaya bindi ve kapıyı çarptı. Sabrina arkasını dönüp parmağını yüzüme doğrultarak hışımla eve geri dönüyor.

Saldırıya hazırlanırken midem geriliyor.

"*Ne cüretle kızımla herhangi bir şey hakkında konuşursun*!" diyor, önümde dururken kelimeleri neredeyse tükürüyor. Parmakları öfkeyle titriyor ve sözleri daha da yükseliyor. "Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin yok. Kahretsin Sara, sen sokakların çocuğusun."

Ne? Sakin kalmaya çalışarak ona sırıtıyorum. Bethany'nin aramızda çığlık çığlığa bir kavga görmesine gerek yok. "Peki bu kimin suçu?"

"Kesinlikle benim değil, eğer kastettiğin buysa." Parmağını indiriyor. "Baban benimle tanışmadan önce senden çoktan vazgeçmişti."

"On yaşındaydım. Yani biliyorsun..."

Dişe diş, göz göze duruyoruz. İçeri kaçıp bu karmaşadan uzaklaşmak istiyorum ama ona karşı geri adım atamam. Vazgeçmeyeceğim. Bunu çok kez yaptım.

Foxx'un kamyoneti caddede ilerliyor. Camı indiriyor. Tek kelime etmesine gerek yok; sorusunu yüzünden okuyabiliyorum. *Sen iyi misin?*

Ona el sallarken göğsümde bir duygu seli yükseliyor. Bana başıyla selam veriyor, bakışlarını ön verandada gezdiriyor ve sonra sokağın sonundaki garaj yoluna giriyor.

"Sen gerçekten de hâlâ o zamanlar tanıştığım on yaşındaki küçük kızsın," diyor gözlerini kısarak. "Yirmi beş yaşındasın Sara. Geçen haftaya kadar görüştüğünü bile bilmediğim bir adamla yaşıyorsun. İşsizsin. Eşyaların garajımda."

"Ben getiririm."

"Bu seni utandırmıyor mu?" diye soruyor, sözcüklerin sesi giderek yükseliyor. "Sende hiç alçakgönüllülük duygusu var mı? Bu zavallı insanlar burada kiminle uğraştıklarını anlıyorlar mı?"

Kapı arkamdan gıcırdıyor. Banks. Gözlerim doluyor, yanaklarımdan aşağı dökülmekle tehdit ediyor.

Duygularımı tutma konusundaki pratik yeteneğime rağmen, bu sefer bu bir mücadele.

Küçük kardeşimin bu kadınla eve gitmesini istemiyorum. Sabrina'yla kavga etmek de istemiyorum. En kötüsü de Banks'in bu işlevsizliğe tanık olmasını, Foxx ve Jess'in de tüm bu dramı kardeşlerinin kapısına getirdiğimi görmesini istemiyorum. Gerçekten.

"Çocuğumu lekeliyorsun," diye alay ediyor. "Etrafımda olmana izin vermemeliydim. Sana çok iyi davrandım."

Banks, "Ve bu kadar uzun süre burada durmana izin vererek sana fazlasıyla iyi davrandım," diyor,

Kolunu omuzlarıma doladı. "Gitmen gerek. *Şimdi*."

Gözleri daha önce hiç görmediğim bir ateşle parlıyor. Tutuklanmasıyla sonuçlanan bar gecesinde bile bunu görmemiştim.

Kalbim kız kardeşim için, benim için, Sabrina için ve bununla uğraşmak zorunda kaldığı için Banks için acıyor. "Demek senin için savaşan biri var, ha?" Sabrina kendini beğenmiş bir tavırla.

"Sara kendi başının çaresine bakabilir," diyor Banks. "Bunun gerekliliğini ona senin öğrettiğine eminim." "Bir bok bildiğin yok."

Banks sırıtıyor. "Evime gelip ona saygısızlık etmeyeceğini biliyorum. O küçük kızı eve götürüp ona böyle davranmasan iyi edersin."

"O benim çocuğum. Sen bu konuşmanın dışında kal."

"Sadece dostça bir tavsiye."

Sabrina yumruklarını iki yanında sıkar ve kaldırımda geriye doğru yürür. "Bokun garaj yolumun sonunda olacak. Sabah olmadan al yoksa çöpe gidecek."

Beni kendine çekiyor ve başımın üstünü öpüyor. Onlar hızla uzaklaşırken hıçkırarak Bethany'ye el sallıyorum.

Duygularım karmakarışık ve onları ayırmaya nereden başlayacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, kaçınmak için gerçekten çok çalıştığım karışık, dağınık bir ağ oldukları.

İçimdeki çirkinlik herkesin görmesi için ortaya döküldü... ve bu sokaktaki her Carmichael benim utancımı izledi. İşlerin nasıl daha kötüye gidebileceğinden emin değilim.

"Bu seni utandırmıyor mu? Hiç mi alçakgönüllülüğünüz yok? Bu zavallı insanlar burada kiminle uğraştıklarını anlıyorlar mı?"

"Gidelim," diyor Banks, beni tekrar öperek.

"Nereye?"

"Sen banyo yaparken ben de fırına pizza koyayım."

Ona baktım ve onu içime çektim. Yakışıklı bir yüz. Nazik gözler. Gerçek empati.

Beni kapıya doğru itiyor. "Dondurulmuş pizza almak için caddenin karşısına yürümek zorunda kalmamak çok daha kolay. Kim bilebilirdi ki?"

Gülümsemek istemesem de elimde değil. Çünkü bu Banks, sadece beni savunmakla kalmayıp yanımda da duran adam. Tanımadığı küçük bir kıza karşı nazik ve doğal olarak hor göreceği bir kadına karşı sert olan adam. Ve tüm bunları zarafet ve klasla yaptı.

"Sara kendi başının çaresine bakabilir. Bunun gerekliliğini ona sizin öğrettiğinizden eminim... Evime gelip ona saygısızlık etmeyeceğinizi biliyorum."

Sert ama nazik, güçlü ama kibar olan adam.

Sanırım aşık olduğum adam.

25

Banks

"AÇIN." Küvetin üzerinde bir parça pizza sallandırarak sırıtıyorum. "Bunu söylediğimde genellikle pizzadan bahsetmiyorum."

Sara bana küçük bir gülümseme verdi. Kabul ediyorum.

Bir saat önce Sabrina olayı patlak verdiğinden beri sessiz. Onu hiç suçlamıyorum. Birinin seninle bu kadar çok konuşmasının -kasıtlı olarak seni yıkmasının ve yaralarını bildiği yerden vurmasının- ve sonra parçaları toplayıp yoluna devam etmek zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Muhtemelen onları bayıltırdım. İşe yarayacağından değil, çünkü yarasaydı Sabrina'ya eşlik eden adamı yakalar ve uyuturdum.

Mesele de bu, bunu nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyorum. Nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Bu beni başarısız hissettiriyor.

Sara eğilir ve pizzanın en küçük ucunu ısırır.

"Nasılsın?" Pizzayı tabağa geri koyarken ona soruyorum.

Hâlâ kirli iş kotumun içinde bacaklarımı uzatıyorum ve keşke banyoda olsaydım da ağrıyan kaslarımı ıslatsaydım diyorum. Keşke Sara'ya sarılıyor olsaydım. Ama gözlerinde şu anda buna ihtiyacı olmadığını söyleyen bir bakış var ve şu anda bu benimle ilgili değil.

Ben kimim ki? Hep benimle ilgili.

"Ben iyiyim." Ayak parmağını baloncukların arasından çıkarıyor. "Bethany için endişeleniyorum ama ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Seni anlıyorum.

"Eşyalarını aldığımızda belki Sabrina daha sakin olur ve en azından Bethany'yi görebiliriz," diye teklif ediyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Umarım öyledir."

Ona bir ısırık daha veriyorum. Bir öncekinden biraz daha büyük.

"O büyük evde ne kadar mutsuz olduğunu düşünüp duruyorum," diyor. "Sabrina ben gençken biraz daha kontrollüydü çünkü babam yanımdaydı. Kavga ederdik ve o da soğuk davranırdı ama kendini tamamen kaybetmezdi."

Ayak parmakları küvete su çarpıyor.

"Taşındığında kaç yaşındaydın?" Ben sordum.

"On sekiz. Dolayısıyla, borcum. Oradan çıkmam gerekiyordu ve babam yetişkin olduğumu, kendi başıma halledebileceğimi düşündü. Kısa bir süre sonra da öldü ve her şey Sabrina'ya miras kaldı, bu da benim için o hayatın sonu oldu."

Bir insan çocuğuna bunu nasıl yapar? Ya da sevdiğini iddia ettiği birine? Bu ihmalin çığlığı. Ve sadece yeterince iyi olmadığı düşüncesini pekiştiriyor olmalı.

Hepsinin canı cehenneme.

Ailem çocuklarına aynı sokakta ev aldı, böylece hepimiz birbirimize yakın olabildik. *Bir de benim muhtaç olduğumu söylüyorlar*. Ailemiz bunu karşılayabildiği için şanslı, ama karşılayamasaydık bile eminim bize ellerinden geldiğince destek olurlardı - en azından duygusal olarak her zaman yanımızda olurlardı.

Telefonum çalıyor. Çıkarıyorum.

Haberler iyi. Sara'nın kiralık evi hazır. Kiracının arama emri varmış ve mahkeme sisteminin karışmasını istememiş. Yani anahtarlar bende. Eve getirmemi ya da bu akşam benimle orada buluşmak istersen haber ver.

LANET OLSUN. Sara'nın beni incelediğini görmek için başımı kaldırdım. *Ona söylemek zorundayım*.

Midem sıkışıyor. "Arayan Mad'di. Almak istediğin dairenin anahtarları onda." Kaşları tavana doğru kalktı. "*Oh.*"

"Gitmek zorunda değilsin,
biliyorsun." "Neden gitmeyeyim
ki?"

Kalbim hızla çarpıyor ve tabağı kucağımdan indiriyorum çünkü ayağa fırlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Bilmiyorum," diyorum dikkatlice. "Sadece bu gece seninle ilgilenecek birine ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Ne dediğimi bilmiyorum ama gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor. İçimden bir ses bunu durdurmak için bir şeyler yapmamı söylüyor - onu üzdüğümü söylüyor - ama kutsal olan her şey aşkına, nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Sara..."

Küvete giriyor. Göğüsleri baloncukların hemen üzerinde duruyor ve ben onların tadını bile çıkaramıyorum.

"Benimle ilgilenmek istemeni seviyorum Banks. Benimle ilgileniyorsun - hayatımdaki herkesten daha fazla." Yüzünde rimel akıntıları oluşuyor. "Ama bu... bu bok, bu drama, hayatımın bir parçası. Ne yazık ki kim olduğumun büyük bir parçası. Bir şeyler berbat oldu diye ilerlemeyi bırakamam, yoksa sürekli küvetinde oturup ağlıyor olurdum."

Sözleri kalbimi delip geçiyor. Yüzündeki ifade bıçağı çevirip büküyor ve banyonun her yerini kanatmama neden oluyor.

"O zaman şuraya otur," diyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden. "Ben de burada oturup sana küvetin diğer tarafında ne kadar harika şeyler olduğunu hatırlatacağım."

En azından gülümsemeye çalışıyor.

Dizlerimin üzerine oturup yüzümü ona dönüyorum, bana inanmasını istiyorum. "O iğrenç kadının söylediklerinin seni etkilemesine izin veremezsin bebeğim. Sen onun söylediklerinden çok daha fazlasısın."

"Ama söyledikleri doğruydu-"

"Kendine bir bak." Odanın karşısındaki aynayı gösteriyorum. "Eğer bu senin hayatının bir parçasıysa, hala buradasın. Buradasın, güçlüsün, akıllısın ve güzelsin. *Çok güzelsin.* Komiksin, etkileyicisin ve *çok iyisin.*"

Başını sallıyor, dudakları bir sırıtışla flört ediyor.

"Etkileyici ve yeteneklisin. Myles Petterson ile bir görüşmen var." Aklımda kalması için durdum. "Bunu sen yaptın. Seni ve neler yapabileceğini gördü ve seni takımında istiyor. Bunu bir düşün. Bu inanılmaz."

Kıçını porselene sürterek etrafında dönüyor.

Beynim yeni bir araba servise girdiğinde olduğu gibi uçuşuyor ve yapmam, kontrol etmem, değiştirmem ve tamir etmem gereken her şeyi zihinsel olarak planlamaya başlıyorum. Bunun gibi, sadece daha çılgınca. Daha gerekli.

Daha da önemlisi.

"Sara, o senin güvenini zedeledi ama *seni* incitmedi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Yavaşça başını sallıyor. "Seni duyuyorum ve bunların bir kısmı konusunda haklısın. Bunu biliyorum. Kendime tamamen acımıyorum. Hâlâ gerçeğe bağlıyım."

"Güzel."

"Ama bu gerçeklik madalyonun diğer yüzünü de içeriyor,

Banks." "Ne gibi?"

Uzun, derin bir nefes alıyor. Bu, birinin bir şeye hazırlanırken aldığı nefeslerden biri - bir konuşma, olumsuz bir eleştiri, incitici bir şey. *Bir bomba*.

Göğsümde bir duygu dalgası yükseliyor ve o bir sonraki kelimeleri söylemeden önce ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. Ama başarısız oluyorum.

"Yirmili yaşlarımın ortasındayım,"

diyor. "Ben de öyleyim. Burası

olmak için harika bir yer."

"Tamam, evet, öylesin. Bir evin, iki aracın, bir işin, bir kariyerin var. Bir ailen, Pazar akşam yemeklerin ve Moss'un evinde pizza gecelerin var. Bir birikimin var." Gözleri acıyla doldu. "Benim... benim."

"Sara, dur."

"Hayatım benden nefret eden bir kadının evinde kutular içinde," diyor hıçkırarak. "Bir süredir çalıştığında bir sürü ses çıkaran bir arabam var, bu da beni sinirlendiriyor. İlgilenmem gereken kendi hayatları olan iki arkadaşım var, işim yok ve yüklü miktarda borcum var."

Onun kelimelerle boğuşmasını izliyorum. Sözünü kesmek ve tüm bu noktaları tartışmak istiyorum - bunları nasıl düzeltebileceğimizi açıklamak ve hepsinin ne kadar düzeltilebilir olduğunu ifade etmek, ama buna geri döneceğimizi biliyorum. Buna geri dönmemiz gerekiyor. Meselenin özü bu.

Vibratör geçidinde keşfettiğimin aynısı.

"Sabrina'nın bu gece söylediği şey Joshua'nın bana söylediği şeyle

aynı." Başımı sallayarak ayağa kalktım. "Bunu dinlemeyeceğim."

"Neden? Gerçekler acı verdiği için mi? Çirkin olduğu için mi?"

"Çünkü kendin hakkında böyle konuşmanı dinlemeyeceğim," diyorum ona bakarak. "Ve sen de o pisliklerin hiçbirine ... alaka göstermiyorsun. İkisinin de söylediği hiçbir şey doğru değil Sara. Bunlar, başkalarını aşağılamak isteyen insanların söyledikleri şeyler, çünkü en ucuz meyve bu."

Uzaklaşıyor ve ben bağırdığımı fark ediyorum. Derin bir nefes alıyorum ve üflüyorum.

"Bak," diyorum küvetin yanına çömelerek. "Herkesin kendine güvensiz hissetmesine neden olan

şeyler vardır. Hepimizin yaraları var." Hızlıca onunla ilişkilendirebileceğim bir şeyler bulmaya çalışıyorum. "Tamam, mesela bazen Maddox işten eve takım elbisesi ve kravatıyla gelir ve ben '*Kahretsin. Maddox çok güzel görünüyor.*

yakışıklı. Artık ailedeki en yakışıklı kişi ben olmayabilirim." Sara sırıtıyor.

"Ve eğer kendime bunun doğru olmadığını kanıtlamasaydım, buna inanabilirdim. Ama bunun yerine aynanın karşısına geçip şöyle bir bakıyorum ve bunun sadece güvensizliğimin benimle dalga geçmesi olduğunu fark ediyorum. Ortada bir rekabet yok. Ben en yakışıklı Carmichael'ım." Durakladım. "İşte senin için bu boktan şey bu. Gerçek değil."

Yanağıma dokunuyor. Yüzümden aşağı ve gömleğime su damlıyor.

"*Ama gerçekmiş gibi geliyor Banks*. Canımı acıtıyor. Ve sen benden daha güçlü olmalısın çünkü aynaya bakıp olmadığım bu kadını göremiyorum."

Bunun hiç yaşanmamış olmasını dileyerek iç geçirdim. O gülen, mutlu Sara benimle birlikte Jess'in evinde yavru tavuklara bakıyordu.

"Başka ne var biliyor musun?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Gerçek gibi görünüyor." Alt dudağı titriyor. "Foxx ve Jess neler olduğunu gördü. Sabrina'nın bana saldırdığını duymuş olmalılar ve bu çok aşağılayıcı." Öne doğru eğiliyor. "Çok utandım Banks."

"Neden? Sabrina utanmalı, sen değil. Sen utanılacak bir şey yapmadın."

Tekrar arkasına yaslanır, kederlidir. "Sana söyledim. Bu benim hayatım. Ben annen, Brooke, Ashley ya da Pippa gibi değilim. Kendimi toparlayamadım. Eşyalarım *bile yok*. Sabrina'nın evinde. Muhtemelen şu anda garaj yolunun dibindedir. Belki ben oraya vardığımda hiçbir şey kalmamış olur."

Bunun komik olması gerektiğini sanmıyorum ama yine de sırıttım.

"Bu sadece yapmam gereken çok iş olduğunu hatırlatan bir şey," diyor, sözcükler dilek kuyusundaki bozuk para gibi suya düşüyor. "Kendimi nasıl ayağa kaldıracağımı bulmam gerekiyor."

"Yardım edeceğim."

"Yapamazsın."

"*Lanet olsun, yapamam.*" Tekrar ayağa kalktım, kalçalarım yanıyordu. "Bir ilişkide böyle olur Sara.
Birbirlerine yardım ediyorlar. İyi günde de kötü günde de yanlarındalar."

Hüzünle gülümsüyor. "Benimle bir ilişki içinde olmak istemiyorsun."

Kıkırdıyorum.

"Haklısın." Yüzü düştü.

"*Olmam gerek.*" Küvetin kenarına oturuyorum ve gözlerimin içine bakmasına izin veriyorum. "Ben bunun için yaratıldım. En iyi arkadaşlar böyle yapar. Ve sen benim yeni en iyi arkadaşımsın ve Maddox'un unvanı elinde tuttuğu zamankinden çok daha eğlencelisin."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir.

Gözlerindeki bakış bana bu konuda benimle savaşacağını söylerken içimi bir endişe kaplıyor. Beni öylece içeri almayacak. *Gidecek. Yaptığı şey bu.*

Ama beni terk etmesine izin veremem. Ona ihtiyacım var. Aldığım her nefeste ve yarın için yaptığım her planda ona ihtiyacım var. O benim bir tanem.

Her zaman annemle babamınki gibi bir ilişki hayal etmişimdir; eğlenceli, sevgi dolu ve son derece sadık. Buna Sara ile sahip olabilirim. *Sadece Sara'yla.*

"Burada kal," diyorum usulca. "Seni biraz sevmeme izin ver." Gözleri açılıyor.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve kulaklarımdan akan kandan başka bir şey duymamı zorlaştırıyor. Zaten bu kadar ileri gittim. En iyisi sonuna kadar gitmek.

"Seni seviyorum Sara."

Gözleri buğulanıyor. Dudakları ağlayacakmış gibi şişiyor ve bu kalbimi mi kırıyor yoksa beni mutlu mu ediyor bilmiyorum.

"Akrabam olmayan başka bir kadına onu sevdiğimi hiç söylemedim," diyorum. "Ama ben seni seviyorum.

Tamamen ve kesinlikle. Ve umarım beni kendinizden uzaklaştırmazsınız."

"Ben de seni seviyorum," diyor, karanlık nehirler yeniden akıyor. "Ama beni sevmek seni sevmek kadar kolay değil."

"Buna ben karar veririm."

Göğsü titreyerek bir nefes veriyor. "Eşyalarımı alıp anahtar için Maddox'la buluşabilir miyiz?"

Çenem olduğu yerde kilitlendi. "Gerçekten beni bu işin dışında mı tutacaksın?" "Her şeyi düzeltemezsin."

"Bana güvenmiyorsun bile." Başım neredeyse kalbim kadar çarpmaya başladı. "Sana yardım etmekten aciz olduğumu mu düşünüyorsun? Sence ben bir korkak mıyım? Ne oldu?"

"Bence insanların kendi başlarına düzeltmeleri gereken bazı şeyler var." Eliyle suya vuruyor. "Ayrıca, bugünden sonra kardeşlerini göremem. Onlara bakamam. Ne diyeceklerini sadece hayal edebiliyorum ve muhtemelen sana kaçmanı söyleyecekler Banks. Muhtemelen sana dramatik olandan, boktan davranışları ön bahçelerine taşıyan kişiden kurtulmanı söyleyeceklerdir. Buna hazırlıklı olmalısın."

Korkarım bunun yerine kalp kırıklığına hazırlanmalıyım.

Ona bana bunu söylemediklerini söylemek istiyorum. Ona bu ailenin kusurları ve her şeyiyle onu hevesle kucaklayacağını söylemek istiyorum. *Belki Foxx'u bile*. Ama söyleyecek kelime bulamıyorum. Burada kullanacak doğru kelimeleri bilmiyorum ve zaten bir fark yaratacaklarını da sanmıyorum.

"Bence insanların kendi başlarına düzeltmeleri gereken bazı şeyler var."

Bir yığın havlu dolapta güzelce katlanmış. Sara benim yaptıklarımı yeniden katladı. Bunda sevdiğim bir şey var. Bir tanesini çıkarıp küvetin kenarına koyduktan sonra kapıya yöneliyorum.

"Gitmeye hazır olduğunuzda bana haber verin, sizi Sabrina'nın evine kadar takip edeyim," diyorum. "Tamam."

Omzumun üzerinden ona bakmıyorum. Fikrini değiştirmesi için bir saniye bile duraksamıyorum. Çünkü Sara'yı tanıyorsam, dik kafalıdır ve kararını vermiştir.

Büyük olasılıkla kafamda kurduğum sonsuza dek mutlu son gibi.

26

Sara

"GİRİN" diye bağırıyor Gretchen.

Kapıyı itip açıyorum ve Ashley'nin annesinin evine giriyorum. Evin kokusu -kızarmış biftek, havalandırma deliklerindeki şeftalili hava filtreleriyle karışıyor- ruhumda bir şeyleri yatıştırıyor. Ama Gretchen'ın yüzünü ve yüz hatlarını kaplayan endişeyi görür görmez yere yığılıyorum.

"Tatlım, sorun ne?" diyor.

Onun yanındaki kanepeye oturdum. Kalbimin kanadığından eminim. *Bu kadar şiddetli bir yanmayı başka ne açıklayabilir ki*?

Bana bir mendil uzattı. "Konuşmaya başla çünkü burada gerginleşiyorum."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"En rahat olduğunuz noktayı seçin ve oradan devam edin."

Minderlere yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Şişmişler, eminim.

Banks beni Sabrina'nın evine kadar takip etti ve eşyalarımı arabama yükledi. Hızlıca hallettik. Evden çıkıp yine olay çıkarmasından endişeleniyordum ve Banks'in ikinci raundu ne kadar iyi karşılayacağından emin değildim.

Özellikle de bana kızgın olduğu için.

"Akrabam olmayan başka bir kadına onu sevdiğimi hiç söylemedim. Ama ben seni seviyorum. Tamamen ve kesinlikle. Ve umarım beni kendinden uzaklaştırmazsın."

Aramızdaki şeyleri nasıl bu kadar berbat ettiğimi bilmiyorum. Dürüst davrandım. *Dürüstlük en iyi politika değil midir? Eğer bu doğruysa, neden acıtıyor?*

İşte bu yüzden bu boku yapmıyorum.

"Bakalım," diyorum iç çekerek. "Seni yakalamak için hızlı versiyonunu vereceğim."

"Git."

"İşimden ayrıldım. Evimi kaybettim. Başka bir daire buldum ama hemen taşınamadım. Muhtemelen duymuşsunuzdur, Ashley ile kaldım ve hemen Maddox'un kardeşinin yanına taşındım çünkü Ashley hayatının balayı evresinde. Bu kadar yeter."

Gretchen gülümsememeye çalışıyor. "Seni takip ediyorum. Devam et."

"Banks, Maddox'un erkek kardeşi -ki bu noktada onu tanıdığınızı da varsayıyorum çünkü o

aileden biri

Şimdi senin için - ki bunu yeni fark ettim ve bu biraz garip bir durum ama gerçekten Gretchen, bu konuda gidebileceğim başka bir yer yok." İnledim. "Hayatım büyük bir karmaşa."

"Stresliyken bile dakikada yüz mil konuşabiliyorsun." "Yaşasın ben."

Nefesini dışarı üflüyor. "Ashley bana Sabrina'nın bugün Banks'e geldiğini söyledi."

Ruhum buruşuyor. Tabii ki Ashley biliyor. Tabii ki annesine söyledi. Muhtemelen hepsi hayatımın mutlu küçük sokaklarına getirdiği sirk hakkında konuşuyor ve Banks'in bir kurşundan kurtulduğu için rahat bir nefes alıyorlar.

"Seni seviyorum Sara."

Eğer gözyaşım kalsaydı, ağlardım.

"Bir süre önce kızıma bunu söylemek zorunda kaldım," diyor Gretchen. "Şu anda, bugün olanlar için kendini suçluyorsun, değil mi?"

"Şey... evet. Sanırım öyleyim. Sanırım saçmalıklarımı bir şekilde onlara bulaştırmışım gibi hissediyorum - ya da burada kalırsam onlara bulaştıracağım." İç çekiyorum. "Ama bundan daha fazlası var, Gretchen. Kız kardeşime yardım edemem. O lanet olası kadınla birlikte ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Sence güvende mi?"

"Fiziksel olarak mı? Evet. Duygusal olarak mı? Hayır. Muhtemelen hayır. Ama telefonunu saklamayı başardı ve biraz önce bana mesaj attı. İyi olduğunu ve yarın okul danışmanıyla konuşacağını söyledi."

Bu gece aklımı kaybetmememin tek sebebi bu.

Gretchen öne doğru eğiliyor ve elini dizime koyuyor. "Bana eskiden tanıdığım başka bir küçük kızı hatırlatıyor."

Kalbim acıyor. "Sanırım o zamanlar daha güçlüydüm."

"Öyle hissetmemiz gereken anlarda asla en güçlü olduğumuzu hissetmiyoruz, değil mi?"

"Hayır."

Ayağa kalkıyorum, derim çok gergin ve odanın içinde amaçsızca yürüyorum. Bunların hiçbiri gerçek gibi gelmiyor, her ne kadar hayatımın gidişatına tamamen uygun olsa da. Sadece birkaç saat önce mutluluktan uçuyordum. Yeni bir işim vardı, Banks eve geliyordu, her şey sonunda bir yanımda gibi hissediyordum.

Ve şimdi... Boğuluyorum. Akıntıya kapıldım. Uzaklara savruldum... Gerçi bu sefer bu benim suçum.

Her şey ne kadar çabuk değişiyor.

"Banks'in nesi var?" Gretchen soruyor.

Nefesimi sertçe veriyorum. Başım pamukla doldurulmuş gibi sisli.

"Dürüstçe mi? Bilmiyorum." Üzülerek omuz silkiyorum. "O çok tatlı ve nazik, Gretch. O istiyor ki..." Boğazıma bir yumru oturdu. "Beni sev, sanırım."

"Ah. Anlıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

Koltuğunun kenarına oturdu. "Tatlım, şimdi sana karşı gerçekten dürüst olacağım. Tamam mı?"

Temkinli bir şekilde başımı salladım.

"Sara, sen aşkı nasıl kabul edeceğini bilmiyorsun."

Ne? Yüzümü ona döndüm, kaşlarım gerilmişti. "Bu çok saçma."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Hayır, öyle değil. Bu suç babanın ruhunda çünkü o senin yanında olmalıydı. Sevildiğini, korunduğunu hissetmeliydin. El üstünde tutulmalıydın. Ben elimden

geleni yaptım ve seni kendi çocuğum gibi sevdim ama o bunların hepsini ve daha fazlasını yapmalıydı."

Odanın karşısına geçip onu kollarıma aldım.

"Ah, Sara," diyor sırtımı sıvazlayarak. "Seni çok seviyorum, tatlı kızım."

Gretchen'ın bana böyle sarıldığı onca zamanı hatırlıyorum. Bana yemek hazırladığını. Gizlice kaçtığımda beni kovaladığını ve eve geri getirdiğini. *Çünkü beni seviyordu*.

Becca kaç kez akşam yemeğini ödemeyi teklif etti -çünkü beni seviyor- ve ben ona izin vermedim?

Ashley kaç kez sorunlarımı dinlemeyi teklif etti -çünkü beni seviyor- ve ben onu el salladım?

Ve Banks... hayatıma gireli kısa bir süre oldu ama ben onu çok daha uzun zamandır tanıyorum. Şimdiden arabamı "tamir etti", sahte bir nişanlı olarak yanımda yürüdü, beni savundu... iki kez... küçük kız kardeşimi korumaya çalıştı, bana kendi donmuş pizzasını yaptı - çünkü beni seviyor - ve ben saklanmak için bir neden buluyorum.

Beni görüyor. Bana değerimi göstermeye çalışıyor. Bana değer verildiğimi, sevildiğimi ve korunduğumu hissettiriyor.

-Bir erkeğin yapması gereken her şey... Daha önce hiç kimsenin yapmadığı şeyler.

Sanki kalbim beynime bir mesaj iletiyor.

Belki Gretchen haklıdır. Belki de aşkı nasıl kabul edeceğimi bilmiyorumdur.

Gözlerinin altındaki nemi silerken onu izleyerek geri çekiliyorum.

"Seni seviyorum, Gretchen."

Bir günde iki "seni seviyorum" mu? Neler oluyor burada?

"Daha önce söylediğim şeye geri döneceğim. Pek çok şey için kendini suçluyorsun. Sabrina'nın evinize gelip aptal gibi davranması sizin suçunuz. Bethany'nin mutsuz olması ve orada kapana kısılması senin suçun. Carmichael'ların kötü bir kadının sevimli bir kadını ve küçük bir kızı azarladığını görmesi senin suçun. Banks'le ilişkinizin bitmek zorunda olması senin suçun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sara, tüm bunları omuzlarına yüklemen sana bu durumlar üzerinde daha fazla güç sağlamıyor. Akıl sağlığını ve belki de fiziksel sağlığını bozuyor. Ama senin hatan olmayan şeyler için suçu üstlenirsen ekstra kontrol gücü elde edemezsin."

"Ben kontrol istemiyorum. Yanılıyorsun."

Kaşlarını kaldırıyor. "Senin var. Eğer onu kontrol edersen, sana zarar veremez. Savunmanı ve duvarlarını yükseltip kendini güvende hissedebilirsin. Ama tatlım, işler böyle yürümüyor." Elimi tuttu. "Bunun senin hatan olan tek kısmı, senin hakkında çok şey düşündüğüne emin olduğum o adamdan uzaklaşman."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum.

"Bu alışkanlıklarınızı kırmanız gerekecek" diyor. "Diğer insanlara biraz sorumluluk vermenin, iyileşmenize yardımcı olacaklarına ve sizi seveceklerine güvenmenin size zarar vermeyeceğine güvenmeyi öğrenmeniz gerekecek. Bu sizin doğal eğiliminizdir çünkü size hayatın böyle işlediği öğretilmiştir. Ama size yanlış öğretilmiş."

Ona tekrar sarılıyorum.

Nefes almak biraz daha kolaylaştı ve midem biraz rahatladı. Başka bir şey olmasa bile, bana düşünecek çok şey verdi.

"Gitmem gerek," diyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Yeni bir dairem var ve henüz görmedim bile." Çaresizce omuz silkiyorum. "Hâlâ enerjim varken eşyalarımı arabamdan çıkarıp binaya yerleştirmem gerekiyor."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Gülümsüyorum. "İyi olacağım." *Üç de olabilir.* "Seni seviyorum, Gretchen."

"Ben seni daha çok seviyorum, Sara."

Arabama dönerken hava çok sıcak. Rüzgar tenimi yalarken ılık. Arabama biniyorum, yer açmak için dirseğimle bir kutuyu itiyorum ve şehrin diğer ucuna doğru yola çıkıyorum.

"Sara, sen aşkı nasıl kabul edeceğini bilmiyorsun."

Banks'in yüzü aklıma geliyor.

"Bana güvenmiyorsun bile. Sana yardım etmekten aciz olduğumu mu düşünüyorsun? Sence ben korkak mıyım? Ne oldu?"

Derin bir nefes alıyorum ve gaza basıyorum. Ne de olsa ben bir gaz iticiyim.

~

Bankalar

"ANNE!" Mutfağa bakarak seslendim. "Anne! Neredesin?"

"Ne istiyorsun Banks?" diye bağırıyor evin arka tarafında bir yerden. "Burada acil bir durum var."

Bir hışırtı çarpışmayla son bulmadan önce "Aman Tanrım," diyor.

Kahretsin. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Yatak odasından koridora çıkıyor ve bana anne bakışı atıyor. "Bütün bir kutu çengelli iğneyi banyonun zeminine döktüm. Birileri ölüyor ya da bir şeyler yanıyor olsa iyi olur."

"Ölüyorum ve kalbim yanıyor. Şimdi mutlu musun?"

Gülse mi sarılsa mı bilemiyor. Ve eğer kalbim gerçekten yanmıyor olsaydı, onu bu kadar şaşırtabildiğim için memnun olurdum.

"Oturun," diyor, masayı işaret ederek. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır."

"Bunun için bir içkiye ihtiyacım olacak mı?"

"Sara gitti ve eşyalarının bir kısmının benim evimde olması dışında geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum, ama yollarımız çok iyi ayrılmadı ve sanırım bana kızgın ve ben de ona gerçekten kızgınım çünkü-"

Annem elini kaldırır ve bir şişe viski alır. "Bekle, lütfen." "Acele eder misin?"

Kendine bir shot doldurur ve fondip yapar. "Vay be," diyor uzun, yavaş bir nefes vererek.

"Tamam.
Devam edin." Bana bir el salladı. "Hayır. Baştan başla ve konuşurken nefes al." "Aptal kardeşim Maddox Sara'ya bir daire aldı."

Karşıma oturdu. "Evet, plan bu değil miydi?" Sadece ona baktım.

"Boş ver. Devam et," diyor.

"Tamam. Sara'nın üvey annesi Sabrina bugün eve geldi, benim *evime*. Kızı, Sara'nın üvey kız kardeşi, Sabrina ile kavga ettiği için gelmişti. Sabrina çılgına döndü. Kıçını gösterdi. Ve ben, bilmeni isterim ki, ona karşı kibar ve zarif davrandım." Bunu iyice düşündüm. "Çoğunlukla."

"Gurur duyuyorum."

"Teşekkürler." Ona gülümsüyorum, masanın üzerindeki bir anahtarı alıp tahtaya vuruyorum. "Zor oldu. Her neyse, Sara Sabrina'nın küçük öfkesi yüzünden utandı ve Maddox da

"Hey, daire hazır." demek için tam zamanında. Sara eşyalarını Sabrina'dan aldı ve anahtar için Maddox'la buluştu. Bu arada ona onu sevdiğimi söyledim, o da beni sevdiğini ama bunu kendisinin düzeltmesi gerektiğini söyledi." Nefesimi içime çektim. "*Anne*. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Annemin gülümsemesi yumuşar. "Gerçekten çok üzgünüm Banks. Bu senin için gerçekten zor olmalı."

"Evet. Öyleydi. Sevilmesi kolay biri olmadığını falan söylüyor. Ama anne, o sevilmesi en kolay insan. Farkına bile varmadan ona aşık oldum."

"Belki biraz yalnız kalmaya ihtiyacı
vardır." "Alo? Bu ailede öyle şeyler
yapmayız!"

Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor ve oldukça kendini
beğenmiş görünüyor. "Ne?" Ben deadpan.

"Yok bir şey. Sadece bu günün ne zaman geleceğini merak
ediyordum." Ellerimi uzattım. *Önemli şeylere gelebilir
miyiz?*

"Küçük oğlumun başkasının mutluluğunu kendi mutluluğunun üstünde tutmaya
başladığı gün." "Eğlenceli. Evet. Sanırım oraya geldik." Masaya doğru eğildim.

"*Bunu düzeltmeme yardım et.*"

Sonunda ayağa kalkmadan önce uzun bir süre beni inceledi. "Benimle gel. Biraz
yürüyelim." "Yürüyüş mü? Yürüyüş ne işe yarayacak ki? Burada panikliyorum anne."

Gülüyor. "Hadi ama. Yürüyüş düşünmene yardımcı olur. Söz veriyorum. Ama önce Foxx'un anahtarını bırak. Çocuk onları sağda solda kaybediyor."

Ayağa kalktım ve onu dışarı kadar takip ettim. "Bu konuda
haklı olsan iyi edersin." "Hiç yanıldım mı, Sparkles?"

Kapı arkamızdan kapanırken inledim.

27

Sara

"*Fena* değil," diyorum nane yeşili duvarlara ve siyah süslemeli oturma odasına bakarak. "Dilenciler seçici olamaz, sanırım."

Midem gurulduyor ve kahvaltıda yediğim simitten beri bir şey yemediğimi hatırlatıyor. Banks'e dün akşam televizyonda gördüğümüz makarna yemeğini yapmayı planlıyordum. Hatta Banks hâlâ *tavukları kurtarma* kampanyasında olduğu için tavuk yerine kıyma kullanmayı bile düşündüm. Ama artık o da yok ve burada hiç yiyeceğim yok, o yüzden sanırım fast food yiyeceğim.

İğrenç.

Arabamdaki bazı kutuları daireye bitişik küçük garaja taşımaktan kollarım çizildi. Arabama ancak sığıyor ve arabam da şimdiye kadar yapılmış en büyük şey değil. Bu yüzden kutular içerideyken - Maddox profesyonelce temizlettiklerini söylemesine rağmen temizleyene kadar eşyalarımı içeri almak istemiyorum - arabam sığmıyor. *Eğlenceli zamanlar*.

Hey, en azından yine kendime ait bir yerim var.

Mutfaktaki tezgahın üzerinde telefonum çalıyor. Banks olduğunu umarak ona doğru koşuyorum. *Lütfen o olsun*. Ekrana bakıyorum ve moralim bozuluyor.

İşadamı: Hey, seni görmezden gelmiyordum. Bir iş toplantısı için New York'a gönderildim ve şehre yeni döndüm. Buluşmak ister misin? <göz kırpan emoji>

MIDEM ÇALKALANIYOR. Ağzımı safra kaplıyor.

Birkaç hafta önce olsa arabama atlar ve *"Yirmi dakika sonra görüşürüz"* derdim. Ama şimdi bu yanlış geliyor.

"Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin yok. Kahretsin Sara, sen sokakların çocuğusun. Baban benimle tanışmadan önce senden çoktan vazgeçmişti."

Adına tekrar bakıyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum. "İstediğim sen değilsin, Brock. Ben

alındım."

Kendine iyi bak, Brock. Durumumuz artık bana uymuyor.

İş adamı: Endişelenme. Kendine iyi bak. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver - cinsel ya da başka türlü.

ÜZÜLEREK SIRITIYORUM. *Muhtemelen kötü biri değildir.* Engelleme düğmesine bastım.

Dairede oturma odası, mutfak, bir yatak ve bir banyo bulunuyor. Banks'in oturma odası ve mutfağının toplamı kadar. Evin rahat yapısına rağmen, soğuk hissettiriyor. Boş. Yalnız.

"Merhaba yalnızlık, eski dostum," diyorum, bir şarkı sözü gibi mırıldanarak. "Önce ne yapmalıyım? Muhtemelen arabayı boşaltmayı bitirmeliyim ki biraz yiyecek alabileyim." Duraklıyorum. "Bir de havalı yatak."

Neşe.

Tezgâhtan arabamın anahtarlarını aldım ve kapıya yöneldim. Kolu çevirir çevirmez, diğer taraftan biri kapıyı çalıyor.

Bir adrenalin şoku bana sertçe çarpıyor ve kapıyı açmam gerekenden daha hızlı çekiyorum. Komşuları ya da burayı yeni boşaltan adamın kızgın olup olmadığını bilmiyorum. *Belli ki mantıksız davranıyorum*.

Bakışlarım Damaris Carmichael'a takıldığında usulca nefes alıyorum. Elinde poşetlerle küçük evimin önünde dururken yüzü sıcak ve anaçtı.

"Damaris?" Şaşkınlıkla sordum. "Burada ne işin var?"

"Sana yemek getirdim. Bugün iyi bir şeyler yemek için vaktin olmadığını düşündüm, o yüzden sandviç ve salata hazırladım. Umarım sorun olmaz. Ne sevdiğinden emin değilim ve bir şeyleri ısıtmanın bir yolu olup olmadığını bilmiyordum."

Lanet olası gözyaşları. Gözlerim doluyor ve nereden geldilerse yeniden emilmelerini sağlamak için elimden geldiğince öfkeli bir şekilde göz kırpıyorum.

"Bu..." İç çektim. "Çok naziksin. Bunu yapmana gerek yoktu."

"Biliyorum."

Ben kenara çekiliyorum, o da bir aile reisi gibi hareket ederek içeri giriyor.

"Pippa sana çorba da göndermiş," diyor. "Bunu buzdolabına koyabilir miyim?" *Anahtarları aldığımda burada olduğu için şanslıyım*. "Tabii."

Kapı aralığında durup onun benim alanımı ele geçirmesini izliyorum. *Banks'in bunu nereden aldığını şimdi anlıyorum*. Bu düşünce beni gülümsetiyor.

"Bu taze keçi peynirli soğuk şeftali çorbası." Buzdolabına koymadan önce cam kabın üstünde küçük bir paket tutuyor. "Pippa soğuk çorba mevsiminde olduğunu ve hemen hemen her gün yeni bir çorba yaptığını söylüyor. Bu kadar çok çorba olduğunu bilmiyordum."

Sırıtıyorum.

Çantalarına geri dönüyor ve küçük, yumuşak kenarlı bir kutu soğutucu, iki şişe Fresca, bir sandviç, küçük bir cips poşeti ve bir salata kabı çıkarıyor.

"İçecekler soğuk," diyor. "Buz getirmeyi unuttum, umarım bu iyi olur."

Bir şey söylemem gerektiğinden başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. "Bu... harika. Beklenmedik.

İyiden de öte."

Çantalarını boşaltmayı bitirdi ve bana döndü. "Hemen konuya gireceğim."

Oh, kahretsin. Tereddütle başımı salladım.

"Banks bana bugün olanları anlattı," diyor, gözleri benimkileri arıyor. "Özür dilerim." "Ben de."

İç çekiyor. "Sabrina mı? Adı bu mu?"

Tekrar başımı sallıyorum.

"Evde olmadığıma sevinmiş olsa iyi olur."

Ne oldu? Yavaş bir gülümseme yanaklarımı yarıyor.

"Gel. Otur," diyor tezgahı okşayarak. "Yemek yemen gerek."

"Evet, hanımefendi." Söylendiği gibi tezgâhın üzerine çıktım, bunun nereye varacağından emin değildim. "Bugünkü gösteri için özür dilerim."

Sandviçi açıyor. "Ne için özür diliyorsun? Deli gibi davranan sen değildin."

Kalbim kabarıyor.

"Lisedeyken softbol oynardım. İkinci kalede. Çocuklarıma çok benzemek istemem ama iyiydim" diyor.

Kıkırdıyorum.

Sırıtıyor. "Büyükbabam maçlarıma gelirdi ve her gelişinde yarı yarıya sarhoş olma ihtimali vardı." Çantasını karıştırıyor ve plastik çatal bıçak takımını çıkarıyor. "Vurucu kutusunun arkasında durur ve her türlü çılgınlığı bağırırdı. Her zaman kötü şeyler değil ama aşırıya kaçar, alkışlar, ıslık çalar ve bağırırdı. Ben de okulda sarhoş dedesi olan kız olarak tanınmaya başladım."

Bana uzattığı sandviçi alıyorum.

"En kötüsüydü. Çocuklar zaten kötüdür," diyor ve yanıma bir içki koyuyor. "Ondan çok utanıyordum. Korkunçtu."

Derin bir nefes alıyorum. Birdenbire bunun nereye gittiğini anladım ve buna hazır olduğumdan emin değilim.

Bu güzel, başarılı, güçlü kadının benim köhne dairemde çalışmasını ve sadece benim için hazırladığı sandviçi bana getirmesini izliyorum. Bu Banks ya da Ashley için olsaydı anlardım. *Ama benim için*? Kafam çok karışık.

Belki Banks'le tartıştığımızı bilmiyordur.

Sandviçimi tezgahın üzerine, içeceğin yanına koydum. "Damaris, Banks'in bana kızgın olduğuna eminim."

Gülümsüyor. "Bu Banks'le ilgili değil. Bu seninle ilgili."

"Anlamıyorum."

Tezgâha yaslanıyor ve kollarını belinde kavuşturuyor. "Oğlum senin için endişeleniyor. Şimdi, buraya çöpçatanlık yapmaya gelmiyorum çünkü ikiniz de yetişkinsiniz ve bunu kendiniz çözebilirsiniz. Ama onun için önemlisiniz, bu yüzden benim için de önemlisiniz. Sen hepimiz için önemlisin Sara."

Bütün akşam beni rahatsız eden yumru tekrar boğazıma yerleşiyor. Bu sefer zar zor yutkunabiliyorum. Belki de aynı anda gözyaşı dökmemeye çalıştığım ve çoklu görevleri iyi yapamadığım içindir.

"Bana neden bu kadar iyi davrandığınızı bilmiyorum," diyorum, sesim dökülmemiş gözyaşlarımla dolu.

"Banks'i ve onun sınırları kabul etmeme eğilimini bilirsiniz." Gülümsüyor. "Bunu benden almış."

Gülüyorum, elimin tersiyle burnumu siliyorum.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor. "Eğer konuşmak istersen, ben buradayım.

Banks'in annesi olduğum için bunun garip gelebileceğini biliyorum ama Ashley var. Şimdi de Pippa ve Brooke var."

Benimle sanki onlardan biriymişim gibi konuşuyor. *Sanki bir Carmichael'mışım gibi*.

Aynı anda hem büyülü bir sevinç hem de korkunç bir şaka. Duygular başım dönene kadar beni itiyor ve çekiyor.

"Neyin var?" diye soruyor. "İyi misin?"

Burnumu çekiyorum. "Sadece ailen için gerekli duygusal kapasiteye sahip olduğumu sanmıyorum." "Sorun değil. Çoğu gün ben de öyle."

Güldüm. Dizime vuruyor ve çantalarına geri dönüyor. "Sana karşı dürüst olabilir miyim?" Diye soruyorum.

"Elbette. Umarım hep öyle olursunuz."

"Bu muhtemelen kulağa ... Şey, nasıl geleceğini bilmiyorum. Ama gerçek şu ki, ailenize ne kadar uyum sağlayabileceğimi bilmiyorum."

Omzunun üzerinden bakıyor. "Neden böyle söylüyorsun?"

Tezgahtan atladım. Vücudumda daha fazla oturamayacak kadar gergin bir enerji var.

"Her zaman sevilmesi zor biri olduğumu düşünmüşümdür," diyorum yüzünde bir gülümseme yakalayarak. "Ama bu gece biri bana bunu kabul etmekte zorlandığımı söyledi. Belki de ikisi de doğrudur. Bilemiyorum. Biri diğerini dışlamaz. Ama siz... hepiniz işinizi iyi yapıyorsunuz, kusura bakmayın. İşlerinizin başındasınız. Ben *burada* yaşıyorum. Kredi kartı borcum var, yalan söylemeyeceğim. Ve en kötüsü, duygular beni kaşındırıyor ve hepiniz onlarla dolusunuz."

Özgürce gülüyor ve etrafında dönüyor. Yüzü ışıl ışıl.

Yüzümü buruşturdum. "Şaka yapmıyordum. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama burada neyle uğraştığımızı görmelisiniz."

"Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Her birimiz hayatta farklı bir yeşil ışıkta başlıyoruz ve olabildiğince çok sayıda doğru dönüş yaparak parkuru tamamlamak zorundayız. Ve hiçbirimiz, Sara, her dönüşü doğru yapamayız. Ve hepimiz aynı rotada da değiliz."

Nefes alışım yavaşlıyor. Sesinde, bakışlarında beni rahatlatan bir yumuşaklık var.

"Hayatınız hakkında anladığım kadarıyla, yanlış duymuş olabilirim ve eğer duyduysam şimdiden özür dilerim," diyor. "Ama eğer duyduklarım doğruysa, burada, kendi dairenizde, nispeten mutlu bir şekilde duruyor olmanız-"

Gülüyorum.

"-sağlıklı, başarılı... çoğu insanın yaptığından daha fazla doğru dönüş yaptın."

Mutfağa doğru yürüyor ve ellerini kollarıma doluyor.

"Oğlumla aranızda ne olursa olsun, konuşmaya ya da tavsiyeye ihtiyacın olursa ben her zaman buradayım," diyor. "Bunu unutmayacağına söz ver."

Başımı sallıyorum, burnum dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyor.

"Güzel." Kollarımı okşuyor ve sonra çantalarını topluyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Yemek ve cesaretlendirici sözler için gerçekten minnettarım Damaris. Teşekkür ederim." Kapıya doğru yürüyor. "Harika browni yaptığını duydum."

Gülüyorum. "Yani, hepsi iyi."

"Mümkünse Pazar günü akşam yemeği için bize bir parti getir. Tadına bakmak isterim." Durdu ve bana baktı. "O zaman görüşürüz."

Kalbim çırpınıyor. "I ..." Nefes alıyorum. "Görüşürüz, Damaris."

Göz kırpıyor ve kapıyı açıyor. "Oh, kahretsin. Al bakalım. Dur sana yardım edeyim."

Ne? "Neler oluyor?"

"Kahretsin, Banks. Neden sana yardım edecek birini bulmadın?"

"Çünkü herkes çok meşguldü." Sesi odanın içinde süzülüyor, kalbimin etrafında dönüyor.

"Ah!"

"Parmaklarını kıracaksın. Dikkatli ol."

Mutfakta duruyorum, hava Luna Rossa Black ile doluyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor, dizlerimin bağı çözülüyor ve sonradan pişman olacağım bir şey söylememek için ağzımı kapatıyorum.

"Burası kiralık," diyor Damaris, yoldan çekilerek. "Yüksek sesle ağlamak için duvara delik açmamaya çalışın."

"Deniyorum anne. Gerçekten deniyorum."

Banks elinde ilk gece yattığım misafir yatağının başlığını taşıyarak daireye girdi. Başlığı duvara yasladı ve dik durarak umut dolu gözlerle beni izledi.

Damaris kapıdan çıkıp arkasından yavaşça kapatıyor.

Üzerinde hâlâ daha önce giydiği iş kotu var ama yeni bir gömlek giymiş. Lacivert bir şapka kafasında geriye doğru duruyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Sana bir yatak getirdim. Vibratörünü tuvaletten çıkardığımda mobilyan olmadığını söylemiştin."

Bunu hatırladı mı? Gülümsemesine bakıyorum. *Tabii ki hatırladı.*

Bu durumu yanlış okuma ihtimalime karşı beklentilerimi durduruyor ve umudumu bastırıyorum. Banks sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi sırıtıyor.

"Evimden eşyalarının geri kalanını da aldım," diyor. "Şey, hepsini değil. Ama bu gece ihtiyacın olacağını düşündüğüm şeyleri."

"Teşekkürler," diyorum, göğsümdeki acıdan uzaklaşmak için dudağımı ısırıyorum. "Geri kalanını yarın gelip alabilirim."

"Sorun değil."

Tamam. Titrek bir nefes alıyorum ve yatağa doğru ilerliyorum. "Onu getirmene gerek yoktu. Yani, minnettarım ama Petterson'dan ilk çekimi alır almaz bir tane alacağım. Yani, işi aldığımı varsayıyorum."

Yavaş bir gülümseme yanaklarını yararak gamzesini derinlere gömüyor. "Eğer yeni bir tane almak istiyorsan, bu senin kararın. Bunu eve geri götüreceğim. Ama o zamana kadar burada kalacak çünkü yerde uyumayacağım."

Ha?

Yüzünde sinsi bir ifadeyle bana doğru yürüyor. Banks'e özgü bir seksilik ve sevimlilik karışımı.

"Kendi alanına ihtiyacın olduğunu biliyorum," diyor. "Bunu sevmiyorum. Gerçekten anlamıyorum. Ama biliyorum ki o."

"Tamam."

"Ve işleri ağırdan alman gerektiğini biliyorum. İlişkilerden hoşlanmadığını söylediğini hatırlıyorum. Çünkü erkekler size zamanınızla ne yapacağınızı söylemeye çalışır, sizden belli bir kişi olmanızı bekler ve bunun evlilikle sonuçlanabileceğini düşünürler." Öne doğru eğiliyor. "Bunun evlilikle sonuçlanmasını umuyorum ama bunu kendime saklayacağım."

Elimle ağzımı kapatıyorum.

"Belki bir süreliğine kendi evinize ihtiyacınız vardır. Belki de yavaş yavaş birlikte yaşamaya geçmeniz gerekiyordur. Kendin olmanı istiyorum çünkü sen sevdiğim kadınsın."

Elimi bırakıyorum çünkü zaten kulaktan kulağa gülümsememi kapatamıyor.

"Annem ilişkilerin uzlaşmayı içerdiğini söyler," diyor çenesini kaldırarak. "Yani her gece sensiz uyuyamayacağımı anlarsan, kendi dairene ihtiyacın olduğunu da anlarım. Ama ben kalacağım

İsterseniz bazen burada."

"Bankalar..." Gülüyorum.

"Ne önemi var ki zaten?" Omuz silkiyor. "Her zaman sen ve ben olacağız. Ve bu şekilde tüm garajımı alacağım, bu harika çünkü kardeşlerimin garajlarının kızları taşındığında neye benzediğini zaten gördüm. Aletler için neredeyse hiç yer yok."

Kendimi daha fazla tutamadım. Bir kahkaha patlattım.

Beni kaldırıyor ve bacaklarımı beline dolayarak beni istediği kadar uzun, derin ve tam olarak öpmesine izin veriyorum. Çünkü o haklı. Her zaman ben ve o olacağız. Aşk hikâyemizin başka türlü biteceğini düşünemiyorum.

28

Banks

Kıkırdayarak, "Bu işi iyice karıştırdık," diyorum.

Sara kolunu karnıma doğru uzatıyor ve parmaklarını tenimde gezdiriyor. "Bu senin hatan. Sana ilişki yaşamadığımı söyledim ama sen beni çalıştırmaya devam ettin."

Alay ediyorum. "Her neyse. Sana aşık olacağımı söylediğimden oldukça eminim *ve* burada kalmanın berbat bir fikir olduğunu düşündüğümden de kesinlikle eminim."

"Diş fırçama ihtiyacım var ve nerede olduğunu bile bilmiyorum," diyor gülerek. "Burada mı? Arabamda mı? Evimdeki bir kutuda mı?"

"Bunun için bir sisteme ihtiyacımız var. Ya diş fırçası gibi temel ihtiyaçların iki katını alacağız ya da… başka ne varsa. Her evde bir tane bulunduracağız. Ya da onları gidip getirmek zorunda kalacağız."

Göğüs kafesime bir öpücük kondurdu. "Her evde bir tane. Bu şekilde, nerede kalmak istediğimize oyun zamanı karar verebiliriz."

Gözlerimi deviriyorum.

"Az önce bana gözlerini devirdiğini biliyorum," diyor ve karın kaslarıma hafifçe vuruyor. "Bunu nereden biliyorsun? Bana bakmıyorsun bile."

Kıkırdıyor. "Biliyorum işte."

Sırt üstü dönüyor ve yanıma sokuluyor. Başını dudaklarıma götürüyorum ve yan tarafından öpüyorum.

Daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım: işe telefon ettim. Tasha özel bir gün için aramamı oldukça eğlenceli buldu ve bunun Sara ile ilgili bir şey olduğunu tahmin etti. *"Belki her ay bir tane alabilirsin. Bu hepimize iyi gelir," dedi Tasha gülerek.*

"Bu anlaşmadan nefret ettiğini biliyorum," diyor. "Daha iki hafta falan oldu ve sen bunu çoktan aştın."

"Doğru. Ama her neyse. En sevdiğin şampuanı istediğin yerde bulamamaktan ve istediğin gömleğin diğer evde olmasından dolayı hayal kırıklığına uğrayacağını umuyorum. O zaman pes edecek ve benimle her şeyin tasarlandığı gibi yaşayacaksın."

"Kim tarafından

tasarlandı?" "Tanrı tarafından."

Başını sallayarak homurdanıyor. "İşleri ağırdan aldığın için teşekkürler." Dirseğinin üzerinde doğruluyor ve tatlı, uykulu sabah gözleriyle bana bakıyor. "Sadece bunu doğru yaptığımdan emin olmak istiyorum."

Bir tutam saçını kulağının arkasına atıyorum. "Bunu doğru yapacağız. Bunu yapana kadar üzerinde çalışacağız."

Telefonum çaldığında ayağa kalkıyor, ellerini omuzlarıma koyuyor, sanki bana sarılacakmış gibi. Telefona uzandı.

"Bırak telesekretere düşsün," diyorum, kıçının yanaklarını avuçlayıp onu kendime doğru çekerek. "Cevap ver. Sonra da kapat."

İç çekip telefonu kulağıma götürüyorum. "Alo?"

"Hey, seksi şey. Orada neler oluyor?" Gloria soruyor.

Battaniyeleri geri çekiyorum. Sara sikimi kavrıyor ve pompalıyor, başındaki ön spermi emiyor.

Sikeyim. "Oh, pek bir şey yok, Glo. Orada neler oluyor?"

Sara kıkırdıyor. Oturuyor, beni okşuyor ve sonra şaftımın üzerine çömeliyor. Başını açıklığına doğru bastırırken nefesimi tutuyorum ve sonra onu doldurana kadar vücudunu uzunluğundan aşağı kaydırıyorum.

"*Siktir,*" diyorum, tıslarken telefonu ağzımdan çekiyorum.

Gloria bir şeyler geveliyor ama benim ne olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Sara'nın sikime binerken zıplayan göğüslerine odaklanmıştım.

Bu nasıl benim hayatım?

Teşekkürler Tanrım.

Açık artırma kelimesini duydum. "Hey, Gloria, bekle. Açık artırma hakkında." Sara'nın göğüslerinden birini avuçluyorum ve daha da sertleştiğimi hissediyorum. "Seninle bu konuda konuşmam gerek."

"Ne olmuş ona?"

"Şey, bir fikrim var."

"Ver onu bana," diyor.

"Bunu bu hafta öğle yemeğinde konuşalım. Şu anda biraz meşgulüm."

Sara'nın başı geriye düşer, çenesi tavana dönüktür. *O kadar muhteşem ki.*

"Yarın on bir buçukta beni alır mısın?" diye soruyor.

"Evet. Orada olacağım."

"Tamam. Üzerinde resimlerinizin olduğu posterlerin bir maketini getireceğim." Kıkırdıyor. "Çok iyiler. Bayanlar bu yüzden takma dişlerini kaybedecekler."

Yaltaklanıyorum. "Bu... harika."

Gülüyor. "Tamam, git gününün tadını çıkar. Yakışıklı yüzünü yarın göreceğim."

"Yarın görüşürüz. Hoşça kal, Gloria."

"Güle güle."

Aramayı sonlandırıp telefonu yatağa bırakıyorum.

"Hızlı bir soru," diyorum, meme uçlarını tam da sevdiği şekilde yuvarlayarak.

"Ne?" Beni içine alıp çıkarırken dişlerinin arasından nefes alıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor, Banks."

"Üzerine oturmadan önce sikime prezervatif takmadığının farkındasın, değil mi?"

Yavaşlıyor, ben içine tamamen, *derinlemesine* oturana kadar vücudunu bırakıyor. Bana sürtünürken kalçaları yavaş ve lezzetli daireler çiziyor.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Evet, bunu hiç

düşünmemiştim." "Bebeklerin nasıl yapıldığını biliyorsun,
değil mi?"
Sinirli bir şekilde gülüyor. "Seviyorum."
Kalçalarını kavrıyorum, avuçlarımın içinde hareket ettiğini hissediyorum. *Bu bir cennet. Bundan daha iyisi olamazdı*. "Muhtemelen bunu konuşmanın yeri burası değil," diyor alt dudağını ısırarak.

"Aslında bence burası her şeyi konuşabileceğimiz bir yer. Artık tüm buluşmalarımız sen üstümdeyken ve ben senin içine gömülmüşken gerçekleşiyor."

Gülüyor. "Ne var ne yok?" diye soruyorum.

Ellerini göğüs kaslarımın üzerine koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. Ellerimi pürüzsüz teninde gezdiriyorum ve kıçını avuçluyorum.

"Konuş benimle," diyorum, öne doğru eğilip meme uçlarından birini emerken. "Bunu yaptığında düşünemiyorum," diye inliyor.

Boncuğu ısırdım ve sonra geri çektim.

"Tamam." "Bunu atlatana kadar benimle kal."

Kalçalarımı esnetiyorum, sikimi içine girebileceği kadar derine bastırıyorum.

"Asılıyorum." "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Yani hamile kalma ihtimalim çok yüksek değil."

"Tamam."

"Ve ikimizin de hastalıklardan arınmış olduğunu zaten konuşmuştuk, değil mi?" "Evet," diyorum, tekrar içeri itiyorum.

Öne doğru eğiliyor ve dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor.

"Resmi ya da gayri resmi olarak bir aydır birlikteyiz," diyor gözleri parlayarak. "Ve senin yanına taşınmak istemiyorum... henüz."

"Evet, evet, evet. Sadede gel ki seni bu yatağın üzerinde domaltabileyim." Kıkırdıyor. "Bir bebeğim olsun istiyorum."

Hareket etmeyi bıraktım. *Az önce ne dedi o?*

Sanırım gözbebeklerim neredeyse kafamdan düşecekti. Vücut ısım yüz derece arttı. *Lanet olsun.*

"Özellikle *senin bebeğin,*" diyor. "Açıkçası acelem yok, çünkü henüz burada yaşamak bile istemiyorum. Ama ailenizin etrafında ne kadar çok olursam, kendi ailemi o kadar çok istiyorum. Senaryoyu değiştirmek ve etrafta koşuşturan bir sürü küçük Banks ve Saras'a sahip olmak, kardeşlerini çıldırtmak istiyorum."

Boğazımı temizliyorum. "Az önce bana seni hamile bırakmamı istediğini mi söyledin?"

Sırıtarak başını sallıyor. "Bugünkü gibi değil. Dediğim gibi, hala doğum kontrolündeyim. Aramızdaki ilişkiyi ağırdan almak ve hiçbir konuda baskı yapmamak istiyorum; sadece sürecin tadını çıkarmak istiyorum. Ama bir ev dolusu çocuğun olsun, seninle evleneyim ve burada yaşayayım istiyorum... eninde sonunda."

İşte bu *cennet. Sara, ben, çocuklarımız... belki birkaç tavuk.*

"Sikim o kadar sert ki kıpırdarsan boşalacağım. Yemin ederim." Kalçalarını tutuyorum. "Kıpırdama yoksa içine boşalırım, Sara."

Tepkimle eğlenerek gülüyor.

"Bu hiç komik değil. Sana kafayı takmış bir adama seni hamile bırakmasını istediğini söyleyemezsin. Bu çok seksi."

"Yani bu bir evet mi?"

"Buna ne dersin?" Hareket etmeye başlıyorum ama yaklaşan patlamayı hissediyorum ve duruyorum. "Her şeye cevabım evet. Eğer evlenmek istiyorsan bir gün seç ve nerede olacağımı söyle. *Sonunda* taşınmak istiyorsan, eşyalarını ne zaman alacağımı söyle. Bebek sahibi olmak istiyorsan bu aletin üzerine tırman ve onu sür." Ona gülümsüyorum. "Seninle her şey için

buradayım. Senin zaman çizelgende. Sen hazır olduğunda, ben zaten oradayım."

Göğsüme bastırıyor ve gülümsüyor. Bana baktığı şey aşk değilse, onu daha önce hiç görmedim demektir.

Yavaşça kalçalarını daire şeklinde çevirerek amını sikime sürtüyor.

"Sara..." İnliyorum, kendimi tutmaya çalışırken çenem bükülüyor.

"Ciddiyim." Yön değiştiriyor, biraz daha hızlı hareket ediyor.

"Kahretsin," diyorum, kalçalarını o kadar sert sıkıyorum ki feryat etmesini bekliyorum. "*İçime gel Banks.*"

Tamamdır.

Beni itiyor, itiyor, esnetiyor. Ben havaya doğru homurdanırken o da beni beceriyor ve onu boşalmamla dolduruyor. Ben içinde şişerken çığlıklar atıyor, kendi orgazmını yaşarken bana karşı sallanıyor.

Gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum, beni ilk kez bu şekilde almasını izlemek için çaresizce. Ama doruk noktası çok keskin, çok güçlü, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve hissin beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Göğsümün üzerine yığılıyor, kesik kesik nefesler alıyor. Kollarımı ona doladım ve göğsümde tuttum.

"Sen kelimenin tam anlamıyla mükemmelsin," diyorum başının üstünü öperek. "Ciddiyim." Bana sarılıyor, yanaklarını göğüs kaslarıma bastırıyor. "Seni seviyorum."

Bunu milyonlarca kez söyleyebilirdi -günde milyarlarca kez- ve ben onu bu kelimeleri söylerken duymaktan asla bıkmazdım.

"Seni seviyorum," diyorum parmaklarımı saçlarında gezdirirken.

Kıçımın altında bir şey vızıldamaya başladı. Onu çıkarana kadar etrafta dolanıyorum.

KixxDaddy'den hayatınız boyunca yarım bıraktığınız, yani boşa harcadığınız içkiler için 1000.00 $ talep edin. Bunu bir anlaşma olarak kabul edin.

Güldüm ve sonra telefonumu kapattım.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" diye sordu bana. "Yarın Petterson'da işe başlayacağım, o yüzden bugünü en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum."

Omuz silkiyorum. "Tekrar sevişebiliriz." Gülüyor.

"Bunun dışında."

"Oh." Bunu düşündüm. "Markete gitmemiz gerekiyor. Ne yapmak istiyorsun?"

"Bethany'ye bu akşam yemeğe gelip onu alabileceğimizi söyledim."

"Kulağa hoş geliyor."

Sara'nın sırtına belli belirsiz daireler çiziyorum ve Sabrina ile Bethany olayında olanları düşünüyorum. Jess ve Foxx'un Sara'yla konuşma ve ona olanları küçümsediklerini ifade etme şekilleri. Foxx beş kelimeden fazlasını bile söyledi. Ne gündü ama. Ve nasıl olduysa, bundan kısa bir süre sonra, Sabrina pislik erkek arkadaşı Gary'den ayrıldı ve Sara'yı konuşmak için aradı. Sabrina'nın fikrini değiştirmesine neyin sebep olduğundan emin değilim ama Sara ve Bethany için mutluyum.

Bethany geçtiğimiz birkaç hafta içinde bir ya da iki kez Sara ile kaldı. Onu akşam yemeğine götürdük ve hatta Bethany'nin amigo rutinlerinden birine katıldık, çok üzüldüm.

"Hey, annemin kilerinin arkasında sakladığı şekerlemeler var," diyorum. "Fıstıklı olanlardan.

Gidip biraz getirmemi ister misin?"

Gülüyor ve oturuyor. "Hayır. Neden kendin almıyorsun?"

"Çünkü bir kerede bütün yetişkinlere gidemem. Annem bunu özler." "Eh, sanmıyorum."

"Evinden bir şeyler ödünç almam gizliden gizliye hoşuna gidiyor. Bu ona küçüklüğümüzü hatırlatıyor."

Sara'nın telefonu yatağının başucundaki masadan çalmaya başlar. "Bana ver." "Benimkini senin için kapattım."

"Ben de benimkini senin için kapatacağım - bu görüşmeden sonra."

Cihazı ona uzatırken hoşnutsuzluğumu dile getirdim. Hoparlör düğmesine basıyor. "Alo?"

"Merhaba Sara. Ben Damaris. Oğlum da sizinle mi acaba? İkinizin de arabasını evde gördüm." Başımı salladım.

"Evet. Tam burada. Sizi duyabilir."

"Banks Owen Carmichael - neden bir kutu dolusu plastik örümcek evime geldi?" Yüzümü buruşturuyorum. "Onu neden açtın?"

"Bantın altından düşüyorlardı, kutuyu elime aldım ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

"Başkasının postasını açmak federal bir suçtur," diyorum.

"O zaman bokunu evime göndermeyi bırak. Şimdi gel ve bu kutuyu al. Verandaya koyuyorum. O küçük şeyler çok gerçekçi görünüyor."

Sara'nın kaşları birbirine yaklaştı. Ona göz kırpıyorum.

"Ben de geleceğim. Hiç şekerlemeniz kaldı mı?" diye sordum. İç geçirdi. "Sarı kasemi geri getir." "Belki."

"Güle güle Banks."

"Güle güle, anne."

Söz verdiği gibi Sara telefonunu kapatıyor ve benimkinin yanına koyuyor. "Umarım oğullarımız senin kadar çürümüş değildir."

Sara'nın oğlumu taşıyacağı düşüncesi beni yeniden sertleştirdi. Onu sırt üstü çevirip ciyaklamasını sağlıyorum.

"Bebeğimi doğurmakla ilgili tek kelime ettiğin için pişman olacaksın," diyorum. On

u. Yüzümü ellerinin arasında tutuyor. "Bundan şüpheliyim."

Kendimizi birbirimizin içinde kaybediyor, dünyayı unutuyoruz.

EPİLOG

Sara

1 AY SONRA...

"KIXX, O KOLTUK ÇOK İĞRENÇ," diyor Damaris mutfağa doğru yürürken. "Ayağa kalktığında ya da oturduğunda gıcırdıyor. Otuz yıllık lekeleri var. *Yeni bir kanepe istiyorum.*"

"Bu biraz abartılı oldu," diyor Kixx. "O şeyin barındırdığı tüm anıları bir düşünün." Masadaki hepimize bakıyor ve göz kırpıyor. "SpaghettiOs. Maddox'un krampon izleri. Banks'e o kanepede hamile kalınmış olabilir."

"Bu düpedüz utanç verici," diyor Banks.

Oda kahkahalara boğulur.

Carmichael'lar ne kadar gürültücü ve şamatacı olsalar da sır saklayabiliyorlar. Kixx, Damaris'in kanepesinin iyi olmasının nedenlerini sıralarken, kardeşler birbirlerine bilmiş bir gülümsemeyle bakıyor.

Foxx yanıma oturuyor, dudaklarının arasında bir kürdan var. Ailesinin maskaralıkları karşısında başını sallıyor ama sanırım içten içe bundan hoşlanıyor. *Ama gerçekten, nasıl hoşlanmaz ki?*

"Anahtar sorununu çözebildin mi?" Ona sordum.

Başını yavaşça sallıyor. "Hayır."

Anahtar durumunun arkasında ne olduğuna dair bir şüphem var, ancak bunu kimseye dile getirmedim. Dikkatsizce suçlamalarda bulunmak istemiyorum, ama bir şeyler pek mantıklı gelmiyor.

Foxx tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. *Sanırım şüphelerimi paylaşıyor.*

"Tavus kuşlarının tüylerini dökmesi neden umurumda olsun ki?" Banks telefonundan başını kaldırıyor. "Bu lanet mesajlardan bıktım usandım." Foxx'a bakar. "Bu odadaki herhangi biri bunları gönderiyorsa ve ben bunu öğrenirsem, bunun bedelini cehennemde öderim."

Foxx kürdanı dudaklarının arasından çıkarır, bakışları Banks'in üzerindedir. "Lanet olsun. Bir kez olsun, keşke ben olsaydım."

"Sen misin?" Banks soruyor.

Foxx konuşmadan sıkılmış gibi iç geçiriyor. "Evet, Banks. Oturup gün boyunca sana gönderecek eğlenceli hayvan bilgileri bulacak vaktim var." Kürdanı tekrar ağzına sokar.

"Gerçekçi ol."

"Bethany bugün geliyor mu?" Damaris soruyor. "Onu bu hafta benzin istasyonunda gördüm. Çok tatlı bir kız Sara."

Işıldıyorum. "Bence o da öyle. Ama hayır, o gelmiyor. Sabrina onu ve bir arkadaşını bu hafta sonu Atlanta'daki bir konsere götürüyor."

"Sabrina'yı sikeyim," diyor Jess ve Pippa'dan bir itiş kakış alıyor. "Ne? O bir ..." Annesine bakar. "Çok kaba bir insan." Sırıtıyor.

Damaris başını sallar.

Bu aileyi seviyorum. Sadece beni değil, Bethany'yi de kucakladılar. Ve sanırım bu sayede iyi olacak.

Banks'e olan aşkını unutabildiği sürece...

Banks, "Gloria hepinizden önümüzdeki hafta sonu yapılacak yardım müzayedesine gelmenizi rica etmemi istedi," diyor. "Gelmenizi teşvik etmek için bana bir poster verdi ama Sara onu yatak odasının duvarına iliştirdi."

Gülüyorum.

"Hangi evde?" Moss bana göz kırparak

soruyor. Banks suratını asıyor. "Çok komik."

"Gelecek Cumartesi mi?" Damaris bir kâseyi yıkarken soruyor. "Tatlım bu sabah bana tekrar hatırlattı.

Bu açık artırma bittiğinde Gloria'yla ne yapacaklar bilmiyorum. Kafayı buna takmış durumdalar."

Banks sırıtıyor. "İlanları gördünüz mü? Çok takıntılılar."

"Onları gördüm," diyor Damaris. "Gül iyi bir dokunuştu."

"Bu aksiyona kim katılacak?" Banks soruyor.

Moss ve Maddox onaylarını mırıldanıyor. Jess "belki" diyor, bu da onaylayacağı anlamına geliyor.

Foxx cevap vermeden öylece oturuyor.

"Gidiyor musun, Foxx?" Banks ona

sorar. Omuz silkiyor.

"Hadi, gelmelisiniz. Harika olacak," diyor Banks. Foxx iç

geçirir. "Muhtemelen."

Banks'in yüzü beni endişelendirecek şekilde aydınlanıyor. Brooke'a bakıyorum, o da başını sallıyor.

"Bu ses tonunu kullandığında bir şeylerin peşinde demektir. Muhtemelen burada çok fazla drama neden olacak bir şey."

Kahretsin.

"Hey, Sara. Perşembe akşamı bizimle üzüm bağına geliyor musun? Şarap tadımı ve resim etkinliği var," diyor Pippa. "Brooke ve ben gidiyoruz."

"Ashley mi?" Ben soruyorum.

"Hayır. Etkinlikte Honey'e yardım ediyor." Pippa gülüyor. "Bu şey herkesin hayatını ele geçiriyor."

Maddox, "Biliyor musun, bu Jess ve Banks'in uzun zamandır bir şaka yüzünden birbirlerini boğazlamak istemedikleri ilk Pazar yemeği," diyor.

"Evet, bu doğru." Moss onaylarcasına başını sallıyor. "Ne

oldu?" Banks gözlerini Jess'e diker. "İki şey var. Birincisi,

tavukları seviyor." "Seviyorum. Seviyorum," diyor Jess omuz

silkerek.

"Ve iki ..." Banks sırıtıyor. "Yarışı ben kazandım ve Jess bunu beceremiyor."

Jess ayağa fırlıyor, elleri masanın üzerinde, ikinci bir yarış için lobi yapıyor. Biz eğlenerek izlerken ikisi ileri geri gidiyor.

"Damaris, yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Çayı karıştırmak ister misin? Yemeğe hazır sayılırız." Gülümsedim. "Elbette."

Ne zaman ailece bir araya gelsek, Banks'in kira depozitomu kurtarmak için evime geldiği güne geri dönüyorum. Şansımın yaver gitmediğine ve hayatımın kötüye gittiğine inanmıştım.

Belki de öyleydi.

Ancak evren size gitmeniz gereken yolu göstermeye hazır olduğunda, dönüyor ya da yükseliyor olmanız umurunda değildir ve ben bunu anlamayı başaramadım. İstikrarlı olmadığım için kendimi hep dışarıda saydım. Kendimi hep geride tuttum çünkü bir şeyleri hak etseydim, onlara ulaşmanın bu kadar zor olmayacağını düşündüm.

Ama bu doğru değil.

Öğrendiğim bir şey varsa, o da yolunuza çıkan kutsamaları almaya istekli olmanız gerektiğidir. Sevgiyi kabul etmeye, iyiliğe açık olmaya, yanlış gibi görünen bir şeye *ya da birine* şans vermeye istekli olmalısınız.

Sonunda doğru olan bir köşeyi dönün.

Kafamı kaldırdım ve Banks'le göz göze geldim. Bana sadece benim için olan utangaç gülümsemesini veriyor.

Şansımı denedim ve vahşi, harika, sevgi dolu bir ailem oldu. Ve yakında Banks ve ben kendi küçük şubemizi kuracağız.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi Banks'in gözleri parlıyor.

Sorunlarımın tüm cevaplarına ya da bazen beni hala rahatsız eden şeylerin çözümlerine sahip değilim. Banks'in yanına ne zaman taşınacağımı, ne zaman evleneceğimizi ya da ilk bebeğimizi ne zaman doğuracağımızı bilmiyorum.

Ama sürece güvenecek kadar biliyorum.

Nasıl güvenmeyeyim?

Beni buraya
getirdi. Banks
bana göz kırpıyor.

Ona.

Ve birçok açıdan benim için de öyle.

Öğreniyorum. Bazı günler kendime sevgiyi kabul etmenin ve ona layık olduğunu hissetmenin sorun olmadığını hatırlatmam gerekiyor.
Başkalarının bana, kendi yöntemleriyle, onlar için önemli olduğumu gösterdikleri anları izlemek.

Bazen eski alışkanlıklara geri dönmek çok kolay oluyor ve duvarlar örmeye, şakalar yapmaya, konuyu saptırmaya başlıyorum.

O günlerde Damaris bana hatırlatmak için burada.

Ve her *gün, her* öpücükle, her sarılmayla, her onaylayıcı sözle - bebeklerimiz olana kadar tavuk almamız yönündeki her öneriyle, Banks kendimi biraz daha fazla sevmeme yardımcı oluyor. Onu o kadar çok seviyorum ki.

Yükseleceğiz.

FOXX'UN KİTABI ALEV, Eylül 2023'te çıkıyor. Goodreads'teki TBR'ınıza buradan ekleyin.

Diğer Carmichael kitaplarını (Flirt, Fling ve Fluke) zaten okuduysanız, mavi yakalı Gibson Boys Serimi beğenebilirsiniz. Bir sonraki sayfada Crank'e göz atın.